

အိတ်ပုလင်း

တေးဂီတများ

အကြည်တော်၊ ကောင်းသန့်၊ ဇာတိသို့၊ ကိုသန်း
ပြည်ပိုင်မျိုးသိမ်း၊ သာသေ့တော်၊ ဥက္ကဋ္ဌမင်းဆက်
ပိုးဒီလွန်၊ ကြည်နိုးတော်၊ ပုံပလုံး၊ သမီးများ
၄၆

ဒီတာဝန်အရေးသုံးပါး
ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
ဒီအရေးတိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
-ဒီအရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး
-ဒီအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား
ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်စိုး
အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့်
နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို
နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအားဆန့်ကျင်ကြ၊
နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို
ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော
ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား
ဘုံရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ်ချေပုန်းကြ၊

အကြည်တော်

စိ စ နှ့် ရှိ

ကိုဆန်း

တည်းဖြတ်သည်။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊
ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့်တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုနှင့်မာရေး၊
စည်းကမ်းပြည့်စုံသော ဒီမိုကရေစီစနစ်
ရည်သန်ခိုင်မာတောင့်တည်ဆောက်ရေး၊
ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ
ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော
နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး၊

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်
စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်
ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနှင့် ထွေထွေရေးနှင့်
အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း
ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
ကျေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်
အရင်းအနှီးများဝိတ်ခေါ်၍
စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်
တည်ဆောက်ရေး၊
နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို
စနစ်တိုင်းနှင့်စနစ်တကျဆောင်ရွက်နိုင်ရေးနှင့်
တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး၊

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်
တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်
အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်တင်ရေး၊
အမျိုးဂုဏ်ဓာတ်ဂုဏ်မြှင့်တင်ရေးနှင့်
ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊
အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ
ပပျောက်ပျက်အောင်တိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့်
ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရည်သန်ထက်မြက်ရေး၊
တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့်
ပညာရည်မြှင့်တင်ရေး

Layoutနှင့်အတွင်းသရုပ်ဖော်

KO SAN

Art work group

ကွန်ပျူတာစာပို့

ကေသီ

ဖြန့်ချိရေးမန်နေဂျာ

ကိုမိုး

ဖြန့်ချိရေး

စိုးမိုးစာအုပ်တိုက်

အမှတ်(၁၃)၊ ၁၀၇-လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း- ၂၉၀၉၉၁

မာရီယာ

မာတိကာ

ပြည်သူ့အသံတန်းဝါး
ကျေနပ်ပြီလားမိုး

နိုင်ငံတော်
ရဲဘော်တော်

စာသုတေသန
ကျွန်တော့်ဘဝလေးမှ
လွှတ်လွှဲစွာ ကြိုဆိုပါသည်။

BURMESE
CLASSIC

အကြည်ထောင်

ဝတ္ထု သုတေသန

အရိပ်မဲ့အချစ်တစ်ပင်
စလိုးမိုးရွေး

ကိုဆန်း
နောင်နောင်နောင်

ကျေးဇူးသိလျက် ဆက်လက်ခတ်

အတိုးတက်ကုန်ပြီ

ကြည်နုခေတ်

မိုးခါးရေ

ပြည်ပိုင်မှုအိမ်

အတိုးလေးရဲ့

စုတိုခေါင်းလျှော်ချည်

မေခင်တညာ

ယုန်လေးဆိုတာ

ပြေဆက်လူ

ချေးညွှန်တွေ အရစ်အထပ်နှင့်

ညစ်ပတ်တတ်သောသံယောဇဉ်

ဝ. ကြည်သူ

တောက်ထိုးနက္ခတ်

စံ-ဇာတိသို့

အူဝဲ ထင်နောက်လိုက်သွားပြီ

ပိုးဒီလွန်

အတင်ဟောနတ်ဝေခင်

တောင်းသန့်

အာဒိမ်ဝေချစ်ကြတဲ့နေ့

ဥတ္တာစိမ်းသ

၂၂
၃၄

၈၆
၁၃၆

၁၅၇
၁၆၆

၁၈၇
၁၈၈
၁၈၉

၁၉၀

၁၉၁

[illegible]

အုပ်ချုပ်- ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး- ၁၈၀၀၊

အဖုံးပန်းချီဒီဇိုင်း- ကိုဆန်း၊ အဖုံးဖလင်- EAGLE

အတွင်းဖလင်- ဦးထွန်းဆိုင်၊

ထုတ်ဝေသူ- ဒေါ်မိုးသီတာ(စိုးမိုးစာပေ)(မြဲ-၀၃၈၅၁)

၁၃၊ ၁၀၇လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ- ဦးမြင့်သန်း(မြဲ-၀၄၉၀၂) စံပယ်အေ့ဖ်ဆက်

အမှတ်-၆၈၊ စကားဝါလမ်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

စာအုပ်ချုပ်- ကိုသန်းဌေး၊

ပုံနှိပ်ခြင်း-၂၀၁၂ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊

၈၉၅. ၈၇

ကလောင်စုံ

ဟားခလုတ်(၂၅)/ကလောင်စုံ။-ရန်ကုန်

စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၂

၂၀၄-စာ၊ ၁၃.၅x ၂၀.၅ စင်တီ။ -

(၁) ဟားခလုတ်(၂၅)။

အာရပ်

အ
ယ
ဒီ
တ
အ
ဖွဲ့
ရဲ့
:
ခ
န
:

အမှတ်(၁၁၃)၊
ကန်သာယာလမ်း၊
၂၆ ရပ်ကွက်၊
တောင်ဒဂုံမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း:- ၅၉၅၀၁၅

harkhaloke7@gmail.com

အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ
စာမူများကို ဖိတ်ခေါ်ပါသည်။
ရွေးချယ်ဖော်ပြခံရပါက ထိုက်တန်သောစာမူခံယူ
ခွင့်ရရှိပါမည်။

■ အမည်

အောင်က

ထွေး

တောင်တန်းသွေးတို့

နေ့ရွက်တော်ရော်

ထရာတော်တား

အသိမိ စာဖတ်လျှင်

တော်၏သို့ တော်၏သို့။

စာတွတ်

ရာတွတ်

ပြာလွှတ်တို့

စွဲဆွဲလျှင်

ဘယာပြောလည်း

အစာဖတ် ထာပညာလျှင်

ပြော၏သို့ ပြော၏သို့။

မြောက်သွားရုံမှတစ်ပါး
နိုင်ပန်းပု

စာလည်းစာမို့

ဘယာလည်း ဘယာမို့

အထာပညာ စာဖတ်ဘဲ

ငါတို့နှစ်ဦး

တိုင်လျှင်ကျော်တ

ပြော၏သို့ ပြော၏သို့။

ကျလူစာ ၇

ကျနပ်ပြီလားဗိုး

သေအံ့ဆဲဆဲ
အားမာန်ခဲရင်း
ဝမ်းနည်းစကား
ပြောရှာသွားတယ်
“ငါ”ပတ်ထားကွယ် ငါ့မြေးရယ်။

ရဲဟန်ဟန်(မော်လမြိုင်)

တမလွန်မှ သူ့ဆန္ဒကို
ပြည့်ဝစေကြောင်း ဆုမွန်ကောင်းဖြင့်
ရောင်းပေါင်ချေးငှား၊ ဂဏန်း‘ငါး’ကို
ပြေးလွှားပတ်လာ၊ ရက်တွေကြာတော့
မွဲပြာလည်းကျ၊ ဆယ့်ခြောက်(က)နှင့်
ရဲကဆီးဖမ်း၊ ဘဝကြမ်းပေါ့။
လွတ်လမ်းမမြင်၊ ထောင်ထဲဝင်ရ၊
လိုအပ်ပြည့်ဝပြီလားဗိုး။

ဟာအာစီ

အာဏာပိုင်

ကျွန်တော် ၁၀၆၀ : မှ
လွန်လှစွာ ဆိုပါသည်

ကျွန်တော်တို့ကို ဒီလိုအခြေအနေမျိုး ရောက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သွယ်မှာ ကျွန်တော့်အထက်က ကိုဆန်းက အဓိကပါပဲ။

ကိုဆန်းကလဲ ကျွန်တော့်လိုပါပဲ။ အတန်းကျောင်းကို (၂)နှစ် တစ်တန်း (၃)နှစ်တစ်တန်းနဲ့ လိမ့်ပိန့်လိမ့်ပိန့် နေရင်းကနေ (၈)တန်းအောင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။

ရည်ရွယ်ချက်က (၈)တန်းအောင်ရင် ရန်ကုန်မြို့မှာရှိတဲ့ ပန်းချီပန်းပု ကျောင်းကို တက်ချင်လို့ပါပဲ။ အဲဒီကျောင်းက (၈)တန်းအောင်မှ လက်ခံတာပါ။

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုတွေထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ငယ်စဉ်ကတည်းက ပန်းချီဝါသနာပါသူတစ်ယောက်ပါ။

ကျွန်တော့်အဖေယူပေးတဲ့ ရွှေသွေး တေဇတို့ထဲက ပန်းချီ၊ ကာတွန်း ဗို့တွေကို ငယ်စဉ်ကတည်းက တုရေပြီး ပန်းချီကို လေ့ကျင့်ခဲ့ပါတယ်။ အပြင် အလုပ်အနေနဲ့ကတော့ ကျွန်တော့်အဖေလက်မှတ်၊ လက်မှတ်တုရေပြီး သမဝါယမဆိုင်က ပစ္စည်းတွေ ထုတ်တာလောက်ပဲ လုပ်ပါတယ်။

သူက ပန်းချီသမားဆိုတော့ လက်ရေလဲ ကောင်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အဖေလက်ရေကို မတူတူအောင် တုရေ၊ ကျွန်တော့်အဖေလက်မှတ် တို့ တူအောင်ထိုးပြီး၊ ကျွန်တော့်အဖေ မထုတ်တဲ့ သမဝါယမဆိုင်က ပစ္စည်း

တွေကိုထုတ်ပြီး အပြင်မှာပြန်ရောင်းစားတာပါပဲ။ ဥပမာတို့။

ယခုစာယူလာသူ ကျွန်တော့်ဘေးနဲ့ ဓာတ်ဆီလေးဝယ် တုတ်
ပေးလိုက်ပါ။

ဝို ကျွန်-နိုင်

သူ့ဘာသာသူရေးပြီး သူ့ဘာသာသူပဲ သွားပါတယ်။ ပြီးတော့
ကျွန်တော့်အဖေ အသုံးမလိုလို့ မထုတ်ဖြစ်တဲ့ ဓာတ်ဆီဆိုဓာတ်ဆီ၊ ဆပ်ပြာဆို
ဆပ်ပြာ၊ သူ့ဘာသာသူထုတ်ပြီး အပြင်မှာ ပြန်ရောင်းစားပါတယ်။ ဒါကြောင့်
ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုတွေထဲမှာ သူက အစေ့လတ်မှတ်ထိုးတတ်နေရုံနဲ့ ဝင်ငွေ
ပြောင့်နေသူပါ။ ကျွန်တော်တို့ညီငယ်တွေက အဲဒီကတည်းက ကိုဆန်းဆီ
ကပ်ရပ်ပြီးစားသောက်နေရပါတယ်။

နောက်ပြီး စနေ၊ တနင်္ဂနွေ တောင်ပိတ်ရက်မှာ ကျွန်တော်တို့အဖေ
လစ်ရင် ကိုယ့်အိမ်ကကြက် ကိုယ်ပြန်ခဲ့ပြီး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချက်စားပါတယ်။
အဲဒီတော့ကျရင် ကိုဆန်းက ကျွန်တော်တို့ကို ဝစ်တာလဲ သင်ပေးပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့အဖေက သူ့သွားလေရာနေရာ(တာဝန်ကျရာပေါ့)မှာ
ကို ကျွန်တော်တို့ အငယ်(၃)ယောက်ကို အမြဲတမ်းခေါ် သွားလေ့ရှိတဲ့ အတွက်
ကျွန်တော်တို့(၃)ယောက်က ကျန်ညီအစ်ကိုများထက် ဝိုရင်းနီးပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကိုဆန်းကပဲ ဦးဆောင်တာများပါတယ်။ ဖောက်တာ
အတော်များများ သူ့ဆီက တတ်ခဲ့တာချည်းပါပဲ။

ထန်းရည်ခိုးသောက်နည်း၊ အဖေမသိအောင် သော့ခွင့်နည်း၊ ငွေ
ခွက်နည်း၊ စာအုပ်ဟောင်း ဂျာနယ်ဟောင်းများကို ဘယ်လိုစောင့်ထည့်သွင်း
ပြန်လည်ရောင်းချနည်း၊ အစေ့လတ်မှတ်နဲ့ ဝတ္ထုညှစ်ထုတ်နည်း သော့ပြုနည်း။

ဒီနည်းတွေ ဘယ်လောက် ကောင်းသလဲဆိုရင် ကျွန်တော်တို့(အိမ်
တုန်းက လေးတန်းလောက်ပါ)တာ လမ်းထိပ်က ရေခဲသုပ်ဆိုင်မှာ ရေခဲသုပ်
တစ်နေ့တစ်ခွက်ကို လှပေးစားနိုင်တဲ့အထိကို အဆင်ပြေပါတယ်။

နောက်ပြီး သူ့မှာ သမ္မာအာဇီဝနဲ့ရတဲ့ ဝင်ငွေလဲ မျှပါတယ်။ ဒါတွေ
ကတော့

“အဖေ ရွာကဆိုင်ကုတ်တွေ ကောင်းနေပြီ၊ ပေးပြန်တယ်ဆိုတာ

လိုမယ်နော်”

ရွာကဆိုင်းဘုတ်တွေကို အဖေအမိနဲ့ အသစ်တဖန် ပြန်ရေးရတာ ပါပဲ။ ဒါတွေကလဲ ကျွန်တော်တို့အတွက် အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးပါပဲ။ ဥပမာ

“ဆေးလိပ်မသောက်ရ”တို့။

“ဤနေရာတွင် အမှိုက်မပုံရ”

“မီးသတိပြု”

စတဲ့ မဟာမဟာ ဆိုင်းဘုတ်မျိုးတွေပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ ဂယောင်တွေက အောက်ခံဆေးသုတ်။ ကိုဆန်းက လက်ရေးရေးပေါ့။ အဲသည်လိုရေးရရင် လက်ထဲ ငွေရွှင်တတ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် သမ္မာအာဇီဝကျကျ ငွေရွှင်နိုင်ဖို့ကို ကျွန်တော်တို့တွေဟာ တစ်လ တစ်ခါလောက် တညဖက်ထွက်ပြီး တွေ့တရားဆိုင်းဘုတ် ခြစ်ခြင်း စသည် ဆင်းရဲပါတယ်။

ဒီလိုလုပ်မှ

မှာ ဆိုင်းဘုတ်ပျက်မှ

မှာ ကိုဆန်း ပန်းချီ

တို့က သမ္မာအာဇီဝ

ဒီကောင်းမှု

နေခဲ့တဲ့ ဘီလူးကျွန်း

ပြီး တွေ့ကရာဆိုင်းဘုတ် ခဲနဲ့ချခဲ့ဖူးပါတယ်။

“ပျက်ပြန်ပြီ ကမာကေးရွာက ‘သင့်ကြောင့် မိမိလောင်ပါစေနှင့်’ ဆိုင်းဘုတ်ပျက်ပြီ”

ဆိုရင် အလုပ်နဲ့လက် ဇယ်စက်သလို ရနေတော့တာကိုး။

တော်ကြာ ကမာကေး၊ တော်ကြာ ကမာမို၊ တော်ကြာ နတ်မော်၊

တော်ကြာ ဆယ်ဗလာနဲ့ ဘီလူးကျွန်း(၆၄)ရွာလုံးကို နှံ့နေတော့တာပါပဲ။

အဲဒီလို အပျော်ကျူးနေရာကမှ ကိုဆန်းက(၈)တန်းကို မတော်

ညဖက်ထွက်ပြီး တွေ့တရားဆိုင်းဘုတ် ခြစ်ခြင်း၊ သံချောင်းနဲ့ အလုပ်များကို အချိန်ပို ဆိုင်းဘုတ်တွေ ပျက် ကိုဆန်း ပန်းချီရေးရ ရေးရမှ ကျွန်တော် ကျကျ ငွေရွှင်မှာကိုး။ ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဆို တစ်ကျွန်းလုံး ပတ်

တဆအောင်ပြီး ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ ပန်းချီပန်းပုကျောင်းကို တက်ရတဲ့ဘဝ ရောက်
ရတော့တယ်။

ကျွန်တော်တို့လဲ ကျွန်းပတ်ပြီး ခဲနဲ့ချရတဲ့ ဇာတ်လမ်းလဲ တစ်စခန်း
ရပ်ခဲ့ရတယ်ပေါ့။

x x x

ကိုဆန်းက သူ့ရည်မှန်းချက်နဲ့ သူပါ။

ရန်ကုန်မှာ ပန်းချီပန်းပုကျောင်းတက်မယ်။ ပြီးရင် ရန်ကုန်မှာပဲ
ပန်းချီဆရာဘဝနဲ့ ရပ်တည်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပါ။

အဲဒီအရွယ်မှာ အဲဒီလိုရွာကနေ ဒီလို စိတ်ကူးမျိုးရှိတာ အံ့သြစရာပါ
ပဲ။ ရန်ကုန်ဆိုတာ ဘယ်နားရှိမှန်းတောင် မသိပါဘူး။ ရောက်ဖူးဖို့ ဝေးစွာ၊ စိတ်
ကူးတောင် မယဉ်ဖူးပါဘူး။

ရုပ်ရှင်တွေဘာတွေထဲ မြင်ရင်လဲ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွေ ဘာတွေ
မြင်ရင်တောင် ဘယ်လိုမှကို မနေပါဘူး။ ရင်လဲမခုန်ပါဘူး။ ကိုယ်မှ မရောက်
နိုင်တဲ့ဟာကို။ အဲဒီမှာမှ ကိုဆန်းက ရန်ကုန်သွားပြီး ပန်းချီပန်းပု ကျောင်း
သွားတက်မယ်ဆိုတော့ အံ့အားသင့်စရာပါပဲ။

ရှိတော့ရှိပါလိမ့်မယ်။ ရန်ကုန်ကို စီးပွားရေးအရ၊ ကျန်းမာရေးအရ
သွားတဲ့လူမျိုးတွေ ရှိကောင်းရှိပါလိမ့်မယ်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်း
တက်သူတွေလဲ ရှိပါဦးမယ်။ ဒါပေမယ့် များသောအားဖြင့်တော့ ကျွန်တော်တို့
ဆီကလူတွေ ရန်ကုန်ရောက်ရင် ရည်ရွယ်ချက်(၃)ခုကို အကောင်အထည်
ဖော်လေ့ ရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့

(၁)ဆံပင်ညှပ်မယ်

(၂)ခေါက်ဆွဲစားမယ်

(၃)ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်

ဒါပါပဲ။ ရွာမှာက ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ကောင်းကောင်း မရှိတော့၊ ဖွာသား
တွေက ရန်ကုန်ရောက်ရင် ဆံပင်ညှပ်ကြပါတယ်။ ရုပ်ရှင်နဲ့ပဲ ကောင်း
ကောင်းမရှိလို့ မြို့ရောက်တုန်း ရုပ်ရှင်ကြည့်ပါတယ်။ ခေါက်ဆွဲကြော်ဆိုင်

ဆိုတာ ဝေလာဝေးမှို ခေါက်ဆွဲလဲ မဖြစ်မနေ စားကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ရန်ကုန်သွားပြီး ပန်းချီဆရာဘဝနဲ့ ရပ်တည်မယ်ဆိုသူက အင်မတန်ရှားပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီရှားပါးပစ္စည်းတွေထဲမှာ ကိုဆန်း ပါသွားပါတယ်။ ၁၉၈၈/၈၉ခုနှစ်မှာ သူ အဲဒီကျောင်းကို တက်ပါတယ်။

အဲဒီတုန်းက(အခုတော့ မသိပါ)ပန်းချီကျောင်းတက်ရင် ကျောင်းသားကို လခပြန်ပေးပါတယ်။ (၇၅)ကျပ်ပါ။ (၃)နှစ်သင်တန်း ဖြစ်ပြီး ပန်းချီနဲ့ ပန်းပုကိုပဲ အဓိက သင်ပါတယ်။ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား သင်ရတာပါ။

အဲဒီနှစ်မှာပဲ ကျွန်တော်လဲ ကျောင်းသားဘဝစုတေလို့ လုပ်ငန်းခွင်ထဲ ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ အမှန်တော့ လုပ်ငန်းခွင်ထဲဝင်ဖို့ အသက်မပြည့်သေးပါဘူး။ ဒါကို ဘာမှအသုံးမဝင်တော့မှန်းသိတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အသက်လိမ်ပြီး (ကြီးပြီး)အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့ပါတော့တယ်။

ကျွန်တော့်ညီကတော့ ကျောင်းသားမှို အဖေနဲ့ကျန်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအခိုက်အတန့်ဟာ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုတွေ အကြာဆုံးခွဲနေရ တာပဲလို့ ထင်ပါတယ်။

x x x

ကိုဆန်းသာ ရန်ကုန်မရောက်ခဲ့ရင် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ရန်ကုန်ရောက်စရာအကြောင်းကို မရှိပါဘူး။ မြင်းလှည်းပဲမောင်းနေရမလား၊ ဆိုက္ကားပဲ နင်းနေရမလားလဲ မသိပါဘူး။

ကိုဆန်း ပန်းချီပန်းပုကျောင်းဆင်းတော့ ကျွန်တော့်ညီကို သူနဲ့အတူ လာနေဖို့ ရန်ကုန်ကို ခေါ်ပါတယ်။

အိမ်မှာ အငယ်ဆုံးလဲဖြစ်၊ ဆယ်တန်းအောင်ခါစ လူငယ်လေးလဲဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ညီကို မိဘများက မလွှတ်ပါဘူး။ ကိုဆန်းလဲ အဆင်မပြေသေးဘူးဆိုတာ သိလို့ပါ။

ကျွန်တော့်ညီကလဲ ကိုဆန်းကို တအားယုံတော့ အတင်းကို သွားဖို့ ဖူဆာပါတယ်။ မိဘများကလဲ လုံးဝလုံးဝကို မလွှတ်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် တစ်ညကျတော့ အိမ်မှာ တချွတ်ချွတ်နဲ့ မသင်္ကာစရာ

အသံကြားလို့ အမေက ထကြည့်တော့ အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ ထွက်ပြေးဖို့ကြံနေတဲ့ ကျွန်တော့်ညီကို မိသွားပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ မေးကြည့်တော့

“ရန်ကုန်သွားမလို့”

အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားရပါတယ်။ အမေက

“ဟဲ့ ဘာသွားလုပ်မှာလဲ၊ နင့်အစ်ကိုတောင် နေစရာစားစရာ မရှိသေးတဲ့ဟာ၊ နင်သွားရင် နင်လဲငတ်သေမှာပေါ့”

ဆိုတော့

“ရတယ်၊ ငတ်ချင်ငတ်ပါစေ ရန်ကုန်မှာပဲ သွားနေမယ်”

အားလုံးက ချော့တစ်ခါ၊ ခြောက်တစ်လှည့်နဲ့ တားပါတယ်။

ဒါပေမယ့်

“ဒီတစ်ခါ မသွားရရင်လဲ နောက်တစ်ခါ ခိုးသွားမှာပဲ”

“ဟဲ့ နင် ရန်ကုန်သွားဖို့ ပိုက်ဆံရောရှိလို့လား”

“မရှိဘူး၊ ရထားခိုးစီးသွားမယ်၊ ရန်ကုန်ရောက်ရင် ကိုဆန်း ရှိတာပဲ”

“ရန်ကုန်ဆိုတာ အကျယ်ကြီး၊ ကိုဆန်းကို နင်ဘယ်လိုရှာမလဲ”

“ဒီလိုပဲ မေးစမ်းသွားမှာပေါ့”

ဆိုတာကြောင့် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ကိုဆန်းရှိရာ ရန်ကုန်ကို လိုက်ပို့ကြဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတော့တယ်။

ကျွန်တော့်အစ်ကိုတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကိုမိုးက ရန်ကုန်မှာ အခြေအမြစ်တောင် မရှိသေးတဲ့ ကိုဆန်းကိုရှာ။ ပြီးတော့ ဗီရာမိုရ်ကို အပ်ခဲ့ပါတယ်။

x x x

မိဘများစကား မှန်ပါတယ်။

ကိုဆန်းဆိုတာကလဲ အဲဒီတုန်းက ပန်းချီကျောင်းဆင်းခါး ဝန်ရုံဆရာပေါက်စ။ ပန်းချီဆရာဆိုပေမယ့် ပါတိတ်ဒီဇိုင်းဆိုလဲ နေရာ ဆိုင်ဘုတ် ဆိုင်မှာပဲ ခိုကပ်ရေးရ သရုပ် ဖော်ပုံလေးအပ်ရင်လဲ နေရာတဲ့ ဟိုးချီဆရာပေါက်စပါ။ ဒီတော့ စားဝတ်နေရေးက ဘယ်လိုမှ အဆင်ပြေပါဘူး၊ ဒါနဲ့ပဲ

၁၆ ကျွန်ုပ်တို့

အနုပညာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ရန်ကုန်ကို ဒေါင်းတင်မောင်းတင် တက်လာတဲ့ မိရာမိုရ်လဲ ဘာအနုပညာအလုပ်မှ မလုပ်ရဘဲ သာကေတ လမ်းခင်းတဲ့နေရာ မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ပြီး ကျောက်ထုရတဲ့ဘဝ ရောက်သွားရပါတော့တယ်။

နောက်နည်းနည်းကြာတော့မှ ဒီထက်အဆင့်မြင့်ပြီး ကြက်ခြံတွေက ကြက်ဥယျူ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေကို စက်ဘီးတစ်စီးနဲ့ ကြက်ဥလိုက်ပို့ရသူ ဖြစ်လာပါတယ်။

x x x

နောက်ထပ်နည်းနည်းထပ်ကြာတဲ့အခါ ကျွန်တော့်ညီက ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ်ဖွင့်လို့ အဲဒီတက္ကသိုလ် တက်လိုက်ပါတယ်။

သူဟာ ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့ အောင်တဲ့သူပါ။ သူ့အနေနဲ့ ရွေးချယ်မယ်ဆိုရင် အင်မတန်အမှတ်ကောင်းတဲ့ တက္ကသိုလ်မျိုး ရွေးလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ယုံကြည်စွာနဲ့ပဲ သူဝါသနာပါရာ ဂီတတက္ကသိုလ်ကိုပဲ ရွေးချယ်ခဲ့ပါတယ်။

တခြားခင်မင်သူတွေကတော့ ဉာဏ်ရည်နည်းလှချည်ရဲ့လို့ ရဲ့ချကောင်းရဲ့ချနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လောကမှာ ဆရာဝန်ဖြစ်မှ အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်မှ လူရာဝင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ယုံကြည်ရာ လုပ်နေရတာကိုကလဲ လူရာဝင်တာတစ်မျိုးပါ။

အဲဒီအချိန်အထိ ကျွန်တော်က လခစားဘဝနဲ့ ယောင်လည်လည် ဖြတ်သန်းနေဟုန်းပါပဲ။

ကျွန်တော့်ညီကလဲ ကျောင်းတက်ရင်းနဲ့ ကြက်ဥပို့နေရတုန်းပါပဲ။ ကိုဆန်းကလဲ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ သရုပ်ဖော်ပုံတွေ ရေးနေရတုန်းပါပဲ။

ဘဝမှာ ဘာမှမသေချာခဲ့ပါဘူး။

သေချာတာကတော့ ကြိုးစားရတယ် ဆိုတာပါပဲ။

တကယ်ကြိုးစားရတယ် ဆိုတာပါပဲ။

အကြည်တော်

ဆုပုဂံ

အိပ်ခန်း

အတွေး

ပြဿနာကို ရင်ဆိုင်ပါ

မည်သို့သောပြဿနာပင် ဖြစ်ပါစေ။ ရှောင်မပြေးသင့်ပေ။ ပြဿနာကို ရှောင်ပြေးခြင်းသည် ပြဿနာပိုကြီးအောင်လုပ်ခြင်းနှင့် တူပါသည်။ မြန်မာစကားပုံရှိပါသည်။ လာမယ့်ဘေးကို ပြေးတွေ့ဟူ၏။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ဦးက နိုင်ငံခြားတွင် ကျောင်းတက်ရန် ကျောင်းလျှောက်၏။ ကျောင်း၏တောင်းဆိုချက်အရ သူ့ကိုယ်တိုင်လုပ်ထားသော အနုပညာ လုပ်ဆောင်ချက်များကို စာတိုက်မှတစ်ဆင့် ပို့ရ၏။ သူ့ပို့သောပစ္စည်းများထဲတွင် စီဒီတစ်ချပ်ပါသွား၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်ဖန်တီးထားသော အနုပညာတစ်ခုကို ထည့်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ စာတိုက်က သူ့ပို့ရမည့်ပစ္စည်းများကို ထုံးစံအတိုင်း စစ်ဆေးသည်။ စိစစ်ရေးတင်မထားသောစီဒီကို တွေ့တော့ ကာယကံရှင်ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေအား ခေါ်မေးသည်။ မိတ်ဆွေက လန့်သွားပြီး သွားမတွေ့ဘဲ ရှောင်နေလိုက်၏။ ထို့အတွက် ရုံးများက သူ့လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအတိုင်း စာပေစိစစ်ရေးရုံးသို့ ပို့လိုက်၏။ စာပေစိစစ်ရေးကလည်း ၎င်း ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေအား ခေါ်တွေ့ပြန်သည်။ မိတ်ဆွေက စာတိုက်မှတစ်ဆင့် ပြန်ကြားရေးမှပင် ခေါ်တွေ့လာသဖြင့် ပို၍ကြောက်လာ၏။

သို့နှင့် လိုက်လှည့်ပတ်ရှောင်နေတော့သည်။ ပြန်ကြားရေးရုံးတွင် ၎င်းကော်မက လ,ချီကြာလာ၏။ ကာယကံရှင်က လာမတွေ့။ ကြားတော့ ဘာ

ဒီကြေးနန်းစာက
မင်းအမေမေလို
ပိုတဲ့ကြေးနန်းစာဟေ့
ဝမ်းသာတယ်ဟေ့
ဝမ်းသာတယ်

ဖြစ်နေပါလိမ့်ဆိုပြီး သူနေသောအိမ်ကို စုံစမ်း
တော့သည်။ သူနေသောအိမ်က သူမရှိခဲ့ပါဘူး
ဟု ဇွတ်ငြင်း၏။ လူပျောက်မှုလိုလို ဘာလိုလို
ဖြစ်လာတော့ ပြည်ထဲရေးတာဝန်ဖြစ်သွား
သည်။ သို့နှင့် ၎င်းမိတ်ဆွေအား ရဲက လိုက်ရှာ
ရတော့သည်။ သူ့အနေနှင့်လဲ ရဲက သူ့ကို လိုက်
ရှာနေသည်ဆိုကာ ပို၍ ကြောက်လန့်ပူပန်ရ
တော့သည်။

နောက်ဆုံး ရဲစခန်းတွင် ကျွန်တော်က ကျောင်း
လျှောက်ဖို့ ကျွန်တော့်အနုပညာကို တင်ပြတာဟု ပြောလိုက်တော့မှ
“အာ ညီလေးကလဲ အစကတည်းက သွားပြောလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုတော့
အားလုံးအလုပ်ရှုပ်ကုန်ပြီ” ဆိုသောစကားတစ်ခွန်းနှင့် ထိုပြဿနာကြီး ပြီးသွား
၏။ ဘာမဟုတ်တဲ့ အကြောင်းလေးတစ်ခုနှင့် ၎င်းမိတ်ဆွေလူငယ်မှာ (၄)လ
ခန့် ဝရမ်းပြေးသဖွယ် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နှင့် ပင်ပန်းစွာနေခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။
ပြဿနာကို ရှောင်တိမ်းသဖြင့် မကြီးသင့်သော ပြဿနာသည် ဆက်သွယ်နေ
ဝန်ကြီးဌာန၊ ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီး ဌာနနှင့် ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာန သုံးခုလုံးက
ခေါင်းခဲခဲ့ရသော ပြဿနာကြီး တစ်ရပ်သဖွယ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သာကေပင်ဖြစ်၏။
စကားကြုံသဖြင့် ဟာသသရုပ်ဆောင်ကြီးတစ်ဦးအကြောင်း တင်
ပြလိုပါသည်။

ထိုသရုပ်ဆောင်ကြီးသည် နှစ်အတန်ကြာ ဘယ်သူမှမသိရဘဲ
သဖြင့် စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားနေသူဖြစ်သည်။ ဆိုရလျှင် ၎င်းအား ဘယ်ရုပ်ရှင်
ကုမ္ပဏီကမှ မခေါ်သည်မှာ (၁၀)စုနှစ်တစ်ခုမျှပင် ကြာခဲ့ပြီ။ ထင်ရန်
၎င်းလူရှင်တော်ကြီးသည် အိမ်သို့ ပြုံးရွှင်စွာ ပြန်ရောက်လာ၏။ ၎င်း၏
သည်အား ဝမ်းသာအားရနှင့် “ငါ့ကိုတော့ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုက ခေါ်
ခေါ်သုံးပြီ၊ မနက်ဖြန်မှာ ရိုက်ရတော့မှာ၊ တကယ်လို့ သတိပေးတာ စိတ်ချပေး
ခဲ့ရင် ဒီည (၁၂)နာရီမထိုးခင် ငါ့ကို ကြေးနန်းနဲ့ ပြန်အကြောင်းပြောလိမ့်မယ်
ငါတော့ ရိုက်ဖြစ်ပြီလို့ သေသေချာချာထင်ပါတယ်”

၂၀ အိပ်မက်

သို့နှင့် လူရွှင်တော်ကြီးက စိုးတထိတ်ထိတ်နှင့် အချိန်ကိုစောင့်နေသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ည(၁၂)နာရီထိုးဖို့ ငါးမိနစ်အလိုတွင် ကြေးနန်းရုံးမှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက ကြေးနန်းစာတစ်စောင် လာပို့သည်။

လူရွှင်တော်ကြီးက စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ ကြေးနန်းစာကို ဖွင့်မဖတ်ရဲ။ သူ့ကိုပစ်ပယ်လိုက်မှာကို မခံစားနိုင်။ ကြေးနန်းစာကိုဖတ်ဖို့ ချီတံ့ချီတံ့ဖြစ်နေသည်။ သူမိန်းမက သူ့ကို အထင်သေးစွာကြည့်ရင်း

“ရှင်က အနွဲ့သမားပဲဟာ၊ ဘာချီတံ့ချီတံ့ဖြစ်နေလဲ၊ ခါတိုင်းလဲ အမြဲအရွေးခံနေရတာ ကျနေတာပဲ၊ လုပ်မနေနဲ့ ဖွင့်ဖတ်လိုက်”

လူရွှင်တော်ကြီးက ဖွင့်ဖို့လုပ်လိုက် စာကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်လိုက်လုပ်နေသည်။

“ကဲ ဘာလို့သူ့ရဲဘောကြောင်နေတာလဲ၊ ဖွင့်ဖတ်လိုက်လေ၊ ရှင်ဟာ အဲဒီလိုကြောင်စိစိလုပ်နေလို့ အလုပ်မရတာဘဲ၊ မဖတ်ဘဲ အဲဒီကြေးနန်းရဲ့ အကြောင်းကို ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ၊ ဖတ်စမ်းပါတော်”

သူ့ဇနီးက စကားလုံးကြမ်းကြမ်းများနှင့် တရစပ်တောင်းဆိုနေသော အခါ လူရွှင်တော်ကြီးက သတ္တိမွေးပြီး ကြေးနန်းစာကို ဖြည်းဖြည်းချင်းဖွင့်၏။ ၎င်းစာကို မရဲတရဲဖတ်၏။ ၎င်း၏မျက်နှာသည် တိမ်စင်လပမာ တဖြည်းဖြည်းဝင်းပတက်လာ၏။

“ဟား သူတို့ ငါ့ကို အလုပ်မဖြုတ်တော့ဘူးကွ၊ ငါ ငါ ရုပ်ရှင်ပြန်ရိုက်ရပြီ၊ ဝမ်းသာတယ်၊ ဝမ်းသာတယ်၊ ဒီကြေးနန်းစာက မင့်အမေသေလို့ ပို့တဲ့ကြေးနန်းစာ၊ ဟေ့ ဝမ်းသာတယ်ဟေ့ ဝမ်းသာတယ်”

ဤကား ပြဿနာကို ရင်ဆိုင်၍ ရရှိလာသော အကျိုးကျေးဇူးပင် ဖြစ်သည်။

■ ဆုပရောရီ

မှတ်တော် မှတ် -အချိန်ဟာ အပြတမ်း ကုန်ဆုံးနေသလို အပြတမ်း သပ်လားနတယ်။ ဒါ့ကြောင့် အချိန်ကို နှမြောနေစရာလို့။

အဆဲပြိုင်ပွဲ

ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ စကြဝဠာအဆင့် အဆဲပြိုင်ပွဲကြီး ကျင်းပသည်။ အမေရိကန် ရန်ကီးတစ်ဦး ပြိုင်ပွဲစင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်လာကာ အနုအကြမ်း အပေါ်လုံး အောက်လုံး တွဲလုံးများ မျိုးစုံသုံးကာ တစ်နာရီကြာ ဆဲပြသွားသည်။

ပရိသတ်များက သြဘာပေးကြသည်။ ဒုတိယပြိုင်ပွဲဝင်သူ ပြင်သစ် နိုင်ငံသား အဆဲသမားတစ်ဦး စင်မြင့်တွင် နေရာယူပြန်သည်။ သူကလည်း ဆဲနည်း၊ ဆဲစရာပစ္စည်း မထပ်အောင် နှစ်နာရီကြာ ဆဲပြသွားသည်။

ပရိသတ်များက လက်ခေါက်မှုတ်ခါ အားပေးကြသည်။

ထမင်းငတ်နေသော ရွှေမြန်မာတစ်ဦးက ဒီအတိုင်းငတ်နေမည့်အထူး လူထူထူအား မျက်နှာကြည့်ဆဲရလျှင် အပျင်းလဲပြေ အတော်လဲ အရသာရှိ လိမ့်မည်ဟု ယူဆကာ ပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ စာရင်းပေးလိုက်၏။ ၎င်းအား တတ်ဆဲပြ ဖို့ ခုံသမာဓိအဖွဲ့ဝင်များက ဖိတ်ခေါ်သည်။ ကိုရွှေမြန်မာ စင်မြင့်ထက်အလွန် တွင် လှေကားထစ်နှင့် ခလုတ်တိုက်မိပြီး စင်ပေါ်လဲကျသွားသည်။ ရွှေမြန်မာ က လဲကျနေရာက ပြန်မထသေးဘဲ မအေးနှမ ကြီးတော်ဘွားအနှင့် ထိုင် တုတ်ခါ အမျိုးစုံအောင်ဆဲသည်။ ငါးနာရီမျှ တဝဆပြီးမှ လဲနေရာက ထရန်ခါ ခုံသမာဓိလူကြီးများကို လှမ်းမေးသည်။

“ခု ကျွန်တော် ပြိုင်ပွဲစင်လို့ ရပြီလားဟင်”

အဂိုဏ်း အချစ်တစ်ပင်
ကိုဆန်း

အရပ်မဲ့ အချစ်တစ်ပင်

ကျွန်တော်နှင့်ကောင်မလေးတို့၏ ဘဝများသည် မျဉ်းပြိုင်နှစ်ကြောင်းကဲ့သို့ပင် ဘယ်တော့မှ ဆုံနိုင်မည်မဟုတ်မှန်း သိခဲ့ပါသည်။ ထိုမျဉ်းပြိုင်နှစ်ကြောင်းအနက်မှ အဖြားလှုပ်ခါ အနားကပ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့သူမှာလည်း ကျွန်တော်မဟုတ်၊ ကောင်မလေးသာ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့နာမည်ကို စုဟုသာ မှတ်ပါ။

ကျွန်တော်က ညနေဘက်ဆို ခြံရှေ့ထွက်ရပ်ကာ လက်ပိုက်လျက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အမြဲလိုလိုလျှောက်ကြည့်နေတတ်သည်။ ဘာရယ်မဟုတ် ဆော့နေသော ကလေးများ အိမ်ရှေ့ထွက် လေညင်းခံနေကြသောလူကြီးများ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကောင်လေး ကောင်မလေးများကို အကြောင်းမဲ့ရပ်ငေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ညနေဖက် ထိုသို့ထွက်ရပ်လျက် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကို ရုပ်ရှင်လိုကြည့်နေရတာကို ကျွန်တော်အရသာတွေ့နေခဲ့သည်။ လမ်းကလည်း ကားအသွားအလာမရှိသော လမ်းတိုမို့ ဆိတ်ငြိမ်သာယာနေတတ်သည်။

စုတို့အိမ်နှင့် ကျွန်တော့်အိမ်က နှစ်ခြံမျှခြားသည်။ ကျွန်တော့်အိမ်ဆိုပေမယ့် လူကုန်ထဲရပ်ကွက်ထဲရှိ တိုက်ပုတိုက်မြင့် ခြံကြီးခြံကောင်းများကြားမှ ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုး အိမ်အစုတ်ကလေးသာ ဖြစ်သည်။ ခြံဝင်းကကျယ်သော်လည်း အိမ်က တကယ့်ပြိုကျတော့မယ့်အိမ်စုတ်၊ အိမ်ပြဲလေးပါ။ ထိုအိမ်သည်ပင် ကျွန်တော့်အား အစ်မဝမ်းကွဲတစ်ဦးမှ သနားသဖြင့် ခြံစောင့်သဘော ပေးနေထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုအိမ်လေးတွင် ကျွန်တော့်အား အကြောင်းပြု၍ ကျွန်တော့်ညီနှစ်ဦးအပါအဝင် ကျွန်တော်၏သူငယ်ချင်း လူစုပယ်ယာ(ကားစုပယ်ယာမဟုတ်ပါ။ လူနောက်သာကပ်လိုက်၍ ကပ်ကြပ်နေကြသော လူစုပယ်ယာများ

ဖြစ်သည်။ ဆယ်ယောက်ခန့် တိုးခွေ၍ လာကပ်နေကြသည်။

အားလုံးက လက်ကြောမတင်း၊ သောက်ပျင်းချည်းများမို့ ခြံတွင်းရှိ မြက်ပင်များကပင် လူတစ်ရပ်ထက် ပို၍ ရှည်နေသည်။ ထိုမြက်ခင်းချွဲကွင်းထဲ မှာ မြွေမကြောက် ကင်းမကြောက် တိုးခွေနေ တိုးခွေထွက်နှင့် ဖြစ်သလိုနေ နေကြသည်ကပင် ကျွန်တော်တို့၏ အရည်အချင်းမှန်ကို မှန်းဆနိုင်လောက် မည်ထင်သည်။

ညနေစောင်းမို့ ကျွန်တော်ချုံထဲမှ တိုးထွက်ကာ ခါတိုင်းနေ့များလို ပင် ခြံရှေ့ထွက်ငေးနေသည်။ ထိုစဉ် စုကဘောင်းဘီတိုအကျပ်နှင့် ဆတ်ကော့ လတ်ကော့လုပ်ကာ ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သည်။ လက်ထဲတွင် ကာတွန်း စာအုပ်ကိုင်ထားသဖြင့် စာအုပ်ဆိုင်သို့သွားခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ ကျွန်တော့် ခြံရှေ့မှ အဖြတ်တွင် ကျွန်တော့်အား စုက စူးစူးကလေးကြည့်သွားသည်။

သူကလေး၏အကြည့်ကြောင့် ကျွန်တော်ပင်လျှင် ရှိန်းသလိုလို ဖိန်း သလိုလို ဖိုသလိုလိုက်သလိုလို ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ စုက ကျွန်တော့်အား မှေးစင်းသလို မျက်ဝန်းမျိုးနှင့် ခပ်အေးအေးကြည့်ကာ ခပ်အေးအေးပင် ဖြတ် ကျော်သွားသည်။ (၁၆)နှစ်အရွယ်မျှ ကလေးမလေး၏အကြည့်က (၂၄)နှစ် သားကြီး ကျွန်တော့်ကို ဤမျှလိုက်ဖိုစေလိမ့်မည်ဟု တွေးမထားမိသော ကျွန်တော့်မှာ ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်ကျန်ရစ်သည်။

စုသည် (၁၆)နှစ်သမီးဆိုသော်ငြား သားကောင်းမိခင်လောင်းဖြစ် မည့် အရိပ်လက္ခဏာရုပ်လုံးများက ပီပြင်ပေါ်လွင်လှသည်။ ဝင်းဖန်စိုပြည် နုမြစ်သော အသားအရည်က တိုက်ကတ်ဘောင်းဘီတိုအောက်မှ တိုးထွက် တာ လင်းလက်တောက်ပနေသည်။ အချိန်က ရုပ်ဆိုးလှချိန်ဟု တင်စာတတ် ကြသော ညနေဆည်းဆာချိန်။ စုကဲ့သို့ ပျိုမြစ်နုနယ်သော အလှတရားပေါင်း များစွာ ပိုင်ဆိုင် သူလေးတစ်ဦး၏ ပုံရိပ်ကို မှန်းကြည့်လျှင် မြင်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ စု၏လမ်းလျှောက်ပုံက ခြေဖျားကလေးနှင့် ကြွကြွကလေး ဖိလျှောက်တတ်လှ၍ ဆတ်တောက်တောက် ကြွစောင်းစောင်းလေးဖြစ်သည်။ ခြေတစ်လျှောက်လျှင် လိုက်တိုင်း နက်မှောင်ထွေးအိနေသော ဆံတောက်ဖားဖားလေးတစ်ကွက်အိနှင့် လိမ်းထိုးနေပါသည်။

စုသည် တော်တော်ကြီးကိုလှသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ထိုနေ့ကပင် စတင်၍ အသိအမှတ်ပြုမိခြင်းဖြစ်သည်။

စု၏မိဘများနှင့် အစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့ကလည်း သူတို့ခြံရှေ့တွင် ထိုင်နေကြသည်မို့ ကျွန်တော်အသည်းယားသလောက်တော့ လှုပ်ရှားပြသခွင့် မသာပါ။ စုက အပြန်တွင်လည်း မျက်ခုံးပင့်ကာ မျက်လုံးစင်းလျက် စူးစူးကလေး ကြည့်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်က သူ့အကြည့်စူးစူးအောက်တွင် လက်ဖြားများအေးစက်လျက် ချွေးထွက်ကျန်ရစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် နေ့စဉ်လိုလို ညနေတိုင်း စာအုပ်ကလေးကိုင်ကာ စုက အိမ်ရှေ့မှဖြစ်သည်။ ခါတိုင်း သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကို ရုပ်ရှင်လို အကြောင်းမဲ့ ထွက်ရပ်ကြည့်နေတတ်သော ကျွန်တော့်တွင်လည်း စုကိုတွေ့အောင်စောင့်ခြင်းဆိုသော အရေးတကြီး အကြောင်းတစ်ခု ကပ်ပါလာသည်။ ဆိုရသော် ကျွန်တော်၏ သဘာဝရုပ်ရှင်တွင် စုဆိုသော မင်းသမီးတစ်ဦး ပါလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ စုသည် ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားကို ထိတ်လန့်ခွန်လှုပ်စေနိုင်သူ ဖြစ်လာပါသည်။

ရက်ပေါင်းများလာသည်။ လ၊ဖက်စွန်းလာသည်။ စုနှင့်ကျွန်တော်လည်း အကြည့်ချင်းယဉ်ပါးလာသည်။ ကျွန်တော့်ကဲ့သို့သော ဂျလေဘီတစ်ဦးအနေနှင့် စုကဲ့သို့ သူဌေးသမီးနုနုကလေးတစ်ဦးအား နှုတ်စွာလျှာသရမ်းမှု မပြုရဲသော်လည်း မျက်ခုံးပင့်ပြခြင်း၊ မျက်လုံးပြုပြခြင်း၊ ချစ်စဖွယ်ဖြစ်အောင် ပါးကို လေနှင့်ဖောင်းပြခြင်းစသော ယောက်ျားဆတ်ဆလူးတို့၏ ဝန်တာကိုတော့ ကျေပြန်စွာ ထမ်းဆောင်ပြရပါသည်။ စုလေးကလည်း မခေ၊ ကျွန်တော့်အပြုအမူများကို မှန်ကဲ့သို့ပင် ပြန်ပြန်၍ တုံ့ပြန်ပြသည်။

တစ်နေ့ ကျွန်တော် ဈေးမှပြန်လာသည်။ စုက သူ့အစ်ကို သူငယ်ချင်းတစ်ဦး၏ဆိုင်ကယ်ကို တစ်ကိုယ်တည်းစီးကာ ဖြတ်လာသည်။ ကျွန်တော့်အား လှမ်း၍ “ရှောင်နော်၊ မရှောင်ရင်တိုက်လိုက်မယ်” ဟု လှမ်းစသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး၏ ပထမဆုံးသောစကားနှင့် ဆက်သွယ်သော စကားလုံးဖြစ်ပါသည်။ အသံစွာစူးစူးလေးကို ထိုနေ့တွင်မှ ကျွန်တော်ကြားခဲ့ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကို အိမ်က လူစပယ်ယာများကိုလည်း ကြွားရသည်က မမော။

“ဟေ့ကောင်တွေ နှစ်အိမ်ကျော်က စုကတော့ ငါ့ကို ဇီဝင်းယားတား

လုပ်သွားတယ်ကွ၊ ဟင်း”

အိမ်ရှိလူကုန်က ၎င်းကောင်မလေးကို ချောင်းနေကြသူများချည်းမို့ အားလုံးအံ့ဩကုန်ကြသည်။

“ဟာ ဟုတ်ရဲ့လား ကိုယ့်ဆရာရယ်၊ ဘယ်လိုရိုးတီးယားတား လုပ် လိုက်လို့လဲ”

“ငါ့နောက်ကို ဆိုင်ကယ်နဲ့ ပတ်လိုက်ပြီး ဘယ်သွားမလဲ၊ ဘယ်လိုလဲ နဲ့ကွာ၊ ငါ့မှာ ယောက်ျားအိန္ဒြေမပျက်အောင် မနည်းဟန်လိုက်ရတယ်”

ကျွန်တော်က တကယ်အရှိထက် (၁၀)ဆခန့် ပိုပိုသာသာပြောကာ ဂုဏ်ယူနေသည်။ လူစပယ်ယာတစ်သိုက်ကတော့ ပါးစပ်ကြီးများ ထွာဆိုင်ခန့် ဟ၊လို့။

နောက်နေ့ညနေများတွင် စုစာအုပ်အပ်ဖို့လာတိုင်း ကျွန်တော်ရပ် နေသည့်နေရာနှင့် ခြေလှမ်း(၁၀)လှမ်းခန့်အကွာမှစ၍ ကျွန်တော့်ဖက်က ပါးစပ်တစ်ခြမ်းတည်းလှုပ်ကာ “ဘာလုပ်နေလဲ၊ ဘယ်မှမသွားဘူးလား၊ မြက်တွေ မရိတ်တော့ဘူးလား၊ နေကောင်းလား” စသဖြင့် ပေစောင်းစောင်းနှင့် လေသံ နှင့် ပြောပြောသွားသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း “ရပ်နေတယ်၊ မသွားဘူး၊ မရိတ်ဖြစ်ပါဘူး၊ ကောင်းပါတယ်” စသည်ဖြင့် သူ့ကဲ့သို့ပင် သူတို့အိမ်ဖက်အခြမ်း-နှုတ်ခမ်းတို့ တင်းတင်းစေ့လျက် ကွယ်သောနှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်နှင့် အလိုက်သင့်ကြိတ်ဖြေ ရသည်။ အနောက်ဖက်နှစ်အိမ်ကျော်တွင် စု၏အစ်ကိုများနှင့် မိဘများ ရှိနေ သည်ကိုး။

ထိုသို့ အိမ်ရှေ့အဖြတ်(၁၀)လှမ်းလောက်အတွင်း ပြောခင်သော စကားများ ခိုးခိုးပြောကြခြင်းဖြင့် သံယောဇဉ်အတော်ခိုင်မာလာကြပြန် သည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ဤသို့ဖြတ်သွားဖြတ်လာရင်း စကားခိုးခိုးပြောခြင်းက လည်း လစွန်းလာပြန်သည်။ တစ်နေ့ညနေတွင်တော့ စုက လေသံနှင့် နောက် (၇)နာရီ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းကို လာခဲ့ရန် ကပ်ခိုင်းသည်။

မြို့စွန်နီးပါး ဆိတ်ငြိမ်ရပ်တွင်နေကြသော ကျွန်တော်တို့အဖို့ အလွန်ဝေးသောခရီးသို့ ချိန်းခြင်းဖြစ်သည်။

သက်ဒါတို့
 ကိုယ်က
 ချစ်သူအောင်ပန်းကို
 ဆွတ်ဖို့သွားလိုက်ဦးမယ်
 ညမလား
 ကြည်မလား
 လက်လွန်မလား
 ဆိုတဲ့သတင်းကောင်း
 ကိုတော့
 စောင့်ကြပေါ့ကွာ

ထိုချိန်းသောသတင်းစကားကို လူစပယ်
 ယာ တစ်သိုက်အား ပြန်ပြောပြတော့ အားလုံးက
 မချီသွားဖြစ်လေးတွေနှင့်။ သူ့လိုလို ကိုယ့်လိုလို
 ထင်နေကြသူများအတွက် စု၏ပိုင်ရှင်ကြီး သူတို့
 ရှေ့မှောက်ကို ငေါက်တောက်ကြီး ရောက်နေပြီ
 မဟုတ်လား။

တယ်ဟုတ်ပါလား ကိုယ့်ဆရာပဲပေါ့။
 ထိုညက ကျွန်တော်အိပ်မပျော်ပါ။
 ရင်ခုန်ရလွန်း၍ဖြစ်သည်။
 “ဟင်း မနက်ကျရင်တော့ သူဌေးသမီး
 အင်းလေးကို ရိတ်သိမ်းရမယ်၊ တစ်ခါတည်း လွန်
 လွန်ကြပြန်ပြန် ဖြစ်သွားရင်လဲ ကောက်ယူလိုက်ရဲ့
 ပေါ့၊ ဟင်း”

ကျွန်တော်၏ အံ့ကြိတ်ကြုံးဝါးသံပါ။
 နံနက်မလင်းမီကပင် ထ၍ ကျွန်တော်
 ၏ အကောင်းဆုံးဝတ်စုံဖြစ်သော Rangalar
 နို့နှစ်ရောင်လက်ရှည်နှင့် Livie'sရှင်းဘောင်းဘီ
 မိုးပြာရောင်ကိုဝတ်၍ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ရုပ်တင်ရ
 သေးသည်။ ချစ်သူနှင့်တွေ့ရတော့မည်လေ။

“ကိုင်း ဘော်ဒါတို့၊ ကိုယ်က ချစ်သူ
 အောင်ပန်းကို ဆွတ်ဖို့ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ညား
 မလား၊ ကြည်မလား၊ လက်လွန်မလား ဆိုတဲ့
 သတင်းကောင်းကိုတော့ စောင့်ကြပေါ့ကွာ”

လူစပယ်ယာများကို ခပ်ကြွားကြွား
 နှုတ်ဆက်ရင်း ကျွန်တော် ဘတ်စ်ကားစီး၍ ဗိုလ်
 အောင်ကျော်လမ်းသို့ ထွက်ခဲ့၏။ အချိန်က
 နံနက်(၇)နာရီ၊ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း အထက်

ဘလောက်တွင် ချိန်းထားသဖြင့် လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်ထိုင်ကာ စောင့်ကြည့်နေသည်။ ဘယ်ကများ ဘယ်လိုပုံမျိုးနဲ့ ထွက်ခဲ့မလဲပေါ့။ မှာထားသောလက်ဖက်ရည်လာချကာစ ရှိသေးသည်။ စုတို့တစ်သိုက် တိုက်လှေခါးတစ်ခုမှ ဆင်းလာကြသည်။ ကျွန်တော်က မသောက်ရသေးသော လက်ဘက်ရည်အတွက် ငွေရှင်းလိုက်ပြီး ခုန်ထကာ စုကို လက်ပြလိုက်သည်။ စုက သူ့သူငယ်ချင်းမများကို နှုတ်ဆက်ခါ ကျွန်တော့် ထံသို့ လမ်းလျှောက်လာသည်။ အံ့မယ် ထဘီနဲ့ဘာနဲ့ဆိုတော့လည်း လူကြီး လေးလိုပါပဲလား။

စုက ကျွန်တော့်ကိုမကြည့်ဘဲ ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ ကျွန်တော်က သူ့အနောက်အပြေးလေးလိုက်ရသည်။ လမ်းဘေးနေ လမ်းဘေးစားနေသော ကျွန်တော်တို့လိုလူမျိုးများ မရောက်ဘူးနိုင်သော အဆင့်မြင့် ကော်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ စုကခေါ်သွား၏။ ကျွန်တော်က သူ့နောက်သို့ သူဦးဆောင်ခေါ်သည့်အတိုင်းလိုက်ရင်း ကျွန်တော့်ကို တစ်ခါတည်း ညွတ်ကျစေမည့် စကားလုံးများကို စီရိကြည့်နေမိသည်။ ရင်ကလည်း ခုန်လွန်းလှပါသည်။ ထိုကော်ဖီဆိုင်၏ အပေါ်ထပ် လူရှင်းသော ထောင့်စားပွဲတွင် ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ စောသေးလို့ထင်သည်။ ထိုအပေါ်ထပ်တစ်ထပ်လုံးတွင် ကျွန်တော်နှင့်စုသာ ရှိသည်။ တစ်မဟုတ်ချင်းကြီး လွန်လွန်ကြူးကြူးတွေ ဖြစ်ကုန်မှဖြစ်ကွယ်။ စုက အိန္ဒြေရရထိုင်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ခြေဆုံခေါင်းဆုံ အကဲခတ်နေပါသည်။ ကျွန်တော့်အား အကဲခတ်နေမှန်း သိသဖြင့်လဲ ကျွန်တော်က မသိချင်ယောင်ဆောင်တာပါးကို လေနှင့်ဖောင်းကာ လက်ညှိုးနှင့်ထိုးပိန်တမ်း ကစားပြနေလိုက်သည်။ သူ့ချစ်သူ၏ အလှတရားကို လွတ်လပ်စွာ ခံစားစေလိုသောသဘောဖြစ်သည်။ အေးချမ်းစွာရှုလော့စု။ မာယာနှင့်ထိုင်ရင်းက စကားလုံးများကိုလည်း စုနေရသေးသည်။ သူ့ချစ်သူသည် အလှတရားချည်းပဲ ပိုင်ဆိုင်သူတေ့၏။ နှလုံးရည်လည်း မခေကြောင်းကို သိမြင်အောင်ပြရမည် မဟုတ်လား။

အချစ်ဆိုတာ ပေးဆပ်ခြင်းလို့ ဆိုကြပေမယ့် ထိုသို့တော့မဟုတ်ဘယ်သူနဲ့မှ သဘောထားမကြီးနိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ရင်ထောင်မလား။ ဒါမှတော့ အချစ်ဆိုသည်မှာ ခံစားတတ်တော့ လမင်းပမာ ဆိုပြီး အချစ်လိုက်ရလေး။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် စကားလုံးများ ပလံ့စီညံ့နေပေမယ့် စကား

လုံးများအဖြစ် မဖလှယ်နိုင်သေး။ သူ့ဘာပြောချင်လို့လဲ။ စောင့်ကြည့်ရဦးမည်။ ကော်ဖီခွက်များပင် ကုန်လုနီးပါးဖြစ်နေပြီ။ စုက စတင်၍

“ပြောလေ၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ”

“ဟင်”

သူကချိန်းပြီး ဘာပြောချင်လို့လဲဟု မေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် နှင်သွားသည်။

“အင်း ဟိုလေ၊ အဟဲ ဘယ်လိုပြောရမလဲ မသိဘူး၊ ဟိုဒင်းပေါ့၊ အဟင်း အချစ်ဆိုတာပေါ့လေ၊ အဲ”

“စုပြောမယ်၊ ကိုဆန်းက စုကိုချစ်နေတာမဟုတ်လား”

စုက တည်ငြိမ်စွာနှင့်မေးသည်။ သူကတောင် ရင့်ကျက်သေး။ ဤသို့နှင့်မေးလာမှတော့ ကိုယ့်ဖက်က အလိုက်သင့် မျှောလိုက်ဖို့သာရှိတော့သည်။

“အင်း အဲ အချစ်ဆိုတာကလဲ၊ အဟဲ”

“နေဦး၊ စုပြောဦးမယ်၊ ကိုဆန်းရဲ့ကြည့်ပုံရူပုံကို စုတွေ့တယ်၊ လုံးဝမမှီသားဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုဆန်းနဲ့စုနဲ့က လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုဆန်းက ဆင်းရဲတယ်၊ စုတို့ကချမ်းသာတယ်၊ ဘဝတွေက အဝေးကြီးပဲ၊ ဒီတော့ ဘယ်တော့မှ ချစ်သူဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ နောက်မကြိုးစားပါနဲ့၊ ကိုဆန်း ဒါပဲနော်”

“အင်”

ကျွန်တော် ငင်သွား၏။ စုက ပြောချင်တာပြောပြီး သူ့စတိုင်လ်အတိုင်း ပေတီပေစောင်းပုံစံနှင့် ဆင်းချသွားသည်။

ကျွန်တော် ကော်ဖီဆိုင်တွင်ထိုင်ရင်း မအူမလည်နှင့် စဉ်းစားနေမိသည်။ ငါ့ဘာငါ ငါ့ခြံရှေ့ထွက်ရပ်တယ်။ သူကပဲ စကားစပြောသေးတယ်။ ပြီးတော့ သူက စချိန်းတယ်၊ အဲဒါ သူနဲ့ငါက မထိုက်တန်လို့ ငါက ဆင်းရဲလို့ နောက်ကို မကြိုးစားပါနဲ့တဲ့၊ ဟုတ်လား၊ ဟင် ဘလိုင်ကြီး လူတွေခေါ်စော်ကားတာပဲ။

ကြက်ကြီးတုပ်ကွေးမိတဲ့ပုံစံနှင့် ကျွန်တော်အိမ်ပြန်ရောက်တော့ လူစပယ်ယာများက ကျွန်တော့်ကို ပေစောင်းစောင်းနှင့်ကြည့်ကြ၏။ ကျွန်တော်

ညီ မောင်မောင်က

“ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်ဆရာ၊ ရုပ်ကြီးက စမြင်းနင်တဲ့ခွေးအိုကြီးကျနေတာပဲ၊ ချစ်ပန်းရိပ်ပွဲကြီးက ဘယ်လိုအဆုံးသတ်သွားတာလဲ”

ဟု လေးစားရသောအစ်ကိုအား စကားလုံးလှလှနှင့် မေးရှာသည်။ လူစပယ်ယာတစ်အုပ် နားစွင့်နေကြသည်။

“ခုခေတ်ကလေးတွေက တစ်မျိုးကွ၊ ချစ်တော့ချစ်တယ်၊ မေမေဆွလိမ့်မယ်ဆိုတာချည်းပဲ၊ ဒါလောက်သွေးကြောင်နေရင်လဲ မင်းလမ်းမင်းလျှောက်တော့လို့ ကောပစ်ခဲ့တယ်၊ ဟင်း ငိုငိုကျန်ရော”

ကျွန်တော်က အဖြစ်မှန်လည်းဖြစ်အောင် ကိုယ့်ဖက်ကလည်း ဇာတ်သိပ်မနာအောင် စကားလုံးရွေးပြောလိုက်ရသည်။ ဒါပေမယ့် ဘလိင်းကြီး ခံလိုက်ရသည့်အတွက်တော့ လင်းတကြီးယင်းကိုက်သလို သုံးရက်မျှရင်ခံနေ၏။

ဒါပေမယ့် ကြာကြာတော့ ရင်မခံအားပါ။ ယောက်ျားဆတ်ဆလူးတို့ ထုံးတမ်းအစဉ်လာအတိုင်း လေးရက်မြောက်နေ့တွင် ချစ်နလန်က ပြန်ထလာသည်။ ဆတ်ဆလူးပန်းကလည်း ပြန်လည်မြူးထူးလာသဖြင့် ညနေဖက်ခြံရှေ့သို့ ထွက်ရပ်မိပြန်သည်။ စုကလေးက စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်နှင့် ဖြတ်ပြန်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် (၁၀)လွှမ်းအကွာရောက်တော့ အရင်လိုပင်။ နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်သာဟလျက် စကားပြောပြန်သည်။

“ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲ”

ကျွန်တော်က ပထမတော့ နှုတ်ဆက်မည်ဟုမထင်ပါ။ ဖြစ်ရပ်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များကြောင့် စုကိုလည်း မကြည့်ချင်ပါ။ သို့သော် ရုရုလေသံလေးကြားတော့ ကျွန်တော် ထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွား၏။

“ဒီလိုမျိုး၊ အထဲကတော့ နည်းနည်းနာသွားတာပေါ့”

စုက စိတ်မကောင်းသည့်ပုံနှင့် ဖြတ်သွားသည်။ အပြန်တွင်တော့ ထိခိုက်နေသည့်ပုံနှင့် ဖြစ်နေသည်။ လေသံကလေးနှင့် ဝါးပင်ထွတ်ထွတ်လုပ်ကာ ပြော၏။

“မနက်ဖြန်မနက် ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းတို့ လာခဲ့သေး”

“အရင်နေရာပဲပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အရင်အချိန်ပဲ”

စုကပြောပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြန်ဖြတ်သွားသည်။ ကျွန်တော် ထခုန်မိမိတတ် ဝမ်းသာသွားသည်။ အချစ်ဆိုတာ တကယ်စစ်မှန်လာရင် ဂုဏ်တံတိုင်း ထွက်တိုင်း တံတိုင်းထပ်ကာထားပေမယ့် ပိုင်းဖြတ်ကာ သွားနိုင်ပါတယ် စု။

ကျွန်တော်၏ ရုတ်ခြည်းနှမ်းခြောက်ညှိုးလျော်နေသော အချစ်ပန်းတ ငေါက်ခနဲပြန်လည်လန်းဆန်းလာ၏။ ဒီတစ်ခါတော့ အနိုင်နှင့်ရိတ်သိမ်းရမည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့ကိုတောင်းပန်ဖို့စကားလုံးတွေရှာတော့စု။ ဒါက ကျွန်တော့်ရဲ့ အတွေးထဲမှာပါ။

မနက်စောစောထပြီး ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းသို့ ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့ရပြန်သည်။ စုကရှင်လွှတ်တော့ အရင်ကဆိုင်ကိုပဲ ရောက်ကြပြန်သည်။ စု၏နှလုံးသားမှ ရိုးသားစွာဝန်ခံသော နှလုံးသားမှဖိတ်လျှံကျလာသော အချစ်တရားသံကို နားအရသာခံရတော့မည်ထင်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်အနေနှင့် အထက်စီးက ထိုင်ကြည့်နေရုံသာ။ ရင်ဖွင့်ပါလေတော့ စုရေ။

စုက အရာရာကို တွေးဆနေရုံနှင့် အတော်ကြာကြာတွေနေသည်။ တွေလေ။ တွေပေါ့။ သိက္ခာကိုဘေးချ၍ အချစ်နှလုံးသားတစ်စုံ ပေးရတော့မည် မိန်းကလေးပဲ။ စုက တစ်ခွန်းချင်းပြောသည်။ သူ့အသံက ကြည်ကြည်လေးပါပဲ။

“ရှင်းလားမသိဘူး”

“အင်”

အရင်းမရှိ အဖြားမရှိမေးလာသော စု၏စကားကြောင့် ကျွန်တော် နင်သွားရပြန်သည်။

“ဟိုနေ့က စုပြောတဲ့စကားကို ရှင်းလားလို့မေးတာ”

“ဘာ ဘယ် ဟို အင်း”

“နှလုံးသားနဲ့ပဲ ဆုံးဖြတ်မယ်ဆိုရင်တော့ ကိုဆန်းရဲ့ပုံစံက ချစ်မယ်ဆိုချစ်လို့ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်တတ်တဲ့ ဦးနှောက်က ရှိသေးတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုဆန်းက ဆင်းရဲတယ်လေ၊ စုတို့က မသားရားကြီးကို ချမ်းသာတာဆိုတော့ အဆင့်အတန်းချင်းက မတူဘူးလို့ အဲဒါကို ရှင်းလားလို့”

“ဗျာ ဟို ဟို ရှင်းတာတော့ ရှင်းပါတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ဂုဏ်တံတိုင်း ငွေ တံတိုင်းဆိုတာက တံတိုင်းထပ်ကာ ထား ထား”

“ဗန်ဒါပင်ပေါ်က စကားလုံးတွေ မြောင်းထဲပစ်လိုက်ပါတော့ရှင်၊ ခု ကိုဆန်းပြောနေတဲ့ စကားလုံးတွေကိုက ဆင်းရဲသားစကားတွေ၊ ဝတ်ထား တာတွေကလည်း ဘေထုပ်ထဲကဟာတွေ၊ လူကုံထဲတွေအနေနဲ့ မြင်လိုက်တာနဲ့ အဆင့်မရှိမှန်း သိသာတယ်၊ အဲဒီတော့ စုတို့လို သူဌေးသမီးမျိုးတွေကို မမှန်းပါနဲ့၊ အဆင့်တန်းချင်းမတူဘူး၊ ကိုဆန်းက”

“အေး အေး ငါက ဆင်းရဲတယ်၊ ဆင်းရဲတယ်၊ ငါဆင်းရဲတော့ နင်တို့သူဌေးတွေရဲ့ ထမင်းအိုးကို တုတ်နဲ့ထိုးနေလို့လား ဟင်၊ ကဲ ပြတ်ကရော”

“စုတို့က”

“အေး နင်တို့က သူဌေးတွေ၊ ဘောစီအထက်တန်းစားကြီးတွေ၊ မဟာမဟာ လော်ပန်းမကြီးတွေ ကျေနပ်ပြီလား”

“ဒီတော့ အဆင့်အတန်းချင်းက”

“ကွာတယ်၊ ကွာတယ်၊ မိုးနဲ့မြေ၊ နံ့သာဆီနဲ့အီး၊ ဖွတ်ချိုးနဲ့ထောပတ် လောက်ကို သောက်ရမ်းကိုကွာတယ်”

“မှတ်မိသားပဲ၊ အဲဒါဆို နောက်မကြိုးစားနဲ့တော့နော်၊ စုသွားလိတ် ပါဦးမယ်”

စုကတော့ ပြောချင်ရာပြောပြီး ထထွက်သွားသည်။

ကိုယ့်မှာသာ ခေါင်းကြီးချာလည်ပတ်လည်ရမ်းပြီး ကုန်ခဲ့၏။

ကိုယ့်လည်း ဘာမှမလုပ်ရ၊ ဘာမှလဲစမပြောရပါဘဲနဲ့ ဘလိန်ကြီး ခေါ်ခေါ်စော်ကူးနေတာလေ။ မသိရင် အပျင်းပြေ ခေါ်ခေါ်စော်ကားလို့ရတဲ့ ဟာကြီး ကျနေတာပဲ။ အေး မောင်ဆန်း နောက်တစ်ခါ ခေါ်တိုင်း နန့်နန့်တစ် နန့်ကြောဆွဲပြီး လိုက်ချင်လို့ကတော့ အဲဒီအိမ်ထောင်ပြုရင် အရေးအပါဆုံးဖြစ် လာမယ့် ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းကို ထုချေပစ်မယ်မှတ်။

ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ခြိမ်းခြောက်နေမိခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

စာပိုဒ်များ နောင်နောင်

စလိုးမိုးရှင်း

သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်ဖြစ်ရတာ မလွယ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့တန်ဖိုး
မို့တဲ့ အချိန်တွေကို ပရိသတ်အတွက် အမြဲပေးဆပ်နေရတယ်။

“အောင်မာ အောင်မာ မင်းက ဘာကောင်မို့ သောက်ကြီးသောက်
ကျယ်တွေ ပြောနေရတာတုန်း”

ဟုတ်ကဲ့။ အဲဒီလို မေးလာခဲ့ရင် ကျွန်တော်နောင်နောင်ဆိုတဲ့
ကလောင်နယ်က သားပေါက်ကလေးဟာ ခေါင်းမော့ရင်ကျော့ပြီး ပြန်ဖြေရပါ
လိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့။

ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့တန်ဖိုးမို့တဲ့ အချိန်တွေကို ပရိသတ်ကြီး
အတွက် ပေးဆပ်ခဲ့ရတဲ့ သရုပ်ဆောင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ကိုလည်း။

အံ့အားသင့်သွားသလား ချစ်ဆွေ၊ ဖြစ်ကြောင်းရယ်တဲ့ကုန်စင်ကို
ရွာပါလော့။

x x x

“ငါတို့ နောက်နှစ်ရက်နေရင် ဆရာဇော်ခွေကို အရုပ်စရိုက်တော့
မှာ၊ နောင်ကြီး မင်းက အဓိကနော်၊ အဲနေ့ကျ စောစောလာ၊ ပြီးရင် မပြန်နဲ့
တော့၊ ထုံးစံအတိုင်း အိမ်မှာပဲအိပ်”

ညနေဘက် မင်္ဂလာယူနေချိန်(အရက်သောက်ချိန်)ဆရာဆန်းပြော
လိုက်တဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် ခေါင်းထောင်သွားတယ်။ နောက်
နဂိုအိုဟပိုးရှိနေတဲ့ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားတဲ့ အသံကြီးနဲ့

“ကျွန် ကျွန်တော်က အဓိကဆိုတော့ သရုပ်ဆောင်ရမှာပေါ့နော်
အစ်ကို”

ဒါတွေလုပ်ချင်လို့ ဒီကပ်နေတာ။ အခုတော့ အကောင်အထည်
ပေါ်ပြီထင်ပါ။

ကျွန်တော့်အမေးကို ဘီယာလေးတစ်ဘူးနဲ့ မူးချင်ဟန်ဆောင်နေတဲ့

ဆရာဝံက အေးအေးလူလူပဲ ပြန်ဖြေတယ်။

“အေးကွ၊ မင့်က တစ်ရပ်တည်းပဲ သရုပ်ဆောင်ရမှာ၊ နှစ်ရပ်ဆိုရင် မင့်ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ တစ်ရပ်တည်းပဲ၊ တစ်ရပ်တည်း၊ ဟားဟားဟားဟား”

ကျွန်တော် စပ်ဖြိုးဖြိုးနဲ့

“ဟီးဟီး၊ ရပါတယ် အစ်ကိုရ၊ ပင်ပန်းရင် ပင်ပန်းပါစေ၊ တစ်ရပ် တည်းတော့ မလုပ်နဲ့၊ တစ်ခွေလုံးစာ အရုပ်တွေအများကြီး ရိုက်ပစ်လိုက်၊ နောင်ကြီး မေတ္တာနဲ့ကူညီမှာပါ”

ဆရာဥက် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“နေပါဦးကွ၊ မင့်က ဘာလုပ်မှာလဲ၊ စာရေးဆရာဖြစ်ချင်လို့ ဒီရောက် လာတာလား၊ မင်းသားဖြစ်ချင်လို့ ဒီရောက်လာတာလား”

ကျွန်တော် အရှက်သည်းစွာ လက်သည်းခွံကိုက်ရင်း မယားငယ် ငွေညစ်သံလေးနဲ့ တစ်လုံးတည်း ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“မင်းသား”

ဆရာကြည် သူ့ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် လှမ်းကြည့်ပြီး

“ဘာ ဘာ ဘာ မင်းက မင်းသားလုပ်မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“အေး အေး၊ ဒါဆိုရင် အဲဒီ ဗီရာမိုရ်ခွေရိုက်မယ့်အစား နာရေးတညီ မှုအသင်းကိုပဲ သွားလှူပစ်လိုက်တော့မယ်၊ ဘယ်နှယ်ကွာ၊ ကိုဆန်း တို့ယ့် တပည့်ကိုယ်လဲ ကြည့်လုပ်ဦး”

ဆရာကြည့်စကားကြောင့် ဆရာဆန်း ပေါင်းသင်းလာတာ သုံးလေး နှစ်မက ရှိပြီးဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို မမြင်ဘူးသူတစ်ယောက်လို ခြေသုံးခေါင်း ဆုံး ပြန်ကြည့်တယ်။ ပြီးမှ

“မင်းက မင်းသားလုပ်ချင်တာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

ကျွန်တော် မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ ဆရာဆန်း တုန်နေပြီဖြစ်တဲ့ ရေသန့်ဘူးကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး

“အေး အေး ရော့ ရေကုန်နေပြီ၊ သွားသစ်လို့”

၃၈ အနုပညာ

“အား ရတယ်အစ်ကို၊ ရတယ်၊ ကျွန်တော် ရေခပ်ကပြန်လာမှပဲ အလုပ်အကြောင်း ဆက်ပြောကြတာပေါ့ ဟီးဟီး”

ဘယ်သူမှ သောက်ရမစိုက်။ ဆရာဇော်ခွေရိုက်ဖို့ ကိစ္စကိုသာ ဆရာတို့ညီအစ်ကိုတွေ တိုင်ပင်နေကြတယ်။ ကျွန်တော် ရေခပ်ပြီးပြန်လာတော့

“ကိုဆန်း မင်းသား၊ မင်းသမီးနဲ့ မိတ်ကပ်တွေကို ချိတ်ပြီးပြီလား”

ဆရာကြည့်စကား။ ဆရာဆန်း တစ်ခုခုပြန်ပြောမယ်အလုပ်

“အာ အစ်ကိုကလဲ၊ မလိုပါဘူး၊ မင်းသမီးတွေအတွက်ပဲ မိတ်ကပ် ငှားချင်ငှား၊ ကျွန်တော့်အတွက် မလိုဘူး၊ ကိုယ့်သနပ်ခါးတုံးနဲ့ ကိုယ်လာမှာ”

“ဟေ့ကောင် မင်းငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းကွာ၊ ဒီမှာ အလုပ်ကိစ္စပြောနေတယ်”

ဆရာဆန်း ဒေါသနဲ့ လှည့်ငေါက်တယ်။ ပြီးမှ ဆရာကြည့်ဘက် ပြန်လှည့်ပြီး

“ကိုကြည်ပြောတာတွေ အားလုံး ကိုယ်စီစဉ်ပြီးသွားပြီ၊ နောက် မင်း သားအတွက် အဝတ်အစားကိုလဲ ကိုယ်တို့စိတ်ကြိုက် ဒီဘက်ကပဲ စီစဉ်ပေး လိုက်မယ်”

“အစ်ကို တခြားမင်းသားတွေအတွက်ပဲ စီစဉ်ရင်စီစဉ်၊ ကျွန်တော့် အတွက်တော့ မလိုဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ လောင်းကုတ်အရှည်ကြီးတစ်ထည်နဲ့ ကမ်းထရိုလည်ရှည်ဖိနပ်တစ်ဖက်ရှိတယ်၊ အစ်ကိုတို့ အရမ်းဆင်မြန်းပေးချင် တယ်ဆိုရင်တော့ ကပ်ဦးထုပ်လေးတစ်လုံးလောက်ပဲ ဝယ်ပေး”

ဆရာကြည် မျက်ထောက်နီကြီးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး

“ဟေ့ကောင်”

“ဗျာ အစ်ကို”

“ရေသွားခပ်”

“ဒီမှာလေ အပြည့်ကြီး”

ဆရာဇော် ရေဘူးကိုလှမ်းယူပြီး သွန်ပစ်လိုက်တယ်။ နောက် ဗူးခွံကို ကျွန်တော့်ဘက်လှမ်းထိုးပေးပြီး

“ရပြီ၊ သွားခပ်တော့”

ကျွန်တော် ရေဘူးလေးပိုက်ပြီး နောက်ထဲပြန်ဝင်သွားရပြန်တယ်။

ဆရာသမားများကတော့ ခွေအကြောင်းပဲ လေးလေးနက်နက် ဆွေးနွေးနေကြတယ်။ ကျွန်တော် ဝိုင်းထဲပြန်ရောက်တာနဲ့

“ဒါနဲ့ ကိုဆန်း၊ ကင်မရာနဲ့ ရှုတင်မှာ ထမင်းကျွေးဖို့ ကိစ္စတွေက ကော”

ဆရာဥက်စကား။ ဆရာဆန်း အမြည်းတစ်ဖက်ကို ကောက်ဝါးရင်း

“အဲဒါ ဘာမှမပူနဲ့ ကိုကြီး၊ ဆန်း အားလုံးစီစဉ်ပြီးသွားပြီ”

ဆရာကြည် တစ်ခုခုလှမ်းဖြေမည်အလုပ်

“ဆရာဆန်း၊ အဲနေ့ကျ ကျွန်တော်က ခုနပြောတဲ့ လောင်းကုတ်နဲ့ လည်ရှည်ဖိနပ်ကိုပဲ ဝတ်ခဲ့လိုက်မယ်နော်၊ အဆင်ပြေတယ်မို့လား”

အရာရာမှာ စိတ်အလွန်ရှည်တယ်လို့ နာမည်ရထားတဲ့ ဆရာဆန်း ကြီး စိတ်မရှည်တော့တဲ့ဟန်နဲ့

“မင်းဟာမင်း ဝတ်ချင်တာဝတ်ခဲ့ကွာ၊ ဘယ်သူမှလဲ မင်းကို ထည့်ရိုက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ရိုက်ကွင်းမှာ ငါတို့ခိုင်းချင်တာခိုင်းဖို့ မင်းရှိနေရင် ပြီးတာပဲ”

ကျွန်တော် မျက်နှာရှူးကြီးနဲ့ပဲ

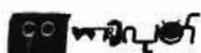
“ဟီးဟီး ကျွန်တော့်ရဲ့ သရုပ်ဆောင်ချက် အမှန်အကန်လေးတွေကို လိုချင်လို့ အစ်ကို ဒီစကားပြောတာမဟုတ်လား၊ သိသားပဲ၊ နောက်မှ ကင်မရာနဲ့ချောင်းရိုက်မယ်ဆိုတာ”

“ဟေ့ကောင် အဲကျမှ ချောင်းမရိုက်ဘူး၊ အခု ပေါ်တင်ထမိတ်လိတ်ရမလား”

ရုတ်တရက်ဖြတ်ပြောလိုက်တဲ့ ဆရာကြည့်စကား၊ ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရ ဝှမ်းခနဲ ထရပ်ပြီး အိမ်ထဲကို လျှောက်လှမ်းကြည့်ရင်း

“ဘာ ဘာလဲ အစ်ကို၊ ကင်မရာတွေက အခုကတည်းက ရောက်နေပြီလား၊ ဒါဆိုရင်လဲ လုပ်လိုက်လေ၊ စိတ်ချရအောင် လေးငါးနှစ်တာက ကောက်ဆွဲလိုက်၊ တော်ကြာ ကျွန်တော် ခရီးတွေဘာတွေ ထွက်ရော့ပါလားရင် မရိုက်လိုက်ရဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်”

“အား ဒီကောင်ကွာ၊ ငါ တကယ်ထမိတ်လိတ်ရ အလိုက်တန်းဆိုး

ကိုမသိဘူး”

ဆရာညက်စကား။ ဆရာဗုံမှ

“ဟေ့ကောင် သွား သွား၊ ရေသွားခပ်ချည်၊ ဆရာညက် တကယ်ထမနိုက်ဘဲ ဆရာကြည်နဲ့ဆရာဆန်းက တကယ်ထရိုက်နေဦးမယ်”

“ဟိုမယ်လေ ရေတွေအပြည့်ပဲ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဆရာဗုံ ရေဗူးတွေကို သွန်ပစ်နေတယ်။

“ဟေ့ကောင် ငါ့လဲ ဝိုင်းသွန်ပေးဦး”

ကျွန်တော်ပါ လေးဘူးဝိုင်းသွန်ပေးလိုက်ရသေးတယ်။ ရေဘူးဆယ်ဘူးလောက်မှာ ရေတစ်စက်မှ မရှိတော့မှ

“ရပြီ၊ အဲဒီရေဘူးတွေကို ညဆယ်နာရီထိုးမချင်း ထိုင်ဖြည့်နေ၊ ဒီမှာ ရေလိုရင် တစ်ယောက်ယောက် လာယူလိမ့်မယ်”

“အာ အစ်ကိုကလဲ ဒီရေဘူးဆယ်ဘူးလောက်ကို အလွန်ဆုံးဖြည့်ရ ဆယ်မိနစ်ပေါ့၊ အခု ခုနစ်နာရီဆိုတော့ ဆယ်နာရီထိ ဘယ်လိုလုပ်အချိန်ဆွဲဖြည့်လို့ရမှာလဲ”

“မရရအောင်ဖြည့်ကွာ”

“ဘယ်လိုဖြည့်ရမှာလဲ အစ်ကိုရ၊ အာ သိပြီ သိပြီ စလိုးမိုးရှင်းနဲ့ ဖြည့်လိုက်မယ်အစ်ကို”

ဆရာညက်က

“အေး ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ သွား သွား ရေသွားဖြည့်ချည်၊ ဒီဝိုင်းကို ညဆယ်နာရီထိုးမှ ပြန်လာခဲ့”

ကျွန်တော် မသွားသေးဘဲ ရေဘူးအခွံတွေ ပိုက်ထားရာကနေ ဆရာတွေကို တစ်ချက်ပြန်စောကြည့်လိုက်တယ်။ သိတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ဆရာတွေက သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဘယ်သူမှန်းတောင် သိကြတော့တဲ့ အချိန်မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် သေတော့မယ့် လူမမာတစ်ယောက်လို မျက်နှာပေါ် ခံစားချက်တွေ ဖတ်ခနဲ ကောက်တင်လိုက်တယ်။ နောက် ကျွန်တော့် ဆရာတွေကို မှာတမ်းချွေတဲ့အနေနဲ့

“ကျွန်တော်သွားတော့မယ်နော် ဆရာတို့ အနေကျ ကျွန်တော် ကုတ်နဲ့

လည်ရှည်ကို ဝတ်ခဲ့မယ်၊ မိတ်ကပ်ဆရာလဲ ကျွန်တော့်အတွက် ခေါ်မထားနဲ့၊
ကိုယ့်သနပ်ခါးတုံးနဲ့ ကိုယ်လာမှာ၊ ကဲ ကဲ လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော်
ရေဖြည့်တဲ့အခန်းလေး သွားလေ့ကျင့်လိုက်ဦးမယ်၊ တခြားအခန်းတွေအတွက်
တော့ နောက်နေ့မှ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

ပြောချင်တာပြောပြီး ကျွန်တော် အိမ်နောက်ထဲ ပြေးဝင်လာခဲ့တယ်။
နောက် ရေဗူးကို စလိုးမိုးရှင်း(ရေစက်ချသလို)ဖြည့်နေရာကနေ ဆုံးဖြတ်ချက်
တစ်ခုကို အခိုင်အမာ ချလိုက်တယ်။ ဖတ်ဟဲ့ လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ။ ဆရာဆန်း
ပြောသလို ကျွန်တော့်ကို တစ်နေရာရာမှာ ထည့်မရှိဘဲခွဲရင်လဲ တစ်နည်းနည်း
နဲ့တော့ စီရာမိရဲခွေထဲမှာပါကိုပါရမှာပေါ့။

x x x

အဲဒီလိုနဲ့ ရိုက်ကူးရေးတွေပြီးတာနဲ့ ဆရာဇော်ခွေကို Edit စလုပ်
တယ်။ အိမ်က အော်ဒီယိုထဲမှာပဲ၊ Edit ဆရာက ကိုပေဒါ။ ကျွန်တော့်ဆရာ
သမားများ ချောတစ်ခါ ခြောက်တစ်လှည့်နဲ့ အဲဒီနေရာကိုမသွားဖို့ ကျွန်တော့်
ကို မှာတမ်းချွေထားကြတယ်။ တပည့်အလိမ္မာလေးပဲ။ လစ်ရင်လစ်သလို
ကိုပေဒါကြီးအနားသွားပြီး

“ကိုပေဒါကြီး အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လားဗျာ၊ ရောဗျာ
တစ်နာရီကျော်ပြီဆိုတော့ ခင်ဗျားလဲ ဆာရောပေါ့၊ စားလိုက်၊ ကျွပ်ကိုယ်တိုင်
စေတနာသန့်သန့်နဲ့ဝယ်လာတဲ့ မုန့်ဖက်ထုပ်”

အဲဒီလို ကျွန်တော် တစ်ခုမဟုတ်၊ တစ်ခုဝယ်လာတဲ့ မုန့်ဖက်ထုပ်
ကိုပေဒါကြီးစားပြီးတယ်ဆိုရင်ပဲ။

“ကိုပေဒါကြီး အဲဒီသောက်ကျက်သရေမရှိ မင်းသားမှတ်ခွက်တစ်ခု
တည်းကို ထည့်မယ့်အစား မင်းသမီးလေး စလိုးမိုးရှင်းကျနေတဲ့အခန်းကို
ထည့်လိုက်ပါလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျွန်တော်ဖြတ်ပြေးနေတဲ့အခန်းလေးပါပို့အတွက် ဘီဒီအလကသုံး
ရတော့တာပေါ့။

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ကိုပေဒါကြီးရဲ့၊ အဲဒီအတွက်ခိုက်သားတဲ့ မင်းသား

မျက်နှာကြီး ဖျက်ပစ်ဖို့ ဆရာဆန်းက ရိုက်ကွင်းမာကတည်းက ကျွန်တော့်ကို မှာထားတာ။ သူမေ့နေရင် ဗေဒါကြီးကို မင်းပဲသတိပေးလိုက်ပါတဲ့။ နောက် ဆရာအကြည်တော်ကလဲ ပြောသေးတယ်ဗျာ။ အဲဒီကောင် တစ်ခွက်တည်းနဲ့ စာရင် မင်းသမီးလေး စမိုးလိုးရှင်းနဲ့ ကျူနေတဲ့အခန်းက ပိုပြီးလေကောင်းလေ သန့်ရတယ်တဲ့။ အဲဒါ ဗေဒါကြီးကို မင်းပဲကြည့်ကျက်ပြောပြီး အခန်းပြောင်း လိုက်တဲ့”

ကိုဗေဒါကြီး ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ဒီက အကြည်တော်တွေ ကိုဆန်း

တခြားပီပါကွာ

ဖွင့်လို 24 hour

ဆက်သလူးထနေတဲ့

ကောင်က အခုလို

အိမ်ရှေ့ရရ

ငြိပ်ငြိပ်လေး

ပြေးနေတယ်ဆိုတာ

ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး

တွေကိုပါ ထုတ်သုံးလိုက်တော့ သူ့ခမ္ဘာ ကျွန်တော် ဖျက်ပြောတဲ့(မင်းသား မင်းသမီး စမိုးမိုးရှင်းလေး ကျူနေတဲ့)အခန်းကို ထည့်ပေးရဦးတာပေါ့။

သေချာသွားပြီ။ မိရာမိရ်ခွေမှာ ကျွန်တော့် အရုပ် ကပ်ပါသွားတယ်ဆိုတာ သေချာသွားပြီ။ ပျော်လိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း။

အဲဒီနောက်တော့။

x x x

အဲဒီလိုနဲ့ ဆရာဇော်ခွေ အချောထွက်လာတော့ ကျွန်တော့်ဆရာတွေဆီက (၅)ခွေတောင်းပြီး (၁၀)ခွေကို (ဒီအတိုင်းတောင်းရင်လဲ ရရဲ့သားနဲ့ ဝါသနာအရ) မသိအောင်ခိုးခဲ့တယ်။ ပြီးတော့

ကျွန်တော် အခုနေနေတဲ့ အိမ်နားမှာ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်တွေကို အဓိက ဦးစားပေးလျှောက်ဝေပြီး

“ဒီထဲမှာ ကျွန်တော်သရုပ်ဆောင်ထားတာပါခင်ဗျာ၊ အားပေးကြပါ ဦး”

အဲဒီလိုကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းကြီး မျက်နှာပြောင်တိုက်ပစ်လိုက် တယ်။ ကိုယ့်ကို အတိအလင်းကြီး ချိုက်ထည့်မထားပေမယ့် ကျွန်တော့်ရဲ့အစွမ်း အစနဲ့ ဖြတ်ပြေးတဲ့နေရာက ပါနေတာပဲ။ ဒီလောက်လေးတော့ ကြွားသင့်တာ ပေါ့။ ထားပါတော့။

www.burmeseclassic.com

အဲဒီလို ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခွေတွေ့လျှောက်ဝေပြီး ကျွန်တော့်အိမ်ကို အတင်းပြန်ပြေးလာခဲ့တယ်။ အိမ်ရောက်မှ ပိုးစိုးပက်စက်ကြီးကို ဖိလ်တွေ တက်ပစ်လိုက်ဦးမယ်။

“ဟားဟား ဟေ့ကောင် ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါဟ၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ” အိမ်ထဲမှာ တုံးလုံးပက်လက်ဖြစ်နေကြတဲ့ ဝင်းဇော်ထွန်းနဲ့ ထွန်းမင်း လတ်ကို ကျော်ခွဲပြီး ကျွန်တော် တီဗီနဲ့အောက်စက်အနားကို ရောက်လာခဲ့ တယ်။ အောက်စက်ကိုဖွင့်ရင်း ငနာနှစ်ကောင်ဘက်ပြန်လှည့်ပြီး

“ဟောဒီမှာကြည့်၊ ငါကိုယ်တိုင် ပါဝင်ဖြတ်ပြေးထားတဲ့ မိရာမိရ် သီချင်းခွေ မင်းတို့သေချာလေးကြည့်ပြီး ငါ့ရဲ့သရုပ်ဆောင်မှု ငါ့ရဲ့အနုပညာ ပါရမီကို ဝေဖန်သုံးသပ်ပေးကြဦး။”

ဝင်းဇော်ထွန်း နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး

“ဟင်း ဖြတ်ပြေးတာပဲကွာ၊ တို့က ဘာကိုမှတ်ချက်ပေးလို့ရမှာလဲ”

ကျွန်တော် ဇွဲမလျှော့။ မျက်နှာရှူးကြီးနဲ့ နှစ်ကောင်လုံးကို ဝေကြည့်ပြီး

“ဟီးဟီး ငါ့ရဲ့ပြေးပုံပြေးလက်ကလေးတွေကိုကြည့်ပြီး ပညာရှင်ဆန် မဆန်ပေါ့ကွာ၊ နောက်ကားတွေကျ ငါဆင်ခြင်လို့ရတာပေါ့”

ထွန်းမင်းလတ် သည်းညည်းမခံနိုင်တော့တဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့

“နားညည်းတယ်ကွာ၊ မင်းဟာ ဖွင့်မှာဖြင့်ဖွင့်တော့၊ ငါတို့ဝေဖန်ပေး မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

ကျွန်တော် ခပ်သွက်သွက် ခွေကို စက်ထဲထိုးထည့်လိုက်တယ်။ နောက် ကျွန်တော်ပါတဲ့သီချင်းကို ရောက်အောင်ကျော်ပြီး ဟိုနှစ်ကောင်ရဲ့ ဘေးမှာ အရသာလေးခံပြီး ကြည့်နေရင်း

“ဟား ဟိုမှာ ဟိုမှာ အဲဒါ ငါပဲ ငါပဲ”

ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရအော်ပြီး တီဗီကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက် တယ်။ ဟိုနှစ်ကောင် တီဗီကိုတစ်လှည့်၊ ကျွန်တော့်ကိုတစ်လှည့် ပြန်ကြည့်ပြီး

“ဘယ်မှာလဲကွ၊ အဲဒါ မင်းမဟုတ်ပါဘူး”

မေး- နာမည်ကြီးစာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ် စာကို ဘယ်လို ရေးရမလဲ။

“အေးလေ၊ ရှေးကြောင်မှူးကြောင်နဲ့ လျှောက်ပြောနေတယ်”

ဖြစ်ချင်တော့ ကျွန်တော်ဖြတ်ပြေးတဲ့အခန်းက မင်းသားနဲ့မင်းသမီး တူနေတာလေးကို စလိုးမိုးရှင်းလုပ်ထားတယ်။ ကျွန်တော့်ရုပ်က သိပ်မသဲကွဲ။

“သေချာကြည့်ကြပါကွ၊ အဲဒါ ငါပဲ၊ စလိုးမိုးရှင်းလုပ်ထားလို့ သိပ် မသဲကွဲ ဖြစ်နေတာပါ”

ဝင်းဇော်ထွန်း နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး

“လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့ကွာ၊ ဟုတ်တာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့ နားညည်းတယ်”

“အေးလေ၊ ရှေးချင်လဲ ထမင်းလွတ်ဟင်းလွတ် ရှေးတာမဟုတ်ဘူး”

ထွန်းမင်းလတ်စကားကိုပါ ကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်တော် နည်းနည်း ပေါက်သွားတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒေါသနဲ့ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး

“ဘာ ငါက မင်းတို့ကို လျှောက်ပြောနေတယ်ဟုတ်လား၊ ဒါဆို လောင်းမလား၊ အဲဒီအရုပ် ငါဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ”

“ဘယ်လိုလောင်းမလဲ၊ မင့်ကြိုက်တဲ့အတိုင်း စိန်ခေါ်”

ဝင်းဇော်ထွန်းစကား။ ကျွန်တော် ခေါင်းမော့ရင်ကော့လိုက်ပြီး

“ဒီခွေကို လမ်းထိပ်က ဦးတုတ်မောင် လက်ဘက်ရည်ဆိုင်မှာ ငါ ပေးထားတယ်၊ မင်းတို့ပါလိုက်နဲ့၊ အဲဒီခွေကိုဖွင့်ပြီး ဆိုင်ထဲကလူတွေကို အဲဒီ အရုပ် ငါဟုတ်မဟုတ် မေးမယ်”

ကျွန်တော့်စကားမဆုံး။ ထွန်းမင်းလတ်မှ

“အိုကေလေ၊ အဲဒီဆိုင်ထဲက လူတွေထဲက သုံးယောက်က မင့်ပါ လို့ ထောက်ခံရင် ငါတို့အနွှဲထားလိုက်”

ဝင်းဇော်ထွန်းကပါ

“လောင်းကြေးက”

ကျွန်တော် တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“တစ်ဝိုင်းကြေးကွာ”

နှစ်ကောင်လုံးမျက်နှာများမှာ အရောင်တွေ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် လက်

ဖြေ- စာကို စာရွက်ရဲ့ ဘယ်ဖက်ကနေ ညာဖက်ထောင့်ကို မှန်မှန်ရေသွားပါ။

သွားကြပြီး

“အိုကေလေ”

“စိန်လိုက်မောင်ရင်”

ဘယ်ရမလဲ။ ကျွန်တော်ကလဲ ဆရာကြီးအထာနဲ့

“ငါရုံးရင် အကြွေးနော်”

ပြောပြီး အိမ်ပေါ်မှ အရင်ပြေးဆင်းလာခဲ့တယ်။ လမ်းထိပ်က ဦးတုတ်မောင်လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ကိုလေ။ ဟိုနှစ်ကောင်လဲ နောက်က အတင်းပြေးလိုက်လာလေရဲ့။ ကြုံပြီး ကျွန်တော် ကလိန်ကကျစ်ကျထားမှာစိုးလို့ နေမှာပေါ့။

အဲဒီလိုနဲ့ .

x-x-x

အဲဒီလိုနဲ့ တိုတိုနဲ့လိုရင်းကို ပြောရရင်တော့ဗျာ။ ဦးတုတ်မောင်လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ လူအပြည့်။ ကျွန်တော်ဖွင့်ခိုင်းထားတဲ့ မိရာမိရ်ခွေကို ငေးမောနေကြတယ်။ ဘယ်ရမလဲ။ ကျွန်တော် စလိုးမိုးရှင်းလေး ဖြတ်ပြေးနေတဲ့အခန်းလဲရောက်ရော။

“အဲဒါ အဲဒါ အဲဒါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုနေလဲ၊ ကျွန်တော့် သရုပ်ဆောင် ကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် တီဗီကို လက်ညှိုးကြီးထိုးပြီး ဝမ်းသာအားရကြွေးကြော်လိုက်တယ်။ ဦးတုတ်မောင် ဟိုနှစ်ကောင့်ဝိုင်းမှ ထိုင်နေရာက

“ဘယ်ဟာလဲကွ မင့်”

ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရနဲ့ပဲ

“အား မတွေ့ဘူးလား၊ မင်းသားနဲ့မင်းသမီးနောက်မှာ လူထူထူလေး ဖြတ်ပြေးနေတာလေ”

စကားဆုံးတာနဲ့ အနားရှိတစ်ယောက်က

“တခြားစီပါကွာ၊ မင့်လို 24 hour ဆတ်ဆလွှဲနေတဲ့တောင်က အခုလို အိန္ဒြေရရ ငြိမ်ငြိမ်လေးပြေးနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟား အဲဒါ အိန္ဒြေရရ ပြေးနေတာမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ လလိုးမိုးရှင်းလှုပ်

၄၆ အနုပညာ

ထားလို့ နှေးနေတာ”

ကျွန်တော့်စကားကို တခြားတစ်ယောက်က

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ တီဗီထဲက အရုပ်မျက်နှာကိုလဲကြည့်ဦး၊ မှုံ့ကြီး၊ မင့်ရုပ် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“အဲဒါက ရှေ့ကအရုပ်ကို ဦးစားပေးရိုက်ထားလို့ အနောက်က အရုပ်က မှုံ့တုံဝါးတားလေး ဖြစ်နေတာလေဗျာ”

“ဟား ဒီကောင် အခုအချိန်ထိ မလျှော့သေးဘူး၊ အရင်က တို့ထင်ခဲ့သလို ရူးများနေသလားမသိပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတော့၊ ကြားစရာမရှိ၊ နိုင်ငံကျော်တွေနဲ့တွဲပြီး ကြားရတယ်လို့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရယ်ရပါတယ်ဗျာ၊ သူစိတ်ချမ်းသာအောင် နားထောင်ပေးလိုက်ကြပါ”

“အိုး ဘာလို့နားထောင်ရမှာလဲ၊ သူကြွားသလို ကျုပ်တို့လဲ ကြွားတတ်တာပဲ”

“အချိန်ကုန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆိုက္ကားပြန်နင်းတာပဲ ကောင်းတယ်”

“ဟုတ်ပါတော့၊ အဟုတ်မှတ်လို့ လာကြည့်ပါတယ်၊ တော်ပြီပြန်မယ်”

လက်ဘက်ရည်ဆိုင်အတွင်း ဝေဖန်သံများက အတော်လေးကို ပွက်လော့မှိုက်သွားတယ်။ ဟိုနှစ်ကောင် ကျွန်တော့်ကို မြိန်မြိန်ကြီးကြည့်နေလေရဲ့။ ကျွန်တော် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပစ်လိုက်တယ်။ စိတ်ထဲမှာတော့

“အဲဒီအရုပ် ငါဆိုတာ မနက်ဖြန်ကစပြီး ဒီလူတွေအားလုံး လက်ခံလာစေရမယ်”

ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အခိုင်အမာ ချပစ်လိုက်တယ်။

x x x

အဲလိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို အခိုင်အမာချပြီး နောက်တစ်နေ့ ကျွန်တော် ရုပ်ကွက်ထဲ လျှောက်ပတ်တဲ့အချိန်မှာတော့

“ဟယ် အဲဒါ ဦးတုတ်မောင်လက်ဘက်ရည်ဆိုင်မှာဖွင့်တဲ့ ဝီရာမိုင်

သီချင်းခွေထဲက ကောင်လေးမို့လား”

“ဟား ဟုတ်ပဗျာ၊ မနေ့ကကြည့်တာ ဘယ်လိုမှမတူဘူး၊ ဒီနေ့ကြည့်တော့ သူမှသူစစ်စစ်ကြီးဗျာ”

ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်။ ခွေထဲပါတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်စလိုးမိုးရှင်းလေးနဲ့ပင် လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ နောက် စလိုးမိုးရှင်းလေးလျှောက်နေတာ တိုင်ပင်မကိုက်မှာစိုးလို့ ပါးစပ်ကလဲ

“ဒန်. . ဒန်ဒန်. . ဒန်. . ဒန်ဒန်. . ၂၊ ဒန်. . ဒန်ဒန်. . ဒန်. . ဒန်ဒန်. . ၂၊ ဒန်. . ဒန်ဒန်. . ဒန်. . ဒန်ဒန်. . ၂”

အဲလို တိုင်ပင်လေးခေါ်ပြီးတော့ကို လျှောက်နေတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ဆိုင်ရောက်တော့ စားပွဲမှာ စလိုးမိုးရှင်းလေး ဝင်ထိုင်လိုက်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို အားလုံးဝိုင်းငေးနေကြတယ်။ ဦးတုတ်မောင်ကြီး လက်ဘက်ရည်တစ်ခွက်နဲ့ အူယားဖားယား အနားရောက်လာပြီး

“ဟား နောင်ကြီး၊ မနေ့ကခွေထဲကအရုပ် မင့်ဆိုတာ ငါတို့ဘယ်လိုမှ လက်ခံလို့မရဘူး၊ အခုမှကြည့်စမ်း၊ ခွေထဲပါတဲ့အတိုင်း မင့်က စလိုးမိုးရှင်းလေးနဲ့ဆိုတော့ ဟားဟား ဂုဏ်ယူတယ်ဟေ့ ဂုဏ်ယူတယ်၊ တို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက် ရှိနေပြီကွ၊ နောင်ကြီး အရင်လို ဆင်ဆလူးထမနေနဲ့တော့ကွာ၊ အခုလို စလိုးလေးနဲ့ပဲနေတော့၊ ဒါမှ ခွေထဲကအရုပ် မင်းဆိုတာ အားလုံးလက်ခံကြမှာ”

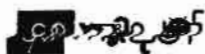
“ဟုတ်တယ် ကိုနောင်ကြီး၊ အခုမှ ခင်ဗျားက ခွေထဲကအရုပ်နဲ့ တော်တော်လေးတူလာတာ”

“တူဆိုကြည့်လေ၊ စလိုးမိုးရှင်းလေး လက်ဘက်ရည်သောက်နေတဲ့တို့ ဝီရာမိုရ်ခွေက ဖြတ်ပြေးနေတဲ့လူမှလူစစ်စစ်”

ကျွန်တော် ဘဝင်လေဟပ်သွားပြီး ဘာလုပ်လို့ဘာတိုင်ရုန်းမသိတာနဲ့ ရေခွေးကို စလိုးမိုးရှင်းလေး ကောက်ငဲ့လိုက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ ခုတ်တို့ စလိုးမိုးရှင်းလေးကောက်ကိုင်ပြီး ရေခွေးကို ပါးစပ်ထဲသောင်အတည်

“အူ”

ရုတ်တရက် မျက်နှာကြီး ရဲပဒေါင်းခတ်(ရဲသွားပေါ်ထင်တယ်)သွား

ဦး ဆံပင်တွေထောင်၊ နားနှစ်ဖက်က အငွေ့တွေက တလူလူထွက်သွားတယ်။
ပူလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ရေနွေးပူပူ သတိလက်လွတ် မြို့ချမိတဲ့အဖြစ်။ ကိုယ့်ဆရာ
တို့လို ချက်ချင်းပြန်ထွေးထုတ်လို့လဲမရ။ ခွေထဲကအရုပ်နဲ့ မတူမှာစိုးလို့။ မချီ
မဆန့်ကြီး ခံစားနေရတာတောင် စလိုးမိုးရှင်းနဲ့ မျက်နှာကြီးပျက်နေရတယ်။
ထားပါတော့။

ခွေထဲကအရုပ်နဲ့တူအောင် အဲဒီလို ဆိုင်ထဲမှာ ကျွန်တော်စလိုးမိုးရှင်းနဲ့
လုပ်ချင်တာတွေလျှောက်လုပ်လို့ အားရတော့ ရပ်ကွက်ကို သုံးလေးပတ်လောက်
ပတ်လိုက်သေးတယ်။ စလိုးမိုးရှင်းနဲ့ပဲ။ ကိုယ့်ရဲ့တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေကို ပရိသတ်
အတွက် ပေးဆပ်နေတာလေ။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်ရလိုက်တဲ့ အကျိုးအမြတ်
ကတော့၊

နောက် သုံးရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာ။

x x x

ကျွန်တော့်ဆရာသမားများနဲ့ ဟိုနှစ်ကောင် ကျွန်တော့်ကိုလာတွေ့
ကြတယ်။ သူတို့မေးမြန်းသမျှများကို ကျွန်တော် စလိုးမိုးရှင်းနဲ့ပဲ ခေါင်းညိတ်
ခေါင်းခါလုပ်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မျက်နှာစိမ်းလူကြီးတစ်ဦး ရောက်လာ
တယ်။ လောင်းကုတ်အဖြူအရှည်နဲ့၊ ထိပ်ပြောင်ပြောင်နဲ့ ။ သိလိုက်ပြီ။ ဒါကြီး
က နိုင်ငံခြားက အက်ရှင်မင်းသားကြီး ဘရစ်ဝီလိစ်။ ကိုယ့်ရဲ့ သရုပ်ဆောင်
ချက်တွေကို ကမ္ဘာကိုချပြရတော့မယ် ထင်တယ်။ သူက ကျွန်တော့်ဆရာများ
ဘက်လှည့်ပြီး

“ကိုကြည်တို့ ကိုဆန်းတို့၊ ခင်ဗျားတို့ကောင်က သွက်သွက်ခါနေပြီ၊
ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဆေးရုံခေါ်ပြီး ရှော့ရိုက်ရမယ်၊ ပြီးမှ
ကျွန်တော် လက်မှတ်ထုတ်ပေးလိုက်မယ်”

အော်စကာပွဲတက် လက်မှတ်ထင်တယ်။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ သူ့စကားကို ကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်တော်
အတော်လေး ပျော်မြူးသွားတယ် စလိုးမိုးရှင်းလေးနဲ့ပါပဲ။

ပျက်စီးခြင်း

ပျက်စီးခြင်း
မိုးမိုး (B, Sc)

ပျက်စီးချင်သည့်သူသည် ဘယ်တော့မှ လူကောင်းမဖြစ်နိုင်ပါ။
တစ်နေ့ကောင်းလာလိမ့်နိုးနှင့် ပြုပြင်၍မရပါ။ သူပင်ကိုယ်သန္ဓေကိုက ပျက်စီး
ချင်၍ ပျက်စီးနေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဒါကို ဘူဒီးကောင်ကြီးတွေက သင်းကလေး ငါမကယ်ရင် ဒုက္ခရောက်
ရချည့်ဟုဆိုကာ ဒုက္ခကောင်ကို ခါးပိုက်ဝင်ပိုက်ကာ ပျော်ပိုက်နေတတ်သည်။

အမှန် ၎င်းတို့၏ဆန္ဒအမှန်မှာ

“ဦးလေး ကယ်ရင်ကယ်၊ မကယ်ရင် ဟိုဦးလေးကြီးကို ပေးကယ်
လိုက်မယ်၊ ဟွန်း ကယ်မယ့်သူမှ တထောကြီး”

ဆိုသောစိတ်ဓာတ်နှင့် ခံယူချက်မျိုးသာ သင်းလေးတို့တွင် မြို့နေသူ
သည်။

ကျွန်တော့်အဖေ ပြောပြဖူးပါသည်။

“တရားခံများကို အချုပ်ထဲသွင်းတာ ရဲက ဖမ်းပြီး ဆွဲသွင်းတာမဟုတ်
ဘူး၊ သူ့ဘာသူ အချုပ်တံခါးကိုဖွင့်ပြီး သူ့ဘာသူဝင်လာတာ”ဟု၏။

သင်းကလေးတို့ကလဲ သူများဖျက်ဆီး၍ ပျက်စီးကြသည်မဟုတ်။
ပျက်စီးခြင်းတံခါးကို ကိုယ်တိုင်ဆွဲဖွင့်၍ ပျက်စီးခြင်းခန်းမထဲ ထိပ်ထားသာ
ဝင်ခဲ့ကြသူများသာဖြစ်သည်။

ဆင်ခြင်၊ သိတတ်၊ သတိချပ်နိုင်ကြပါစေ။

ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတိပေးထားရမည်သာပါစေ။

သိုက်သိုက်
ပုလဲ

ဆိုက်ကို

“တီး တူ တီး တူ တီး တူ”

အိပ်ရာနံဘေးစားပွဲပေါ်က နှိုးစက်မြည်သံ။

မျက်လုံးဖွင့်စရာ ချိန်စရာကြည့်စရာမလိုဘဲ လက်က အလိုလို နှိုးစက်ရဲ့ OK ခလုတ်ကိုနှိပ်။

အသံတိတ်သွားတာနဲ့ အာရုံထဲ နဂိုအတိုင်း ဘာမှမရှိ၊ နတ္ထိ မှောင်အတိ။

“တီ တူ တီ တူ တီ တူ”

ဒါ နှိုးစက်က ဒုတိယအကြိမ်မြည်သံ။ ဆယ်မိနစ်ကိုတစ်ကြိမ် နှိုးစက်ပေးထားတာမို့ မထမချင်း မနိုးမခြင်းကို အဲ့ကောင်က မြည်နေဦးမှာပဲ၊ နှိုးနေဦးမှာပဲ ဆိုတာကို မသိစိတ်က သိနှင့်နေပြီးသားမို့။

လက်က တိုင်ပင်စရာမလို အလိုလို OK

အသံတိတ်သွားတာနဲ့ ဟိုဖက်ဒီဖက်လှိမ့်လိုက်ရင်း ထောင်ချင်ချင် ဖြစ်နေတဲ့အရာတွေက ဘုတ်ခနဲ ပြန်ပြုတ်ကျလို့ ပြန်ငြိမ်သွားပြန်သည်။

“တီ တူ တီ တူ တီ တူ”

တတိယအကြိမ်။

ဖြည်းဖြည်းလေးထောင်တက်လာတဲ့ လက်နဲ့အတူ အသိစိတ်ကလည်း ဖြည်းဖြည်းလေးကပ်ပါလာပြီး လက်က OK ခလုတ်ကိုမရောက်ခင်မှာ အသိနဲ့ သတိ ကပ်မိသလိုဖြစ်သွားပြီး၊

ဟင် တတိယအကြိမ် တစ်ကြိမ်ကို ဆယ်မိနစ်၊ သုံးကြိမ်ဆို မိနစ် သုံးဆယ်။ ဟိုက်။

“ထ ထ ဟ ဟကောင်ကြီးထတော့ဟ”

ကိုယ့်သံပတ်ကိုယ်ပေး ကိုယ့်ကုတ်ကိုယ်ဆွဲ ကိုယ့်ဖင်ကိုယ်ပိတ်ကန် ကိုယ့်နားပန်ကိုယ်ကျင်းလို့ အတင်းလူးလဲထပြီး ငုတ်တုတ်အနေအထားရောက် အောင် ကြိုးစားထထိုင်လိုက်တယ်။

ဒါက အိပ်ရာထခြင်း အခမ်းအနားရဲ့ ပထမအဆင့်။

ပြီးတော့ အိပ်ရာထခြင်း အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေတဲ့သူတွေရဲ့ အမူ အကျင့်အတိုင်း ရုတ်တရက်ဆို စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့ လမိုင်းမကပ်ဘဲ တောင်တောင် အီအီနဲ့ ဖင်ကုတ်ခေါင်းကုတ် ဟိုပွတ်ဒီသပ် ဟိုကိုင်ဒီကိုင်လုပ်ရင်း ခုလို အိပ် ရှေ့ပျက်ရလောက်အောင် ဖြစ်ရတဲ့ ညက မရည်ရွယ်ဘဲ အပျင်းပြေဆိုတဲ့သဘော နဲ့ကြည့်ဖြစ်သွားတဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားဆီ အာရုံက ပြန်ရောက်သွားပြီး စိတ်ထဲ တိန်ခနဲဆို ဒေါသများ အလိပ်လိုက် ပြန်တက်လာပြီး အားမလိုအား မရဖြစ် ခြင်း၊ အလိုမကျခြင်းစတဲ့ခံစားချက်တွေက ခုပဲ အဲဒီဗီဒီယိုကားကို ပြန်ကြည့်နေရ သလို ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်ပြီး ပြန်ပြီးလတ်ဆတ် ပြန်ပြီးစိတ်တို ပြန်ပြီးဒေါသ ဖြစ်လာမိတယ်။

ဇာတ်လမ်းကတော့ ရှင်းရှင်းလေးပါ။

ဘယ်ကဘယ်လို အလကားနေရင်း ချမ်းသာနေမှန်းမသိတဲ့ ခပ်တုံး တုံး ခပ်ပေါပေါ ချီးကြောက် အီးပေါလောသူဌေးတစ်ယောက်ကို ပြန်လည် ပြီး မိသားစုကို အနိုင်ကျင့် အကျပ်ကိုင် ငွေညစ်တဲ့ကား၊ ဇာတ်ကားရဲ့အစီ ချုပ်ကတော့ ဒီလိုဗျာ။

အဲဒီသူဌေးကောင်ကြီးက သူ့ရုံးက နေဝင်ရိတရော အလုပ်ပြန်ချိန် မှာ လူဆိုးဆိုတဲ့ကောင်က ကားတစ်စီးနဲ့ပဲ သူ့ကားနောက်တနေ ထပ်ထိတ် လာ၊ လူနည်းနည်းရှင်းတဲ့နေရာလည်းရောက်ရော လူဆိုးတာထဲ သူဌေးကား နောက်ကနေ ကျော်တက်၊ ပြီးတော့ ကားရှေ့မှာ တန့်လန့်ကြီးပိတ်ရပ်။

အဲတော့မှ ကားထဲက သူဌေးကောင်က အတုတုမျှန်နား ကြောက် ကြောက်လန့်လန့် ကြောင်တောင်ပေါင်တောင်နဲ့ ဘာဖြစ်လဲ ဘာလုပ်တာ

သဲ ဆိုတဲ့သဘောမျိုးနဲ့ သူ့ကားပေါ်က ဆင်းလည်းဆင်းလိုက်ရော။

သူ့ကားရှေ့ ပိတ်ရပ်ထားတဲ့ လူဆိုးက ကြံစည်ထားတဲ့အတိုင်း အစီအစဉ်အတိုင်း လျင်မြန်တဲ့အရှိန်အဟုန်နဲ့ ဗျတ်ဆို အနားရောက်လာပြီး တစ်သက်လုံး အဖန်တရာတေ အောင်မြင်ဘူးနေကျ လူဆိုးတွေရဲ့ လုပ်ပုံလုပ်နည်းအတိုင်း လက်တစ်ဖက်ကိုလိမ်ချိုး လက်ထိပ်ပလောက် ဆိုခတ်၊ အသင့်ဝှက်ပြီးကိုင်လာတဲ့ ဓားတိုကလေးနဲ့ လည်ပင်းကပ်ထောက်၊ ပြီးတော့ ကြားဖူးနေကျ စကားလုံး ကြားဖူးနေကျ လေသံမျိုးနဲ့

“အသားမနာချင် အသက်မသေချင် ဟော့ဟိုကားပေါ် အသာတကြည်လိုက်ခဲ့ပါ”

ဆိုပြီး သူ့ကားဖက်မေးဆတ်ပြပြီး အေးရာအေးကြောင်း လွယ်လွယ်လေး ပြန်ပေးဆွဲ။

ဆွဲပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း လူသူမနီးတဲ့ မြို့ပြင်တိုက်ပျက်ကြီးတစ်လုံးမှာ ဖမ်းချုပ်ပြီး အမျိုးမျိုးနှိပ်စက်ညှင်းဆဲ ရက်စက်နဲ့ ကျန်ခဲ့တဲ့မိသားစုအပေါ် ခြိမ်းခြောက်ငွေညှစ်တဲ့ကား။

အဲကားကိုကြည့်ပြီး တော်ရုံနဲ့ အိပ်မပျော်နိုင်ဖြစ်ရပြီး နမော်နမဲ့သတိမမူ အလေးမထားတတ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ပျော့ညံ့လွန်းလှတဲ့ အကြောက်အလန့်ကြီးလွန်းလှတဲ့ အသုံးမကျတဲ့ သူဌေးဆိုတဲ့ကောင်ကြီးကို ဒေါသတွေအလိုမကျတာတွေ မကျေနပ်တာတွေ ဖြစ်ပြီးရင်း ဖြစ်နေမိတယ်။

လောကကြီးမှာဗျာ။ အဲလောက်သာ ငွေရှာရလွယ်နေမယ်ဆို လူတိုင်း အဲလိုကြီးပဲ လုပ်နေတော့မှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား။ ပြီးတော့ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။

ကားမောင်းနေတာပဲဗျာ။ ဘက်မှန်တွေ နောက်ကြည့်မှန်တွေကနေ ကိုယ့်ရဲ့ဘေးဘယ်ညာနဲ့ အနောက်ကိုတော့ မကြာခဏ ကြည့်ရတာပဲ၊ အမြဲသတိထားနေရတာပဲ မဟုတ်လား။ ကဲ အဲလိုကြည့်တော့၊

ကိုယ့်နောက်က ခုလိုတောက်လျှောက်ကြီး ကပ်ပါလာတဲ့ ကပ်လိုက်လာတဲ့ မသင်္ကာစရာ ကားဆိုတာကို မတွေ့ဘူးလားပြော။

ကဲ တွေ့ပြီဆို သတိထားလေ မောင်းပြေးလေ မရဘူးလား၊ မရရင်

လည်း ခုလိုလူရှင်းတဲ့နေရာမျိုး မသွားနဲ့လေ။ လူစည်ကားတဲ့ ရှုပ်နေတဲ့ နေရာ မျိုးကိုပဲရွေးမောင်းလေ။ ဒါမှမဟုတ် ဆိုင်တစ်ခုခုထဲ ဝင်ထိုင်နေလိုက်လေ။

ပြီးတော့ ဖုန်းဆက်။ အကူအညီတောင်း။

ဒီလောက်ကတော့ ကလေးတောင်သိတယ်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါကိုများများ။ အဲဒီသူဌေးဆိုတဲ့ကောင်က သောက်ပေါမို့ အီးပေါလော ဆိုးကြောက်ကြီးမို့ မိတာပေါ့။ ဖမ်းခံထိတာပေါ့။

သောက်သုံးမကျလွန်းလို့ သတိမထားမိလွန်းလို့ နမော်နမဲ့နိုင်လွန်းလို့သာ မိသွားပြီး ဖမ်းခံထိပြီပဲ ထားဦးတော့ဗျာ။ ကျားကျားချင်းပဲ။ လက်ကလေးတစ်ဖက် ဖမ်းချုပ်ပြီး ဓားတိုလေးတစ်ချောင်းထောက်ရုံနဲ့ လက်မြှောက်လိုက်ရတော့မှာလား။ အရှုံးပေးလိုက်တော့မှာလား။

ကြည့် ဒီမှာကြည့်။

ဟောလို ခြေထောက်လေးတစ်ချောင်းကို ဟန်ချက်ပျက်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အသာလေးလှည့်လိုက်ရုံနဲ့ ထောက်ထားတဲ့ဓားက လွတ်သွားနိုင်တယ်။ ချုပ်ထားတဲ့လက်က လွတ်သွားနိုင်တယ်လေ။ မဟုတ်လား။

အဲလိုလေးတော့ နည်းနည်းလောက် စမ်းကြည့်သင့်တာပေါ့။

အဲလောက်တောင်မလုပ်ရဲ မစမ်းရဲအောင်ကြောက်အိုးပန်းနေ သွေးဖျက်နေမှတော့ ခံရတောင်နည်းသေး။

ဟုတ်တယ်လေ။ သောက်မြင်ကပ်လွန်းလို့။

“တီ တူ တီ တူ တီ တူ”

ဟော့ ဟော့ မြည်ပြန်ပြီ။ နှိုးစက်သံမြည်ပြန်ပြီ။ သို့ကလို စိတ်ထဲ ပြောမိရင်း

ကိုယ်နဲ့လည်း ဘာမှမဆိုင်၊ ဘာမှလည်းမပတ်သက်၊ ငြိတော့တူ အပြင်မှာလည်း တကယ်ဖြစ်တာ မဟုတ်သော ဘာမှလည်းမဟုတ်သော စွန့်ဆိုတာကြီးအားကြည့်ကာ ဟိုမှာ သူ့ဘာသူ ပီပြင်အောင် သင်္ချာသောပြောခြင်းအား ကိုယ့်ဘာကိုယ် အားအားယားယား အဘိဇ္ဇာပွားနေမိတာတို့တကာ တိုင်ပင်အတိုင်း နှိုးစက်သံထွက်နေသည့် တယ်လီဖုန်းစာလေး၏

OK ခလုတ်အားနှိပ်ရန် လက်က အသာလှမ်းယူလိုက်ပြီး ဇန်နဝါရီလေး၏ဒိုင်

၅၆ အနုပညာ

ခွက်တွင်ပြနေသော အချိန်အား အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်မိတယ်။

ဟိုက် သေပြီဆရာ။

ရှစ်နာရီလေးဆယ်။

နှိုးစက်သံ လေးကြိမ်မြည်ပြီးပြီ။ တစ်ကြိမ်ကို ဆယ်မိနစ်။ နှိုးစက်ပေးထားတာက မနက်ရှစ်နာရီ၊ လေးကြိမ်ဆို မိနစ်လေးဆယ် ရှစ်နာရီလေးဆယ်။ သေပြီ။ သေပြီ။

ဟု စိတ်ထဲအော်ရင်း ခုမနက်ကိုးနာရီတွင် အရေးကြီးအစည်းအဝေး တက်ရန်ရှိသည်ကို စိတ်အတွင်း ဖုန်းဆို သတိရမိကာ ယခုတိုင်အိပ်ရာပေါ် ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ အရေးမပါ မဆီမဆိုင်ကိစ္စများအား စဉ်းစားမိနေခြင်းအား 'ကတုံ'ခနဲဖြတ် ဝုန်းဆိုခန့်ထ လက်တွင်ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သော ...ယလီဖုန်းအား အိပ်ရာပေါ် ဘုတ်ခနဲ ယောင်ယမ်းလွှတ်ချကာ နှုတ်မှ

“နံဘိန် နံဘိန်ရေ ဟေ့ နံဘိန်”

ဟု အတူနေတပည့်ကျော် ကားဆရာ ထမင်းချက် ပြာတာ မန်နေဂျာ တောက်တိုမယ်ရ ဝေယျာဝစ္စ ကြီးအား အထိတ်တလန့် လှမ်းခေါ်မိ၏။ သို့သော် ထူးသံမကြား။

စိတ်အတွင်း ဒုန်းဆို တစ်ပြိုင်တည်း စုပြုံရောက်လာသော အိမ်သာ တက်ရမလား၊ ရှူးပေါက်ရမလား၊ မျက်နှာသစ်ရမလား၊ သွားတိုက်ရမလား၊ ရေချိုးရမလား၊ အင်္ကျီလဲရမလားနှင့် များလွန်းလှစွာသော လားပေါင်းများစွာ ကြား ဗျာများနေသည့်အထဲ တပည့်ကျော် နံဘိန်၏ ထူးသံမကြားရ၍ ဒေါသ ဖြစ်နေတာတစ်မျိုးနှင့် ဝုန်းဒိုင်းကျဲကာ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းသို့ ပြေးကြည့်ရာ၊

ဧည့်ခန်း၏ TV ရှေ့တွင် မနေ့ညကကြည့်ခဲ့သော ရုပ်ရှင်ကားအား စိတ်ဝင်စားစွာ ပြန်ကြည့်နေသည့် တပည့်ကျော်နံဘိန်အား အမြင်ကပ်စွာ တွေ့လိုက်ရ၍ ရုတ်တရက် ဒေါသအိုးကြီးပေါက်ကွဲကာ စိတ်မထိန်းနိုင် ဖြစ်သွားရပြီး

တိဗီဘေးရှိ မီးခလုတ်များအား ဇတ်ခနဲ ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီးလျှင်

“ဟေ့ကောင် နံဘိန်၊ ငါဒီလောက်ခေါ်နေတာ မင်းမကြားဘူးလား ကွ၊ ဟင် ငါလုပ်လိုက်ရ သေတော့မှာပဲ”

ဟု ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကပ်၍ အော်ထည့်လိုက်ပြီး တစ်ဆက်တည်း ဖင်နှစ်ချက်ခန့်ဆင့်ကာဆင့်ကာ ပိတ်ကန်လိုက်မိကာ

“နောက် မင်း အဲဒီသောက်အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ကား ကြည့်ရဲရင်ကြည့်၊ မင်းကို ငါအသတ်ပဲ၊ မင်းတို့လို သောက်ပေါ့ပရိသတ်တွေရှိလို့ အဲဒီသောက်အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ကားမျိုးတွေ ရိုက်ထုတ်ပြီး စီးပွားဖြစ်နေကြတာ၊ သွား ခုချက်ချင်း ကားသွားထုတ်၊ ခြံမှာ အသင့်ပြင်ပြီး စောင့်နေ၊ ဟိုတယ်ကိုသွားမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အခန်းအတွင်း လွှားခနဲ လွှားခနဲ ပြန်ဝင်လာရင်း

“ဟိတ်ကောင် ကြားတယ်နော်၊ ကားထုတ်ထား၊ ခြံမှာ အသင့်စောင့်၊ ဟိုတယ်ကိုသွားမယ်၊ ကိုးနာရီမှာ အရေးကြီးအစည်းအဝေးရှိတယ်၊ ခုချက်ချင်း ထ ပြင် လုပ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အခန်းတွင်းပြန်ဝင်၊ သန့်စင်ခန်းသို့သွား။ သွားပွတ်တံထဲ သွားတိုက်ဆေးထည့် သွားတိုက်ရင်း အင်အင်းပါ ရှူးပေါက်နှင့် သရိုးအင်ဝမ်း တစ်ပြိုင်တည်း အလျင်အမြန်လုပ်ကာ ရေပန်းအောက်ဝင်၊ ရေများအား ‘ဝရော ဝရော’နှင့်ဖွင့်ချပြီး မျက်နှာသစ် အင်အင်းဆေး စသော တူးအင်ဝမ်း ကိစ္စဝိစ္စများအား ပေါင်းလုပ်ပြီးလျှင် ဘေစင်ပေါ်ရှိတန်းတွင် အမြဲချိတ်ချက်ထားသော ရေသုတ်ပဝါကိုယူ၊ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ရေများအား ဖြစ်သလို သုတ်သက်ပြီးနောက်။

ညကတည်းက ပြင်ဆင်ထားသော အင်္ကျီဘောင်းဘီ နက်တတိုင် ကုတ်စသော ဝတ်စုံအား အလျင်မြန်ဆုံးဖြစ်အောင် ကောက်ကတ်စွပ်စော်ထည့်ပြီး ကုတင်ဘေးရှိစာရေးစားပွဲငယ်ပေါ် အသင့်ချထားသော လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သည့် စာရွက်စာတမ်းများ ထည့်ထားသော ဖိုင်နှင့် လက်ဝဲဘက်အား လက်တစ်ဖက်တွင် စုပေါင်းသိမ်းကြုံးကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် တွန့်နေသေးသော အင်္ကျီကျယ်သီးများအား ရမ်းသမ်းပန်းတန်းနှင့်တစ်ရှင်း ဘိုသီဘတ်သီ ဖရိုဖရဲ ဖိုးလိုးဖားလျားနှင့် တက်သုတ်ခိုက်တာ ထွက်လာပြီးနောက်၊

တပည့်ကျော်ကြီးနှင့် မိမိနှစ်ဦးတည်းနေသော အိမ်ကြီးမှ အပြင်

၅၈ အနုပညာ

ထွက်တိုင်း မမေ့မလျော့လုပ်နေကျ မီးမိန်းခလုတ်ကိုချ၊ တံခါးနှစ်ဆင့်၏ ပထမတံခါးမကြီးကိုပိတ်၊ လော့ချ၊ ဒုတိယဘာဂျာတံခါးကိုလည်း သော့ခတ် ပိတ်၍ ခြံဝသို့ အပြေးတပိုင်း ထွက်ချလာပြီး အသင့်ဖွင့်ထားသော ခြံတံခါး မှထွက်၊ တံခါးကိုပြန်ပိတ်၊ သော့ခတ်နှင့် မအားမလပ် မမေ့မလျော့ အလျင် စလိုလုပ်ပြီးလျှင် ခြံဝ၌အသင့်စောင့်နေသော ကားနောက်ခန်းတွင်းသို့ ဘုန်း ခနဲ လက်အတွင်းကိုင်ထားသော ပစ္စည်းပစ္စယများနှင့်အတူ ခြေပစ်လက်ပစ် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း တပည့်ကျော်ကြီးအား

“မောင်း ဟိတ်ကောင် နံဘိန်၊ မောင်းလေ ဘာအူကြောင်ကြား လုပ်နေတာလဲ၊ ဒီမှာ နောက်ကျနေပါတယ်ဆိုမှကွာ”

ဆိုတော့မှ တပည့်ကျော်ကြီးမှာ ကြောင်တောင်တောင်ပုံစံနှင့် ကား လေးအား ဂွီခနဲ စက်နှိုးကာ ဝေါခနဲထွက်ချသွားလိုက်ပြီး ကြောက်ကြောက် လန့်လန့် ကြောင်ကြောင်တက်တက် ပုံစံမျိုးနှင့်

“ဘယ် ဘယ်ကိုမောင်းရမလဲ ဆ ဆရာ”

တုန်တုန်တက်တက် ဆွံ့ဆွံ့အအ မေးသော သူ့အမေးအား ဒေါသ ဖြစ်စွာနှင့်

“တောက်

ဒီမှာလူက နောက်ကျ စိတ်များနေပါတယ် ဆို ဟိုတယ်ကို ဟိုတယ် ဘယ်နှခေါက် ရှိနေ နားကို ငါ ဘာနဲ့ထိုး မင်းခေါင်းထဲက နဲ့ရိုက်ထည့်ပြီး မှတ် မလဲ ပြောစမ်း၊ လူ ထဖွင့်ထားပေးရမယ်၊ ဖြစ်နေရမယ် ဆိုတာ အလိုက်ကန်းဆိုကို လုံးဝ

ရပ်ရပ်ကားအတိုင်း

အပြင်တွင်

တိုက်ဆိုင်စွာ

ချွတ်စွပ်လာဖြစ်နေခြင်း

လာကြုံနေခြင်းကြောင့်

ပုပင်သောကများ

ကြီးစွာဖြစ်၍

သောက်သုံးမကျတဲ့ကောင်၊

လို့ အလျင်လိုနေပါတယ်၊

မှ ဒီကောင်က တမောင့်

ကိုလို့ ပြောနေတာ၊

ပြီလဲကွ၊ ဟင်၊ မင်း

ပြီး ဖွင့်ပေးရမလဲ၊

မှတ်ဉာဏ်ကို ငါ ဘာ

မိအောင် လုပ်ပေးရ

မြင်ကတည်းက တံခါး

ကားစက်နှိုးပြီး အသင့်

လောက်တောင်သောက်

မသိတတ်တဲ့ကောင်

တော့၊ တောက် ငါအခု ဖင်ဆောင့်ကန်ခဲ့လိုက်လို့ မကောင်းရှိတော့မယ်၊ ဟင်း
လမ်းပေါ်မှာ ဖြစ်နေလို့နော်၊ မောင်း အမြန်မောင်း၊ သောက်စကားမများနဲ့”
တပည့်ကျော်ကြီးမှာ ဇက်ကလေးပု မျက်နှာကလေးအား ကွယ်ကာ
ကားကို ဂရုတစိုက်နဲ့ မောင်းနေတော့၏။ ထိုသို့မောင်းနေရင်းမှ

“ဆ ဆရာ”

“တောက် ဘာတုန်းကွ၊ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ၊ ဟိုတယ်ကိုလို့ ပြောတာ
မေ့သွားပြန်ပြီလား”

“မ မဟုတ်ဘူး ဆ ဆ”

“ဒါဆို ဘာလဲကွ”

“နောက်မှာ ကားတစ်စီးပါလာလို့ ဆရာ၊ မီး မီးလည်း ခဏ ခဏ
ပြနေတယ်”

“ဟေ ဘာပြောတယ်”

“ကား ကားတစ်စီး ကပ်လိုက်နေလို့ဆရာ၊ ဟော ဟော လက်ပါ
ထောင်ပြနေတယ် ဆရာ၊ ရပ်ခိုင်းနေတာလားမသိ၊ ဘယ် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ
ဆရာ၊ ရပ် ရပ်ပေးလိုက်ရမလား”

နောက်ကြည့်မှန်နှင့် ဘေးဘယ်ညာကို ဂရုတစိုက်ကြည့်နေရင်း
ပြောနေသော တပည့်ကျော်ကြီးရဲ့စကားကြောင့် လူက အောက်ကိုမသိမသာနဲ့
ဖင်ကို လျှောချမိလျက်သားဖြစ်သွားပြီး ခေါင်းကိုလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ပုခွံ
လိုက်မိတယ်။

ညက ကြည့်ခဲ့တဲ့ ရုပ်ရှင်ပြကွက်တွေကို မျက်လုံးထဲ ပြန်းသိပ်ပြန်မြင်
ယောင်မိရင်း တစ်ကိုယ်လုံးမှခွေးစေးများက ပတောက် ပတောက်ဆို ဘုတ်
ကျလာကာ နှုတ်မှလည်း အလန့်တကြားနှင့်

“မရပ်နဲ့ ဟေ့ကောင်၊ လုံးဝမရပ်နဲ့၊ မောင်း ဆက်မောင်း”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ဟော ဟော ကျော်တော့မယ် ဆရာ၊ ဘု
ကျော်တော့မယ်”

၆၀ အလှူတော်

“ပေးမကျော်နဲ့ဟေ့ကောင်၊ သူ့လမ်းကိုပိတ်ပြီး ရွှေ့ကသာမောင်း၊ အမြန်မောင်းစမ်း လုံးဝပေးမကျော်မိစေနဲ့”

ခုလေးတင် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသောစိတ်တို့ ဒေါသဖြစ်ရသော ရုပ် ရွှင်ကားအတိုင်း အပြင်တွင် တိုက်ဆိုင်စွာ ချွတ်စွပ်လာဖြစ်နေခြင်း လာကြုံ နေရခြင်းကြောင့် ပူပင်သောကများ ကြီးစွာဖြစ်၍ ‘ငါဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ’ဟုတွေးကာ ကားနောက်ခန်း၏ ထိုင်ခုံပေါ် တစ်ကိုယ်လုံးမြုပ် အောင်ပုပ်ဝဲ၍ ပုန်းကွယ်ထိုင်နေရင်း မိမိကိုယ်မိမိ တည်ငြိမ်အောင် သတိ ပေး၍ စဉ်းစားနေရာမှ ဖောက်ဆို ဉာဏ်အလင်းပွင့်သလို ဖြစ်သွားကာ

“ဖုန်း ဖုန်းဆက်ရမယ်၊ အကူအညီတောင်းရမယ်၊ ဟုတ်ပြီ ဖုန်း ဖုန်းဘယ်နားမှာလဲ”

ရုတ်တရက် ရရှိလိုက်သောအတွေးကြောင့် အားအနည်းငယ်တက် သလို ဖြစ်သွားကာ လက်နှစ်ဖက်လုံးမှာ တိုင်ပင်စရာမလိုဘဲ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အိတ်များအားလုံးနှင့် စာရွက်စာတန်းများထည့်ထားသော ဖိုင် လက်ပ်တော့ အောက်နှင့် ဖင်အောက်ပါမကျန် ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်စမ်းရင်း

“ဖုန်း ဘယ်မှာလဲ၊ ဖုန်း ဘယ်ရောက်နေလဲ”ဟု စိတ်အတွင်း အ လောတကြီးမေးရင်း အသိအာရုံထဲတွင် အစောက ပျာတာပျာတာနှင့် အိပ်ရာ ပေါ်ပစ်ချထားခဲ့ပြီး ပြန်ကောက်ထည့်လာရန် မေ့ခဲ့ခြင်းအား မျက်စိထဲ ပြန် မြင်ယောင်လာမိကာ နှုတ်မှအမှတ်တမဲ့နှင့်

“သေ သေလိုက်တော့ကွာ”

“ဗျာ ဆရာ”

“ဟာ သေတော့မှာပဲ၊ မင်းကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ သေတော့မှာပဲ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ဒီတော့မှ ပစ္စုပ္ပန်အခြေအနေဆီ အာရုံကပြန်ရောက်ကာ ကားရပ် ထားမှန်း ရုတ်တရက်သိလိုက်ရပြီး

“ဟေ့ကောင် ကားက ဘာလို့ရပ်ထားတာတုန်းကွ”

“ဟာ ဆရာကလဲ၊ မီးပွိုင့်လေဗျာ၊ မီးပွိုင့်မိနေတာ”

“ဟင် တောက်၊ ကွာ ဒါဆို နောက်ကကားကရော”

“ရှိတယ်ဆရာ၊ နောက်မှာကပ်လျက်ပဲ၊ ဟော လက် လက်ထောင် ပြနေတယ်ဆရာ၊ ဟာ ဟာ တံခါးဖွင့် ဖွင့်နေလားမသိ၊ ဟော ဆင်းလာတော့ မယ် ထင်တယ်ဆရာ”

တပည့်ကျော်၏ နောက်ကြည့်မှန်မှကြည့်ကာ အဆက်မပြတ် သတင်းပို့ ပြောကြားနေခြင်းကြောင့် တံခါးလော့ခံများအား သေချာအောင် ထပ်ကာထပ်ကာ ဖိချမိရင်း တံခါးလက်ကိုင် နှစ်ဖက်လုံးအားလည်း လက်နှစ်ဖက်နှင့် မမီမကမ်း ဝပ်ကာ အသားကုန်ဆွဲထားမိ၏။

စိတ်ထဲတွင်လည်း

ဒီကောင့်ကြည့်ရတာ ဟိုရုပ်ရှင်ထဲကကောင်ထက် ပိုမိုက်မယ့်ကောင် ထင်တာပဲ၊ ဟိုက မှောင်ရီပျိုးစအချိန်၊ ခုဟာက နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး။

“အောင်မလေး ခုလို နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးမှာ လူကြားသူကြား ထဲ ငါ့ဆွဲချပြီး ဓားထောက်ဖမ်းခေါ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။ ဒီလိုကောင်မျိုးက သေမထူးနေမထူးဆိုပြီး ပြင်ဆင်ထားပြီးနေမှာ၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒီလိုအခြေမဲ့အနေမဲ့ လူဆိုးလူမိုက်တစ်ကောင်နဲ့ ငါက လူလယ်ခေါင်မှာ ရန်ဖြစ်ဖို့ ဖိုက်တင်အဖို့ နှပ်နားလုံးဖို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ အမြင်တင့်တယ်ပါ့မလား၊ ငါကလည်း မထိုးတတ် မကန်တတ်နဲ့ ငါချည်းလှိမ့်ခံနေရမှာ အသေအချာပဲ၊ ဒါဆို ငယ်ပိုင်လက်နက် ဖြစ်တဲ့ မျက်ရည်ပဲ တွေတွေလေးပေးကျပြီး ‘မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်’ ‘ခွင့်သာ ပေးပါ ဆရာရယ်’ဆိုပြီး ငွေထောက်တောင်းပန်ရမှာလား၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင် လူကြားသူကြားထဲမှာ မကြီးမငယ်နဲ့လေ၊ တောက် ဒုက္ခပါပဲ ဒုက္ခပါပဲ”

စသည်ဖြင့် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ဇောမွေးမုန်ပြန်အောင် တောင်တွေးမြောက်တွေး တွေးနေရာမှ

“ဆ ဆရာ စိမ်း စိမ်းပြီဆရာ၊ မီးစိမ်းပြီ”

“ဝေါ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဆောင့်အောင့်မောင်းထွတ်လိုက်တာ ကားသံ ကြောင့် ပိုက်ထဲခံနေသော လေစိမ်းများ ဘူးခနဲ အောက်သို့ဆင်းသွားသလို

၆၂ အနုပညာ

တဒင်္ဂ စိတ်လက်ပေါ်ပါးသလို ဖြစ်သွားကာ

“ဟုတ်ပြီ၊ မောင်း၊ ဟေ့ကောင်မောင်း၊ လူ့ရွပ်တဲ့နေရာတွေချည်း ဇွေးမောင်း၊ အမြန်မောင်း၊ နောက်ကားကို မမီစေနဲ့၊ ပေးမကျော်မီစေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

သို့ကလို လူကြားသူကြား ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးတွေကြားထဲ ဘယ်ယိမ်း ညာနွဲ့နှင့် မောင်းလာလိုက်ရင်း နောက်မှ လူဆိုးကားကလည်း ကပ်ပါလာရင်း နှင့် အစည်းအဝေး ကျင်းပမည့် ဟိုတယ်ရှေ့ ရောက်လာလေတော့သည်။

“ဟိုတယ်ရောက်ပြီဆရာ”

ဟူသော တပည့်ကျော်ကြီး၏အသံအား ခုတိုင် နောက်ခန်းတွင်း ဝပ်လျက်အနေအထားနှင့် တံခါးနှစ်ဖက်အား မမီမကမ်း အသေဆုပ်ကိုင် လှမ်းဆွဲထားရင်း ခေါင်းငုံ့ပုန်းနေရာမှ

“အေး ဟုတ်ပြီ၊ နောက်ကားရော”

“ရှိတယ်ဆရာ၊ နောက်မှာရပ်ထားတယ်၊ ဟော တံခါးဖွင့်တယ်၊ ဆင်းလာပြီဆရာ၊ လူတစ်ယောက်ဆင်းလာတယ်”

ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကြောက်စိတ်မွန်ကာ ပို၍ပုဝပ်ပြားကပ်ချလိုက်ပြီးလျှင် ပူလောင်ပြာနှမ်းသောအသံကြောင်ကြီးနှင့်

“ဒါဆို မောင်း၊ ဟေ့ကောင် ဆက်မောင်း”

“ဘယ် ဘယ်ကိုလဲဆရာ၊ ဆရာပြောတဲ့ ဟိုတယ်ကို ရောက်ပြီလေ”

“အာ ဒီကောင်တော့ သေတော့မှာပဲ၊ မောင်းပါဆို မောင်းပေါ့ကွာ၊ မောင်း အိမ်ကိုပြန်မောင်းတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

နောက် ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်လာသောလူ၏ လက်တစ်ဖက်ဟုထင် ရသောအရာမှာ မိမိဘေး တံခါးလက်ကိုင်နားတွင် ရိပ်ခနဲတွေ့လိုက်ရသော အချိန်တွင်မှ တပည့်ကျော်ကြီးမှာ ဂူးဆို အရှိန်နှင့်မောင်းထွက်သွားလိုက်၏။ ထိုတော့မှပင် စိတ်အတွင်း “ဝိုး တော်ပါသေးရဲ့”ဟု အနည်းငယ် ပြေလျော့ လျော့လေး ဖြစ်သွားရသည်။

သို့နှင့်ပင် အိမ်ရှေ့ပြန်ရောက်။ ရောက်သည်နှင့် ကားတံခါးအား

အလောသုံးဆယ် ဆွဲဖွင့်ကာ ခြေလွတ်လက်လွတ် အလျင်စလိုဆင်းပြီး

“ဟိတ်ကောင် မင်း ဒီကစောင့်၊ မင်းက အပြင်စည်းတာဝန်ယူ အထဲစည်း ငါတာဝန်ယူမယ်”

သို့ကလို အလျင်စလို မသည်းမကွဲ ဗလုံးဗထွေးမှာကြားရင်း အစေ့ကအတိုင်း ခြံတံခါးအား ဝေါခနဲဖွင့်ဝင်။ ဗြုန်းဆိုပြန်ပိတ်၊ ဘာဂျာတံခါးအပျော့ကခနဲဖွင့်၊ ကဗျိုဆိုပြန်ပိတ်။ အိမ်မကြီးတံခါးအား ဝုန်းခနဲဖွင့်၊ ဗျန်းခပြန်ပိတ်နှင့် တံခါးသုံးဆင့်လုံးအား အဆင့်ဆင့် ဖွင့်ပြီးလျှင် မီးဖိုဆောင်ဘေးဆီသို့ အပြေးအလွှားသွားကာ ခုခံကာကွယ်ရေး လက်နက်များအား ပြုပြင်ပျာနှင့်ရှာ၊ ခုခံကာကွယ်ရာတွင် အသုံးတည့်နိုင်မည်ထင်သော ခက်ရင်းနှုချောင်း၊ ထမင်းစားသော ဝါးတူတစ်ချောင်းတို့အား ကုတ်အင်္ကျီအပေါ် အိတ်ထောင်ထဲထည့်၊ ကြက်သွန်လီးသော ဓားမတိုတစ်ချောင်းအား ခါးတွင်မြဲသလို ထိုးပြီး ညာလက်တွင် ငရုတ်ကျည်ပွေ့ကိုကိုင်၍ ဘယ်လက်တွင် စဉ့်(စဉ်းတုံး)အား ဒိုင်းသဖွယ် မျက်နှာကိုကွယ်ကာ ကိုင်ပြီး လွှားခနဲ အပြေးတပိုင်းနှင့်ပြန်ထွက်။ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီး၏ ပုဏ္ဏားကွယ်တွင် ပြားကပ်စွာရပ်၊ တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်အနေအထားနှင့် ပြင်ထားလိုက်သည်။

အသက်နှစ်ခါသုံးခါ ရှုစာလောက်သာ ကြာဦးမည့်တအောင့်အကြာတွင် ဗျပ်ဗျပ် ဗျပ်ဗျပ်နှင့် လျှောက်ဝင်လာသော ခြေသံများမှာ တံခနားတွင် ရပ်သွားပြီး

“ဆရာ ဆရာ”

ဟူသော ကြောင်တောင်တောင် ယောင်နနအသံနှင့် တည့်တည့်ကြီး နံဘိန်အသံကြောင့် တံခါးမကြီးကို မျက်လုံးတစ်ပိုင်းစာခန့် အနည်းငယ်ဟ၊ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင် အသာချောင်းကာ

“ဘာတုန်းကွ၊ ဘာတုန်း၊ ဘယ်မလဲ ဟိုကောင်”

တပည့်ကျော်ကြီးမှာ ဘယ်လိုမှနားမလည်နိုင်လွန်းသည့် အသံလည်အကြည့်နှင့်

“ဘယ်ကောင်လဲ ဆရာ၊ ဆရာ ခုနကမီးလာတဲ့ တပည့်ကောင်လေးအပြင်မှာ ကားခယူဖို့ စောင့်နေတယ်လေ”

၆၄ ကာလုဇာတ်

“ဘာ ဘာတက္ကစီကောင်လဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဆရာ ခုနစီးသွားတဲ့ တက္ကစီကားဆရာလေ၊ တက္ကစီ
ခယူဖို့ဆိုပြီး အပြင်မှာစောင့်နေလို့၊ အဲဒါ”

“ဘာတက္ကစီလဲကွ၊ ငါက ဘာကိစ္စနဲ့ တက္ကစီ စီးရမှာလဲ၊ သောက်
ဇူး သောက်ပေါကောင်ရဲ့”

သတိမေ့ ဒေါသတကြီးနှင့် ငရုတ်ကျည်ပွေ့ တရမ်းရမ်း စဉ်းနီးတုံး
ဒိုင်းတကာကာနှင့် အူကြောင်ကြောင်ပြောနေသော စကားသံများအား တပည့်
ကျော်ကြီးမှ ပို၍နားမလည်ဟန်၊ ပို၍ ရူးကြောင်ကြောင်နိုင်လွန်းလှသော
အသံဟန်တို့နှင့်

“ဆရာပဲ ခုနက ကမူးရူးထိုးနဲ့ အလောတကြီး ထွက်လာတယ်၊ ပြီး
တော့ ခြံဝမှာရပ်ထားတဲ့ တက္ကစီပေါ် ပြေးတက်ပြီး ဟိုတယ်ကို စီးသွားတာ
လေ၊ ပြီးတော့ အဲဒီဟိုတယ်ရှေ့ ကားရပ်ပြီး ဆင်းလဲမဆင်းဘဲနဲ့ အိမ်တန်းပြန်
လာပြီးတော့၊ ဟော ခု အိမ်ရောက်တော့လည်း ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့
အိမ်ထဲဝင်ပုန်းနေတာလေ”

“ဟင် ဒါ ဒါဆို မင်း မင်းက”

“ကျွန်တော်က ဆရာတက္ကစီနောက်က ကပ်လိုက်လာတာလေ၊ မီး
ပြလည်း မရပ်၊ လက်ထောင်ပြလည်း မရ၊ အော်ပြောလည်း မကြားနဲ့၊ ဘာ
လုပ်တာလဲ ဆရာ”

“ဒါ ဒါဆို ခု ခုန ငါစီးသွားတာ မင်း မင်းကားမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်က
ရှေ့မှာ အဲဒီတက္ကစီရှိနေလို့ သူ့နောက်နား ကပ်ရပ်ပြီး ဆရာကို စောင့်နေတာလေ”

ဒါဆို

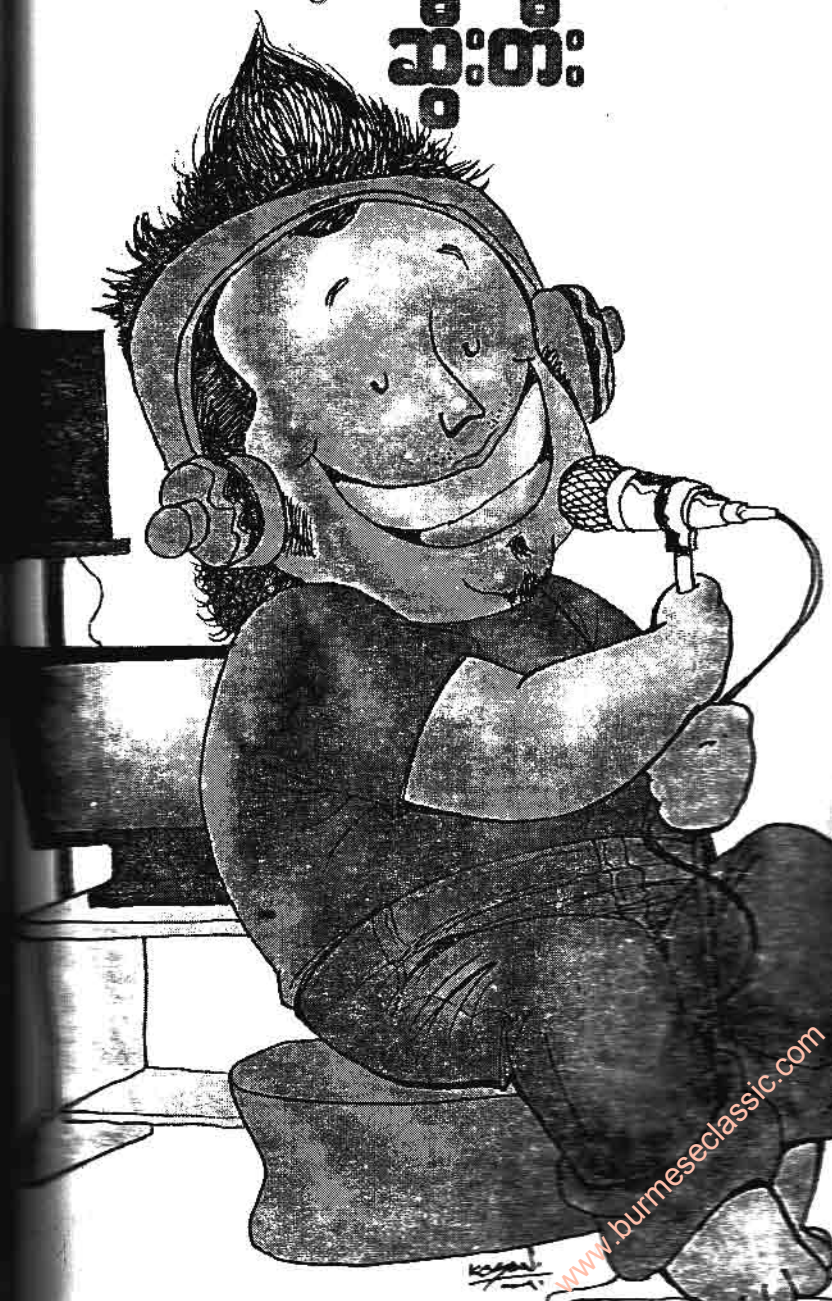
“ဪ သိပြီ၊ ဆရာ ကားမှားစီးသွားတယ် ထင်တယ်၊ ဟုတ်ပြီ
ဟုတ်ပြီ”

သေ။ နှစ်ပြန်သေ။ သွားသေလိုက်စမ်း။ ဘရွတ်ရွတ်တ၊ ရုပ်ရှင်တွေ
ကြည့်ပြီး ဂကြောင်တွေလျှောက်ခိုက်နေတဲ့ သောက်ပေါကောင်ကြီးရဲ့။

■ ဝတ်လုံး

ဆွိုးတီးအက်ဖ်အမ်

ဆွိုးတီး

ဆွိုးတီးအက်ဖ်အမ်

မနက်မိုးလင်းရင် ထမင်းကြော်စားမယ်. . ကာဖီဆိုင်ကို ခိုးကြစို့ရဲ့၊
ညမိုးချုပ်ရင် သီချင်းတွေလွှင့်မယ်၊ ကင်္ကျီကရောင်တွေ ဆက်လုပ်ဦးမယ့်
ပြည်သူတွေ စိတ်ပိန်စရာ တဂ္ဂိတို့နဲ့ ထုတ်လွှင့်မှာ
လူတကာတွေ ဖျားချင်စရာ မသတိစရာ လွှင့်ပစ်လိုက်မှာ
တကယ်ပိန်တာ ဖားဖင်ပါ. .

ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ဒီနေ့ညကြီးပိုင်း ဆွိုးတီးအက်ဖ်အမ် ပုံမမှန်အစီအစဉ်
များ စတင်ထုတ်လွှင့်တော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်။ ဒီကနေ့ညမှာတော့ ကိုယ့်ပေါင်
ကိုယ်လှန်ထောင်း၊ ကိုယ့်ခေါင်းကိုယ်ထု၊ ကိုယ့်အမှုကိုယ်ပတ်မယ့်ညမို့ အမှား
ပါရင် တို့ကိုခွင့်လွှတ် သိလား၊ ကညာသဘောက်မလေး တစ်ခါကြောက်လို့
ပြေးတဲ့ မဟာပေါက်ကရဲ တေးအစီအစဉ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်။

ဒီအစီအစဉ်ကို အဓိကပံ့ပိုးကူညီသူများကတော့ ဒေါ်သန်းချစ်မိုက်
တတ်တဲ့ ခေါင်းလျှော်ရည်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကတော့ ကြော်ငြာပါ။

ဒေါ်သန်းချစ်ခိုက်တတ်တဲ့ ဟောဒီခေါင်းလျှော်ရည်က ဦးရေပြားထဲအထိစိမ့်ဝင်ပြီး ဆံပင်မွေးကို တစ်မွေးမကျန် အမြစ်လှန်ပစ်လို့ သေချာပေါက်ခေါင်းပြောင်စေတယ်။

● ဝိုး.. သူ့ဆံပင်ကြီးက အဝေးကကြည့်ကတည်းက ရှုပ်ပွနေတာပဲ၊ စမ်းကြည့်လို့ရမလား။

ဟော.. ဒီလိုရှုပ်ပွနေတဲ့ဆံပင်ကို ဂုံနီစုတ်နဲ့ ပွတ်ကြည့်လိုက်တော့ ပိုပြီးစုတ်ပြတ်သတ်ကုန်ပြီပေါ့။ ဒေါ်သန်းချစ်ခိုက်တတ်တဲ့ ဟောဒီခေါင်းလျှော်ရည်ကို လက်တွေ့စမ်းသုံးကြည့်စမ်း။

ဟော.. တွေ့လား။ ဆံပင်မွေးတွေ တစ်မွေးမှ မကျန်တဲ့ ခေါင်းတုံးပြောင်မကြီးဖြစ်သွားပြီ။ ကဲ ဂုံနီအိတ်စုတ်နဲ့ ပွတ်ကြည့်စမ်း။ ဘာဆံပင်တစ်မွေးတစ်မျှင်မှ မရှိလို့ ဘာအမွေးမှ ကပ်မကျန်ရစ်တော့ပါဘူး။ ဒေါ်သန်းချစ်ခိုက်တတ်တဲ့ ဟောဒီခေါင်းလျှော်ရည်က ဦးရေပြားထဲအထိစိမ့်ဝင်ပြီး ဆံပင်မွေးကို တစ်မွေးမကျန် အမြစ်လှန်ပစ်လို့ သေချာပေါက် ခေါင်းပြောင်စေတယ်။

အာမခံပါတယ်။ ဒေါ်သန်းချစ်ခိုက်တတ်တဲ့ ခေါင်းလျှော်ရည်ကို တစ်ကြိမ်သုံးရုံမျှနှင့် တစ်အိမ်လုံး ခေါင်းပြောင်စေရမယ်။

- -ကီလို ကီလို မုတ္တမကြီးပါကွယ်၊
- ကီလို ကီလို ဖုံးအုပ်ဖို့တောင်မလွယ်၊
- ကီလို ကီလို မုတ္တမ မြန်မြန်ခွဲပေးကြကွယ်..
- ကီလိုသီးအရွယ် မုတ္တမ..
- အမြန်ဆုံး ခွဲမှဖြစ်မယ်..

ခုပထမဆုံးထုတ်လွှင့်မယ့် သီချင်းကတော့ တေးသံရှင် ဘီယာဇိတ် သီဆိုထားတဲ့ 'ပိန်' သီချင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒီသီချင်းကို တောင်းဆိုထားတဲ့သူက တော့ ဖိုးကုတ်မြို့မှ ငပိန်ထိပ်ကြား ကိုတီပြားက ချစ်စလိကိုက်ရပါသော အနီပုံ မဟာpainter ထိပ်ပိန် မုံရွာဒေါ်ဂျမ်းစိန် နားဆင်ဖို့ပါတဲ့ရှင်၊ အတွေးသွါပေါ့ အရေးသော့သော့နဲ့ တေးအော်အော်ကို နားဆင်ရင်း အားအင်တုန်ခါကြပါစေတော်။

ပိန်

မူလဘူတ-မိရာမိုရ်၏“အိမ်”

ကမ္ဘာကျော်တယ် မော်ဒယ်လ်တွေပိန်တာထက်ပိန်
တီဘီသည် ကင်ဆာသည်ဆိုတာထက်ပိန်
အသေကြာမယ့် ဝေဒနာသည် ဆိုတာထက်ပိန်
လမ်းထိပ်က ကွမ်းရောင်းတဲ့ဒေါ်ပိန်ထက်ပိန်

ပိန်နိုင်တဲ့ နေရာတကာ ရှာကြံပြီးလေ
အကြိမ်ကြိမ်ပါ ပိန်လိန်ကာ သေနိုင်တဲ့ အေ(A)
ပိန်ဝက်ပါ ပိန်စပွန်ဆာ ပိန်ပုံမျိုးလေ
ထောင့်စေ့အောင် ကြိုးစားပိန် ဒီအရိုးတွေ

ကလေးလဲပိန်၊ ဘိုးဘိုးလဲပိန်
ဖေဖေပိန် မေမေပိန် ဘွားဘွားပါပိန်
ဦးလေးလဲပိန် ကြီးကြီးလဲပိန်
အပြင်မှာပိန်၊ အိမ်ပြန်ပိန် ဘဝတောက်လျှောက်ပိန်

ပိန်ချင်ရာရှာကြံကာ ပိန်ချင်တိုင်းပိန်
ပမာတင်စရာ‘ဟေတီ’က ငဖောင်ရိုးပိန်
နှံကောင်လိုဖင်ထောင်ကာ ဖင်သီပြီးပိန်
မုန့်ဖတ်ကို နန်းဆွဲသလို ရှည်လမြောပိန်

အဖေခေါ်မယ် မြွေမော်ဒယ်လ်ဆိုတာမျိုးပိန်..
တီကောင်နှယ်.. အဆံ့ချောင်တယ် ဒီလိုမျိုးပိန်..
အစုံလှလာ ကြုံလှလာ ပြိုင်ပြိုင်ပြီးပိန်
အထူးခန်းက ရှော့တော့မယ့် လူနာထက်ပိန်..

ကလေးလဲပိန် ၆၉

စိန်ပလိန်တိန် ခေါ်ကာလေ ယှဉ်ပြိုင်ကာ
 ဘယ်သူပိန်ပိန် မပိန် ပိန် ပိန်ပိန်ပြိုင်ကြည့်ကြမယ်..
 သူပိန်ပိန် ကိုယ်ပိန်ပိန် နင်ပိန်ပိန် ဟိုလူပိန်ပိန်
 ရာဇဝင်က စာတော်ဝန် ရတနာပုံ တောင်သမာန်
 ငပိန်.. ပိန်.. ပိန်.. ပိန်.. ပိန်

ကလေးလဲပိန် ဘိုးဘိုးလဲပိန်
 ဖေဖေပိန် မေမေပိန် ဘွားဘွားပါပိန်
 ဦးလေးလဲပိန် ကြီးကြီးလဲပိန်
 အပြင်မှာပိန် အိမ်ပြန်ပိန် ဘဝတောက်လျှောက်ပိန်

‘အီသီယို’ပိန်တာလို ဗလကင်းမဲ့
 ‘ဆိုမာလီ’ပိန်တာလို အာဟာရရှင်းတဲ့
 ဗလာဒီကာ ဘိုင်ဒီကာ ဘောဒီကာ နဲ့ပိန်.. ငါတို့ပိန်..
 အရိုးအကြောနဲ့ ခေါင်းကဆံပင် တောက်လျှောက်တက်ပိန်။

ကလေးလဲပိန်

ကဲ တော်ပါတော့နော်။ ဒီလောက်ပိန်ရရင် အားရကျေနပ်ပါတော့။
 သီချင်းတောင်းဆိုသော သိုးကုတ်တီပြားရော အရိုးပုံမဟာ painter
 ထိပ်ပိန် မုံရွာဒေါ်လှမ်းစိန်ကြီးပါ အားရကျေနပ်စွာနဲ့ နိုင်ငံတကာနဲ့အပြိုင်
 နှောင်ကြီးမဲ့ လွတ်လပ်စွာ ပိန်လိန်စွာနဲ့ တစ်သက်တာ ချစ်စလိတိုက်နိုင်ကြပါ
 စေတော်။

ကဲ ဒီကနေ့ ညကြီးပိုင်းမှာတော့ ဘီယာဗိုလ်ရဲ့ တစ်ပိန်နဲ့တင် ပိန်
 လိန်နေပြီမို့ တို့နားပါရစေတော့ သိလား။

■ဆုံးတီး

နတ်မုဆိုး

အောင်ဇော်

ဒိတ်ဒိတ်ကြဲ

လက်ဘက်ရည်ဆိုင်တွင် အမှိုက်ကိုယ်စီနှင့် အောင်ဖြိုး၊ သိန်းဇော်၊ နေလင်းနှင့် လင်းမြတ်တို့ တွေ့တွေ့ကြီး မှိုင့်တွေနေကြသည်။ အောင်ဖြိုးက လက်တစ်ဖက်၊ ပတ်တီးကြီးနှင့် ကောင်းသည့်လက်နှင့် စားပွဲကိုထုနေသည်။ နေလင်းက လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းပေါ်အုပ်ကိုင်ထား၏။ သန်းဇော်ကလည်း လက်ညှိုးကြီးကိုက်လို့၊ လင်းမြတ်ရော ဘာထူးလို့လဲ၊ သူလည်း လက်တစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ်ထောက်ကာ မျက်နှာကြီးကို အုပ်ထား၏။ ကျန်လက်တစ်ဖက်နှင့် သူ့ချိုစောင်းကိုသူပြန်ထုနေ၏။

သူတို့ပုံက နာဂစ်ဒဏ်သင့်ခံခဲ့တဲ့ ဒုက္ခသည်စခန်းကလူတွေလို၊ စိတ်နှလုံး တော်တော်ကြီးကို ညှိုးချိုးနေကြသည့်ပုံ။ လင်းမြတ်က တိတ်ဆိတ်မှု ကို ဖြိုခွဲလိုက်သည်။

“တောက် ငါတို့လဲ လူမိုက်ဗေဆိုတဲ့ကျောင်းသားမျိုးတွေက ခေါင်းထောင်ထကြည့်ရလောက်အောင် မိုက်ခဲ့တဲ့ ဒိတ်ဒိတ်ကြဲကောင်တွေ

ပါကွာ၊ ဒု ဒီမိုးမခဆိုတဲ့ ဆရာမနဲ့မှ လက်မြှောက်အရှုံးပေးရတော့မလို့ ကိုဖြစ်လို့ တော်တော်မမိုက်တဲ့ကိစ္စပဲ”

“ကဲ ကြံကြစမ်းပါဦးကွာ၊ မင်းတို့လဲ ကျောင်းတက်တုန်းက ဆရာဆရာမမျိုးစုံကို ဟတ်ထိအောင် လုပ်ခဲ့ကြတာပဲ။ နေလင်း ပြောကွာ၊ မင်းကျောင်းတုန်းက ဆရာတွေကို ဆုံးမခဲ့တဲ့ အကောင်းဆုံးနည်းတစ်ခု”

လတ်တလော ဒဏ်ရာရထားသော အောင်ဖြိုးက မကျေမချမ်းနှင့် ပြောသည်။ နေလင်းက ခဏစဉ်းစားရင်း

“အင်း ငါ ရှစ်တန်းနှစ်တုန်းကပေါ့ကွာ”

x x x

နေလင်း ရှစ်တန်းနှစ်တုန်းက ဆရာဦးအောင်မော်ဆိုသည့် ကျောင်းမှာ တော်တော်အရိုက်ကြမ်းသည်ဟု နာမည်ကြီးသော ဆရာတစ်ဦးရှိသည်။ ကြီးလဲကြီးလောက်ပါသည်။ ဦးအောင်မော်က သင်္ချာဆရာ။ စိတ်မြန်သလို လက်တလဲ

မြန်သည်။ ထစ်ခနဲရှိ ခွပ်ထားပြီး သား။ ဆရာအောင်မော်ကြောင့် ခေါင်းဖူး ထိပ်ဖောင်း ချိုစောင်းအက် သူများက မနည်းမနော။ နေလင်းလို သင်္ချာညှိ သူတစ်ဦးအဖို့ကတော့ ဆရာအောင်မော်ပေတံနှင့် ချို စောင်းဆိုတာ ချစ်သူလိုပင်ဖြစ်နေပြီ။ တစ်နေ့မမြင်ရမနေနိုင်တဲ့ အနေ အထားမျိုးပေါ့။ ယနေ့လဲ နှစ်ချက်ထိ ထားပြီးပြီ။ နေလင်းက သူ့အားရိုက် ရိုက်နေသော ဆရာအောင်မော်အား မကျေနပ်။ တေးမှတ်ထား၏။ တစ်နေ့ သင်္ချာအတန်းချိန်ပြီးဆုံး၍ ဆရာ အောင်မော် ပစ္စည်းများသိမ်းနေစဉ် ပြတင်းပေါက်မှခုန်ချကာ တံခါးမ ကြီးနား မယောင်မလည် သွားစောင့် နေ၏။ စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိသော

ဆရာအောင်မော် အတန်းထဲမှအထွက် တွင် သူလည်း လမ်းလျှောက်လာပုံ မျိုးနှင့် ခြေထိုးခံလိုက်၏။ ဆရာ အောင်မော် သူ့အရှိန်နှင့်သူ ပစ် အလဲတွင် ဝရန်တာလက်ရန်းနှင့် မေးရိုက်မိကာ (၂)နာရီခန့် သတိ လစ်သွား၏။

× × ×

“ဟားဟားဟား ငါ့ကွာ၊ လူသတ်မှုတောင် ဖြစ်ပြီထင်တာ”

“အေးလေ၊ အဲဒီတုန်းက ငါတို့ပါ မနည်းနှာနှပ်ပေးလိုက်ရ သေးတယ်၊ ဟားဟားဟား”

သိန်းဇော်ကလဲ ဝင်ထောက် ၏။ အောင်ဖြိုးက

“မင်း ခြေထိုးခံလိုက်လို့ နာနေပါတယ်ဆိုတာကို ဟိုကောင် လင်းလက်က ဆရာသတိရအောင် ရေနဲ့ပက်မယ်ဆိုပြီး ကင်တင်က ကြံ ပိုင်းတွေထည့်ထားတဲ့ ပဲနဲ့ လောင်း ပစ်တာ၊ ဆရာခမျာ ကြံပိုင်းတွေနဲ့ ဆော်ပလော်တီးတာပါ တော်တော်ခံ လိုက်ရသေး၊ အဟေးဟေး”

အားလုံး ဥဗ္ဗ ရယ်နိုင်လော နိုင် ဖြစ်ကြရသည်။ ရယ်လို့ပဲတော့ လဲ ပေါ့ပါးသွားကြသလိုပေါ့။ နေ လင်းက ထောက်လှမ်းပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင် သိန်းဇော်၊ မင်း ကိုးတန်းနှစ်တုန်းက အင်္ဂလိပ် စာဆရာမဒေါ်တင်ငွေကို လုပ်တာ လေ၊ ဟားဟား လုပ်စမ်းပါဦး”

သိန်းဇော်က အတိတ်ကို ပြန်ပြောင်းသတိရရင်း

“ဟင်း အဲဒီဆရာမက အတန်းထဲဝင်လာတာနဲ့ all student stand up ဆို အော်တော့တာပဲ၊ ပြီးရင် စာရတဲ့လူထိုင်၊ မရတဲ့လူ ထ ဆိုလုပ်တော့တာ၊ ငါ့ကွာ ဘယ်တုန်းက များ အင်္ဂလိပ်စာချိန်မှာ တူတူတန် တန် သင်ရတာတွေ့ဖူးလို့လဲ၊ နေ့တိုင်း ဆိုတော့ လူက မခံနိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒါနဲ့ ငါ ဆရာမကို စောင့်ကြည့် တယ်၊ သူက နေ့ခင်း(၁၂)နာရီခွဲဆို အမြဲအိမ်သာတက်တာကိုးကွ၊ ငါ အဲဒီမှာ အကွက်ဆိုက်တော့တာကွ၊ ဟားဟားဟား”

x x x

သိန်းဇော်က မနက်စော စော ဆရာများအိမ်သာကို သွား လေ့လာ၏။ ဆရာများအိမ်သာ၏ ရေသုံးသည့်ပုံးမှာ ဓာတ်ဆီပုံးကြီးကို တစ်ပိုင်းဖြတ်ထားသည့် ပုံးကြီးဖြစ် သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် လိုအပ် သောပစ္စည်းများယူလာ၍ အိမ်သာ

ကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးမည်ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် အိမ်သာသွား တောင်းကာ ဆရာများအိမ်သာသို့ ဝင်ကာ ရေပုံးကို အောက်ခြေမှ ဖောက်၏။ ၎င်းအပေါက်ထဲသို့ ပိုက် အပျော့ထိုးထည့်ကာ ရေလုံအောင် ပွေးညက်နှင့်ပိတ်၏။ ၎င်းပိုက်ကို အိမ်သာအပြင်ဖက်ထုတ်ခါ ပိုက် ထိပ်ကို အဆို့နှင့်ဆို့ကာ ရေပြန် ဖြည့်ထားလိုက်၏။

ပြီး စာသင်ချိန်တောက် လျှောက် စာကိုပင် စိတ်မဝင်စားနိုင် တော့ဘဲ နေ့ခင်း(၁၂)နာရီခွဲဖို့သာ စိတ်စောစွာဖြင့် စောင့်နေခဲ့သည်။

သိန်းဇော်စောင့်နေသည့် အချိန်သို့ ရောက်လာပြီ။ ဒေါ်ငွေတင် က အီးတုံးခွစီးထားသလို ပုံစံမျိုးနှင့် ကွတကွတနှင့် အိမ်သာသို့သွား၏။ ဆရာမ အိမ်သာထဲဝင်သည်နှင့် အကြံသမားသိန်းဇော်က ခြေဖြား ထောက်ပြေးသွားကာ သူ့စီမံထား သော အိမ်သာပုံးပိုက်ခေါင်းမှ အဆို့ ကို သွားဖွင့်ထားလိုက်၏။

x x x

“ဟားဟားဟားဟား အဲဒီတုန်းကကွာ ဒေါ်ငွေတင်ခမျာ အိမ်သာထဲ နှစ်နာရီခွဲလောက်ကို

ထိုင်နေလိုက်ရတယ်။ တော်သေးတာပေါ့။ သမိုင်းဆရာ ဦးစိုးအောင် အပေါ့သွားလို့ သိကုန်ကြပြီး ကယ်လိုက်နိုင်တာ။ ဟားဟားဟား အပြင်ရောက်တော့ ချီသလိုတောင် ဖြစ်နေပြီ။ ဟားဟားဟားဟား။”

သန်းဇော်က သူ့၏စိမ့်ကိန်းကို အင်မတန်သဘောကျဟန်နှင့် ပြောရင်း အသားကုန်ရယ်၏။ သူငယ်ချင်းအားလုံးက စာအလွန်ညှပ်ပြီး အပျင်းထူသူများမို့ စာဖတ်တွင် တော်အောင်ကြိုးစားဖို့ စိတ်မကူး။ စာညှပ်လို့ အပြစ်ပေးသော ဆရာများကို ဘယ်လိုဒုက္ခပေးရမလဲသာ စဉ်းစားကြသူချည်း။ သူတို့လုပ်ရပ်ကို မှားသည်မှန်သည်မစဉ်းစား။ သူတို့ကို ဒုက္ခပေးလျှင် သူတို့ကလည်း ပြန်ပြီးဒုက္ခပေးမည်ဟု တလွဲဆံပင်ကောင်း လုပ်ချင်ကြသည်။

“ဟေ့ကောင်လင်းမြတ် လုပ်ပါဦး၊ မင်း(၁၀)တန်းပထမနှစ်မှာ သမိုင်းဆရာ ဦးစိုးအောင်ကို ချုပ်တာလေ”

လင်းမြတ်ကလည်း ဝမ်းသာအားရနှင့်

“ဟားဟားဟား ငါ့နည်းက လွယ်ပါတယ်။ ဆရာက စာသင်ရင် ကျောက်သင်ပုန်းပေါ် အရေးကြီးတဲ့ဂျစ်တွေ၊ ခုနှစ်တွေရေးပြပြီး

ကျောင်းသား တစ်ယောက်ယောက်ကို အတန်းရှေ့ထွက်ဖတ်ခိုင်းတာကိုးကွ။ သူက စာအညှပ်ဆုံးလူတွေ ပိုပြီး မှတ်မိအောင်ဆိုပြီး ပစ်မှတ်ထားဖတ်ခိုင်းတာဆိုတော့ ခိုင်းလိုက်တိုင်း ငါချည်းပဲပေါ့ကွာ။ ဒါနဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ ငါကျောင်းသွားတော့ လမ်းမှာ တော်တော်ကိုခွတ်ပြီး အဖေအပိန့်များတဲ့ လက်ထဲထည့်ဆုပ်လို့ရတဲ့အရွယ်ကျောက်ခဲတစ်လုံး ကောက်လာတယ်။ သမိုင်းချိန်ရောက်လို့ ဆရာက ဂျစ်တွေထုတ်ပြီး ငါ့ကိုခေါ်ပါရော၊ ငါလဲ ကျောက်ခဲ ငွေတလေးကိုဆုပ်ပြီး ဆရာ့ဆီသွားတာပေါ့။ ဆရာစာရေးပြီး ထိုင်မယ်လဲလုပ်ရော ငါက သူ့ဖင်အောက်ကို အဲဒီခဲလုံး ပစ်ထည့်လိုက်တယ်။ ဆရာက သတိလက်လွတ်နဲ့ထိုင်မိပြီးမှ လန့်ပြီးခုန်၊ ဟားဟားဟား ရှေ့ကစားပွဲနဲ့ ဒူးနှစ်လုံးတိုက်မိတာကွာ။ သူ့ဒူးအယောင်ကြီးက တစ်ပတ်လောက်ကို တုလျှံထဲရတာကလား ဟားဟားဟားဟေ့ကောင်အောင်ပြီး လုပ်ပါဦး ခင်ဗွေလေးဟားသီးနည်း မှီသေးတယ်လေ”

အောင်မြီက တုလျှံ၏။

“ဟားဟားဟားဟား ငါက အိကိုဆရာ ဦးမင်းချစ်ထွေးကို လုပ်

စာကွဟားဟားဟား၊ မင့်ကွာ၊ ဆရာ
တွန့်လိမ်နေပုံများ၊ ဗီဒီယိုရိုက်ပြီး
ရောင်းစားရင် မိုက်ကယ်ဂျက်ဆင်
တောင် သနားတယ်လို့ ပြောလို့ရ
တယ်၊ ကျောင်းနံရံတစ်လျှောက် ဟို
ပြေးကပ် ဒီပြေးကပ်နဲ့၊ ဟားဟား
ဟား၊ သူ့အိမ်က ကျောင်းဝင်းထဲမှာ
မို့ ရေအချိန်မီချိုးလိုက်ရလို့ သူ
တော်တော်ခံသာသွားတာ”

လင်းမြတ်က လေးလေး
နက်နက်ပြောသည်။

“တွေ့ကြပြီပေါ့ ဆရာမ
မိုးမခရယ်၊ ငါတို့ငယ်ငယ်ကနည်း
တွေ အကုန်ထုတ်သုံးပြီး ဆုံးမရမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ တို့နည်းတွေ
အားလုံးထဲမှာ သန်းဇော်ရဲ့ အိမ်သာ
ရေဖောက်နည်းကလွဲရင် ကျန်တာ
တွေအားလုံးက ခေတ်မီနေသေး
တာပဲ၊ အဲဒီနည်းတွေကို ပြန်သုံးမယ်
ကွာ၊ မင့်ဆရာမမိုးမခ ဘယ်လောက်
ခံနိုင်မှာမို့လို့လဲ”

နေလင်း၏စကားကိုအားလုံး
က ထောက်ခံကြ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဆုံးမကြမယ်”

အားလုံး တက်ညီလက်ညီ
ဆုံးဖြတ်။

x x x

ဆရာမမိုးမခ အခန်းထဲ
ဝင်လာ၏။

လင်းမြတ်တို့အဖွဲ့ အထူး
ငြိမ်ဝပ်နေ၏။ ဤသို့ငြိမ်ဝပ်နေလျှင်
အန္တရာယ်တစ်ခုခုရှိကြောင်း ဆရာ
ပါးဝနေသော မိုးမခသိ၏။ ဖိနပ်
ချွတ်သလိုနှင့် အချိန်ဆွဲကာ နေရာ
အနေအထားကိုကြည့်၏။ ဘယ်
ဖက်ထောင့်တွင် အောင်ဖြိုးထိုင်နေ
သည်။ အောင်ဖြိုး၏ဘေးတွင် နေ
လင်း။ ညာဖက်အခြမ်းတွင်တော့
သိန်းဇော်နှင့်လင်းမြတ်က ထောင့်
ဆုံးတွင်ထိုင်နေ၏။ ခါတိုင်းဆိုလျှင်
လေးယောက်လုံး ပူးထိုင်နေကျ။
ဒီနေ့တော့ နှစ်ဖက်ခွဲပြီး အလယ်က
ဟထား၏။ ဆရာစားပွဲက ယခင်ဆို
လျှင် ဘယ်ဖက်မှာထားနေကျ။ ယနေ့
တော့ အလယ်တည့်တည့်မှာ ရောက်
နေသည်။ ခါတိုင်းနေ့တွေထက်လဲ
သူတို့ထိုင်နေကျနေရာထက် နည်း
နည်းနောက်ဆုတ်ထားကြသည်။

နေလင်းက အခြားလူများ
ကဲ့သို့ တည့်တည့်ထိုင်မနေ။ အလယ်
လမ်းကြောင်းဖက် နည်းနည်းစောင်း
ထိုင်နေ၏။ မိုးမခတွက်ကြည့်သည်။
ဒါခြေဆန့်လို့ကောင်းအောင် စောင်း
ထိုင်တာဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့ခြေဆန့်လို့

မိုးမခမောက်လဲလျှင် ရွှေကစားပွဲပေါ်
လဲကျမည်မို့ မိုးမခအရပ်နှင့်ဆိုလျှင်
မေးကိုတိုက်ရိုက်ထိမည့် အနေအထား။

အရာရာကို အကဲခတ်ပြီး
မှ မိုးမခ အေးဆေးစွာဝင်လာ၏။
ထင်သည့်အတိုင်းပင် နေလင်းက မသိ
မသာနှင့် ခြေထိုးခံ၏။ တွက်ချက်ပြီး
သားမို့ မိုးမခကလည်း မသိချင်
ယောင်ဆောင်၍ နေလင်း၏ခြေထောက်
ကို ဆောင့်နင်းချလိုက်၏။

“အား အား”

နေလင်း၏ အသံနက်ကြီး
ဖြစ်သည်။ အားလုံးက ရယ်ရအောင်
စောင့်နေကြသော်လည်း မထင်မှတ်
ဘဲ ခြေတပေါင်ကျိုးနှင့် ခုန်ဆွခုန်ဆွ
ဖြစ်နေသော နေလင်းက ဘေးက
အောင်ဖြိုး၏ခြေထောက်ကို ထပ်
နင်းမိ၏။

“အောင်မင်းဗျာ ငီးဗျာ”

အောင်ဖြိုးလဲ ခြေတပေါင်
တဖျားထခုန်၍ နေလင်းကိုတွန်း၏။
နေလင်းက သိန်းဇော်၏ခြေပေါ်
ထပ်၍ တက်ခုန်မိ၏။

“ကိန်ပါပြီဗျာ”

သိန်းဇော်လည်း ခြေတပေါင်
ကျိုးနှင့် လင်းမြတ်ခြေထောက်ပေါ်
ခုန်တက်၏။ ချက်ချင်းပင် လွတ်လပ်
ရေးနေ ခြေတပေါင်ကျိုး အပြေးပွဲလို
ဖြစ်သွား၏။

မိုးမခက သူမဟုတ်သလို
နှင့် ကျောက်သင်ပုန်းကို တဖျန်း
ဖျန်းရိုက်ခါ

“ဟေ့ တော်ကြတော့၊
ကလေးမဟုတ် သူငယ်မဟုတ်နဲ့ ဆော့
မနေကြနဲ့တော့၊ အားလုံးထိုင်ကြ
စမ်း”

အားလုံး အောင့်သက်
သက်နှင့် ထိုင်ကြရ၏။

“ကဲ စာအုပ်တွေထုတ်ကြ
တော့”

မိုးမခကတော့ သူ့ဘာမှ
မလုပ်ခဲ့သူလိုပင် စာကို စိတ်ပါလက်
ပါ ဆက်သင်နေ၏။ လင်းမြတ်တို့အဖွဲ့
ကတော့ မှုလို့ ကုတ်လို့ ခုမှ တထည်
ကျောင်းသားရုပ်များ ပေါ်လာပြီဖြစ်
သည်။

■ အဆွေအဖွဲ့

ဘဲနော် မှတ် - လူ့ဘဝမှာ စာအားကြီး လျှောက်သင်နေရုံ၊ တက်တက်နေ
ရုံ စာအားကြီးကြီးစားနေရုံမလုံပါဘူး။ အချိန်တန်ဖိုး နှစ်သိန်းတန်ဖိုးလေး

အာဒမ်ဝေ ချစ်ကြတဲ့နေ့
ညဏ္ဍာမင်းဆက်

ကမောက်ကမကမ္ဘာမှ ထောက်ပြစရာတစ်ခု။

အာဒမ်ဝေ ချစ်ကြတဲ့နေ့.

“ရှင် သိပြီးပြီလား၊ ကျွန်မမွေးနေ့က ဘာနဲ့တိုက်ဆိုင်နေတယ်ဆိုတာ”
စပ်ပြီးပြီးမျက်နှာနှင့် ရုတ်တရက် မေးလိုက်သည့် မိငှက်ကိုကြည့်ပြီး
မောင်ဂျက် ခေါင်းကိုရမ်းလိုက်၏။

“ကျွန်မမွေးနေ့ နိုဝင်ဘာ ၁၉ရက်နေ့က အာဒမ်နဲ့ဝေ အချစ်ကို
စတင်တွေ့ရှိတဲ့နေ့တဲ့၊ ဟီဟီ”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ ပေါက်ကရဲတွေ”

“အံ့မာ ဘာပေါက်ကရဲလဲ ဒီမှာ အထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံရှိတယ်”
အိပဲ့အိပဲ့နှင့် မိငှက်အတွင်းခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။ ခဏအကြာမှာ
ပင် ဂျာနယ်တစ်စောင်ကိုကိုင်ပြီး ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဟောဒီမှာကြည့်”

ဂျာနယ်အတွင်းဘက်စာမျက်နှာတစ်ခုကိုလှန်ပြီး အောင်မြင်ဝင့်ကြား
သည့်အသံနှင့်ဆို၏။ ကြည့်လိုက်တော့ ဆရာစံဇာဏီဘို၏ အချစ်ကို ခြေရာ
ခံကြည့်ခြင်းဆောင်းပါး။

“ကဲ တွေ့ပလား”

“နေပါဦးကွာ၊ ငါ ဖတ်ကြည့်ပါဦးမယ်”

မိငှက်လက်ညှိုးထိုးပြထားသည့်နေရာကို ကြည့်လိုက်ရာ အောက်ပါ
အတိုင်း ရေးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

အချစ်ဆိုသောအရာသည် ဤကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်တွင် ဘီစီ၄၀၀၄
BC404 နိုဝင်ဘာ(၁၉)ရက်နေ့ ဝန်လီလီနေ့ နေ့မွန်းတည့်ချိန်တွင် စတင်ခဲ့သည်။

“ဟား ဟား ဟား အဲဒီမှာကိုက လွဲနေပြီ၊ယုတ္တိမရှိဘူး၊ ဘာတဲ့
မြန်မာလိုက ဘီစီလေးထောင့်လေး၊ အင်္ဂလိပ်လိုက BC ဖို့အိုဖို့၊ သူ့တစ်လုံး
ကြီးတောင် လွဲနေတာကွ၊ဟားဟားဟား”

“ရှင် ဒီလိုကပ်မပြောနဲ့လေ၊ ဒါက ကွန်ယူတာစာစီဆရာက သူညီ
တစ်လုံးကျန်သွားလို့ ဖြစ်မှာပါ။ နှစ်လုံးပြုနေတော့ တစ်လုံးကို မျက်စိလျှမ်း
သွားတာဖြစ်မှာပေါ့။ နီဝင်ဘာ (၁၉)ကတော့ မှန်တယ်မဟုတ်လား။”

“ကဲပါကွာ၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ ဆက်ဖတ်ကြည့်မယ်၊ ဒီစကားကို
ကမ္ဘာတစ်ဝန်းသို့ ၁၉၄၂ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ(၂၃)ရက်နေ့တွင် ကမ်းဘရိတ်
ယူနီဗာစီတီ၏ ဒုတိယအဓိပတိ ဂျွန်လိုက်ဖွတ်က ကြေညာခဲ့သည် ဆိုပါလား၊
ထိုအဆိုပြုချက်ကြီးအား စတင်ဖော်ထုတ်ပြီး (၈)နှစ်အကြာ သက္ကရာဇ်(၁၇)
ရာစုအတွင်း AD၁၆၅၀တွင် ဂျိမ်းအာရှာဆိုသော သမိုင်းပညာရှင်ကြီးက
ကမ္ဘာ့ အစသို့ ခြေရာခံခြင်းကျမ်းများမှာ အချစ်အစ ဘီစီ ၄၀၀၄ နီဝင်ဘာ
(၁၉) ရက်နေ့ကဟူသော အကြောင်းအရာကို အသိအမှတ်ပြုခဲ့ရသည်တဲ့”

“ကဲ တွေ့လား၊ ဒါ ဆရာကြီးတွေက အထောက်အထားခိုင်လုံလို့
သတ်မှတ်ခဲ့တာနော်”

“တော်စမ်းပါ၊ ဒါက ပိုလွဲသေးတယ်၊ ဟောဒီမှာကြည့် ဖွတ်ကြီးက
ကြေညာတဲ့ခုနှစ်က ၁၉၄၂ဆိုပြီး ရေးထားတယ်နော်၊ ဒါကို အာရှာကြီးက
အေဒီ၁၆၅၀မှာ အသိအမှတ်ပြုသတဲ့၊ ဟားဟားဟား အဲဒါမှတစ်လွဲ”

လှောင်ရယ်ရယ်နေသော မောင်ဂျက်ကိုမိငှက်က မျက်စောင်းထိုး
ကာ

“ရှင်က စာဖတ်တာ ဆီအပေါက်ရှာသလို ဖတ်နေတာကိုး၊ ဘော်
တန်ရုံအလွဲလေးတွေတော့ ရှိမှာပေါ့၊ ကိုးနဲ့ခြောက်နဲ့က လွဲနိုင်တာပေါ့၊ ဘာပဲ
ပြောပြော ကျွန်မမွေးနေ့နဲ့ အာဒမ်ဧဝ ချစ်သူဖြစ်တဲ့နေ့ တူနေတာကိုး၊ ငြင်း
နိုင်ဘူးမဟုတ်လား”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ၊ ဒီဖွတ်ကြီး အလုပ်မရှိအလုပ်မှာ လျှောက်ပြော
နေတာကို ဘယ်လိုအထောက်အထားနဲ့ ယုံရမှာလဲ”

မိငှက်က မောင်ဂျက်ကို မကျေမနပ်အကြည့်နှင့်ကြည့်ကာ

“ဒီမယ် ပြောတဲ့သူတွေက နှယ်နှယ်ရရတွေ မတုတ်ဘူးနော်၊ ပညာ
ရှင်ကြီးတွေ ရှင်လို နလဗိန်းတုံး မဟုတ်ဘူး”

“ဒီနှာရှည်ကြီးတွေက ဒီလိုပဲ ရှိုးလုံးတွေ ထုတ်တတ်သကွ၊ ဒါတွေ

၈၂ ကျော့လှော်

ကို မင်းတို့လို ငတ်း အတွေ့ပဲယ့်”

“ကျွန်မကို ငတ်းအလို ပြောတာပေါ့လေ၊ ရှင်သာ ငထုံငထိုင်း”
ပွဲကြမ်းမယ့်သဘောတော့ ပြလာပြီ၊ မောင်ကျက်ကလည်း မခံ။

“မင်းက ငနံငထုံ”

“ရှင်ပဲ အာပလာ ကချလာ”

“မင်းမှ လဘာဂျာ ဇာရဂါ”

သို့နှင့်ပင် အသုံးမကျမှုကို ကိုယ်စားပြုသော အသုံးအနှုန်းပေါင်းစုံ
နှင့် တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ငြင်းခုံသမှုပြုပြီးသကာလ မောင်ကျက်နှင့်မိငှက်တို့
ထုံးစံအတိုင်း စိတ်ကောက်ကြတော့သတည်း။

x x x

“ဆရာ အဲဒါကို ယုံလား”

ဆရာစာန်က ချက်ချင်းပြန်မဖြေဘဲ ကိုင်ထားသည့် ထန်းရည်ခွက်
ကို မော့လိုက်ကာ “ကောင်းသကွာ” ဟု ဆိုလိုက်ပြီးမှ

“ဘီစီလေးထောင့်လေး အပေါင်း အေဒီနှစ်ထောင့်ဆယ့်ကိုးဆိုတော့
ခြောက်ထောင့်နဲ့ဆယ့်ငါး၊ အဲဒီအချိန်မှာ အာဒမ်နဲ့ဧဝတို့က ဘုရားသခင်တား
မြစ်ထာတဲ့ ပန်းသီး စစားပြီး ချစ်စခန်းဖွင့်ကြတယ်လို့တော့ ဒီဆောင်းပါးအဆို
အရတော့ ယူနိုင်တယ်၊ နို့ပေမယ့် ယုတ္တိတော့ မရှိဘူးပေါ့ကွာ၊ လက်ဆုပ်
လက်ကိုင်မှ မရှိတာ”

“အဲဒါပြောတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီမစ္စတာဖွတ်ကြီးက နာမည်နဲ့လိုက်အောင်
ဖွတ်ကျကျပြောတာကို ဟိုအာစေးလျှာစေးမိနေတဲ့ အာရှာကြီးကလည်း ဘုမသိ
ဘမသိ ဝင်ထောက်ခံထားတာဗျ”

ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပြောလိုက်ပြီး ခွက်ထဲရှိ ထန်းရည်များကို ဂလုဂလု
နှင့် အကုန်မော့ချလိုက်၏။ ကောင်းလှဘိ၊ မြိန်လှဘိ၊ အရသာရှိလှဘိ။ အမှန်
တော့ ဘာမဟုတ်တာလေးနှင့် မိငှက်နှင့်စိတ်ဆိုးပြီး ဆာကေတေရန်အလို့ငှာ
ဆရာစာန်ထံသို့အလာ ဒီအချိန် ထန်းရည်လေးက ဝမ်းမီးကို ပိုငြိမ်းသလွှာသို့
လေသောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ထန်းတောသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်တမ်း
တစ်ကျည်တောင့် နှစ်ယောက်ဆော်ပြီးသည့် အချိန်မှာတော့ အာလျာလည်း

လေးလာကြတော့သည်။

“မိငှက်က အေ ဒီဖွတ်စကားယုံတာ အံ့ဩတယ်၊ ဗယ်လင်တိုင်း ဆိုတာက အခြေအမြစ်ရှိတယ်၊ ဒီဖွတ်က အခြေအမြစ်မရှိဘူး”

“မင်း မှန်တယ် မောင်ကျက်၊ နို့ပေမယ့် ဒီအကြောင်းမှန်ရင် ကမ္ဘာကတော့ အသိအမှတ်ပြုမှာပဲ၊ ဥပမာ အဲဒီနေ့ကို အချစ်စတင်တဲ့နေ့၊ ဒါမှမဟုတ် ပန်းသီးများနေ့၊ အာဒမ်ဧဝနေ့၊ ဒီလိုမျိုး တစ်ခုခုပေါ့ကွာ”

“ဈာန်ဆရာ မှန်သဗျာ၊ အဲသဟာကို ကျွန်တော်တို့လေ့လာရမယ်၊ ကဲ ဘယ်လိုအကြောင်းကို အစဆွဲထုတ်မလဲ”

မိငှက်၏မွေးနေ့ နိုဝင်ဘာ(၁၉)ရက်ကို
ဂျွန်လိုက်ဖွတ်က အာဒမ်နှင့်ဧဝ အချစ်ကို
စတင်တွေ့ရှိနေ့ဟု ဆိုထားသော်လည်း
ကမ္ဘာက သတ်မှတ်လိုက်သည်ကတော့
အဲဒီနေ့ဟာ “ကမ္ဘာ့အိမ်သာများနေ့” တဲ့ဗျာ။

“တုံးပါးမောင်ကျက်ရာ၊ ငါ့ဆီမှာ အဲဒီလ အဲဒီရက်မှာ ကမ္ဘာကျော် ဘယ်သူကြီးတွေ ဖွားခဲ့တယ်၊ ဘယ်နေ့ကို ဘာနေ့ဆိုပြီး ကမ္ဘာက သတ်မှတ် ထားတယ်ဆိုတာ လစဉ်ဖော်ပြနေတဲ့ ဂျာနယ်တွေရှိသကွ၊ ဖတ်ဆိုလှန်ကြည့် လိုက်ရုံပဲ၊ ဟဲဟဲဟဲ”

“ဟာ ဒါဆို လှန်မယ်ဗျာ၊ ဆရာဈာန်အိမ် အမြန်ပြန်ပြီး အဘိ အကျသိရအောင် လှန်ချလိုက်မယ်၊ လစ်စို့”

ငထန်းထွေထွေနှင့် ဖရက်မင်းစည်းစိမ်ပင် မခံစားနိုင်အားတော့။
တွေ့ကြမပေါ့ မိငှက်ရယ်။

x x x

ခါတိုင်းထက် ပိုမိုမြူးကြွသွက်လက်သော ပုံစံမျိုးနှင့် တော်လှန် ဖြစ်လာ၏။ လက်ထဲမှာ ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ရွှေထုပ်တောက်တောက်မှောက် ထဲသို့ မြှောက်ကြွမြှောက်ကြွပုံစံမျိုးနှင့် ကိုင်လာတာတို့က မမြင်တပ်စရာ၊

မျက်နှာကပြောင်ချော်ချော် စပ်ပြီးပြီးနှင့် မိငှက် သူကြည့်ပြီး ထောင်းလက်စ
ငရုတ်ကျည်ပွေ့နှင့်ပင် ဆော်ထည့်ချင်နေ၏။

“မိငှက်”

“ဘာတုန်း”

မျက်စောင်းထိုးပြီး ခပ်ဆတ်ဆတ် ထူးလိုက်သံကြောင့် မောင်ဂျက်
မျက်နှာပိုး သတ်လိုက်သည်။

“မင်းကလဲကွာ၊ အကောင်းပြောမလို့ဟာ”

“ရှင်မျက်ခွက်က အကောင်းပြောမယ့်ပုံမပေါ်ဘူး၊ ဘာမဟုတ်
မဟပ် ကလိဦးမလို့လဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဟောဒီဂျာနယ်ထဲမှာ မင်းမွေးနေ့ဟာ ဘာနေ့
ဆိုတာ ပါသကွ၊ ဒီတော့မှ မင်းပြောတာအဟုတ်သားလို့ ငါယုံတော့တယ်”

မိငှက်၏တင်းထားသော မျက်နှာကြောများ အနည်းငယ်ပြေလျော့
သွား၏။

“ဘယ်မှာလဲပြ၊ မဟုတ်မဟပ်ဖြစ်လို့ကတော့ ဒီမှာတွေ့လား”

“အဲဒီကျည်ပွေ့ ခဏထားပါကွာ၊ ငါက စေတနာနဲ့ မင်းမွေးနေ့ကို
ကမ္ဘာက ဘယ်နေ့အဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြလဲဆိုတာကို မင်းသိအောင်
အကောင်းနဲ့ယူလာပြတာ၊ မင်းကလဲ ဒေါသကြီးပဲ၊ အဟီး”

မိညက် လက်ထဲကငရုတ်ကျည်ပွေ့ကို မသိမသာ ဆွဲလှည့်ဖြုတ်ယူ
ရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ချလိုက်၏။ အန္တရာယ်ကင်းရေးက ပထမမဟုတ်လား။
ပြီးမှ မောင်ဂျက်ဂျာနယ်ကို လှန်လိုက်၏။

“ဟောဒီမှာကြည့်”

တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထောက်ပြပြီးသည်နှင့် လေ၏လျင်မြန်ခြင်း
နှင့်အတူ မောင်ဂျက်လစ်ပြေးတော့သည်။ မိညက်ထံမှ “သေပေတော့”ဟူသော
အသံနှင့်အတူ ကျည်ပွေ့ပျံက ထပ်ကြပ်မိကွာလိုက်၍လာ၏။ မောင်ဂျက်က
ဒါကို တွက်ထားပြီးသား။ အသာလေးရှောင်ပေးလိုက်သောကြောင့် တံခါးခေါက်
ကို ဒေါင်ခနဲထိမှန်သွား၏။

“ဟား ဟား ဟား လိုက်ဖွတ်ကြီးရဲ့ အဆိုကိုထောက်ခံတဲ့အနေနဲ့

ကမ္ဘာလူစာ ၅၅

ကမ္ဘာက သတ်မှတ်ထားတာတွေပလား၊ ဟား ဟား ဟား”

မောင်ဂျက် အိမ်ရှေ့လမ်းမမှနေ၍ ကွေးနေအောင်ကပြီး ပြော၏။ မိငှက်ထံမှ တော်ပီဒိုအသေးစားများဖြစ်သည့် ဆေးလိပ်ပြာခွက်၊ ပန်းကန်လုံး၊ တံမြက်စည်း၊ စသည်များ ပလူယံသလို ထွက်လာ၏။ ဒါကို တဟီးဟီးတဟား ဟားလုပ်၍ ရှောင်ကာတိမ်းကာနှင့် မောင်ဂျက် တုတ်တပြကာ ထွက်လာလိုက်တော့သည်။

ဒီညအိမ်ပြန်လာလို့ကတော့ အသိပဲဆိုသည့် မိငှက်၏အသံက ဝဲယှံ၍ ရောက်လာချေသေး၏။ မပြန်၊ မပြန်၊ ဒီညဆရာဈာန်အိမ်မှာ နှပ်ဖို့စိစဉ်ပြီးသား၊ စိစဉ်ထားပြီးသား။ မောင်ဂျက်စိတ်ထဲမှ အမြူးစွာဆိုပြီး ဈာန်ဆရာထံ မြန်မကြာ ဂိုးလေတော့သတည်း။

ဂျာနယ်လေး လက်ညှိုးထိုးပြရုံနှင့် မိငှက် ဘာကြောင့် စိတ်ဆိုးသနည်း။ ပရိသတ် သိချင်ပေလိမ့်မည်။ မိငှက်၏မွေးနေ့ နိုဝင်ဘာ(၁၉)ရက်ကို ဂျွန်လိုက်ဖွတ်က အာဒမ်နှင့်ဧဝ အချစ်ကို စတင်တွေ့ရှိနေဟု ဆိုထားသော်လည်း ကမ္ဘာက သတ်မှတ်လိုက်သည်ကတော့ အဲဒီနေ့ဟာ “ကမ္ဘာအိမ်သာများနေ့”တဲ့ဗျာ။ မိငှက် စိတ်မဆိုးခံနိုင်ရိုးလား၊ ဟား ဟား ဟား။

■ ဥက္ကဋ္ဌာဓင်းဆတ်

မျိုးနွဲ့ဂိုးနွဲ့

မိန်းမနှစ်ဦး စကားပြောနေကြသည်။

“ငါ့ယောက်ျားက ငါ့ကိုပြောတော့ သူ့အမျိုးတွေဆီ သွားသော်လည်း ဟော မနေ့ကမှ သိရတာက ထောင်ခြောက်လကျနေတယ်တဲ့ ဟင် ငါ့ကို ညာတယ်၊ လူညာကြီး၊ ထောင်ကျတာတောင်နည်းသေး”

သူငယ်ချင်းမက နှစ်သိမ့်စကားပြောသည်။

“အပြစ်တင်မစောပါနဲ့ဦးဟယ်၊ သူ့အမျိုးတွေဆီ ပြန်တာလဲ ထောင်ကျ နေတဲ့သူတွေဆီပြောတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

ကျေးဇူးသိပျက်ဆပ်ရန်ခက်
အတိုးတက်ကုန်ပြီ

ကြည့်နုဇော်

ကျေးဇူးသိလျက် ဆပ်ရန်ခက် အတိုးတက်ကုန်ပြီ

အတိတ်ဝင်ကြွေးပါလာလျှင် ဘုရားရဟန္တာသော်မှ ရှောင်လွှဲမပေးဆပ်ကြရသည်မှာ သက်သေသာဓကပေါင်း မြောက်မြားစွာ ရှိနှင့်ပြီမို့ မမထွားသည်လည်း ထိုဓမ္မတာအတိုင်း ရှေးဘဝဝင်ကြွေးကံ ဖန်လာလေတော့ အချုပ်ခန်းသို့ မြန်းရလေသည်မှာ ထူးပြီးမဆန်းတော့ပါပေ။

မမထွားမှာ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းနှင့် ဆရာသမားတို့သာ မကယ်လျှင် “ထောင်မြင်၍ အချုပ်စွန့်ရမည့်ကိန်း” ဆိုက်သွားနိုင်၏။ ဖြစ်ကြောင်းရယ်မှကုန်စင်ကို နတ်သံနှောပြီး ပြောပြချင်ပါသေးသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဤကိစ္စကို စာမျက်နှာပေါ်၌ ချမရေးချင်။ သို့သော် အမှန်တရားကို မြတ်နိုးသည်က တစ်ကြောင်း၊ ကျေးဇူးတင်ထိုက်သည့် ကျေးဇူးရှင်ဆရာသမားများကို ပေထက်အကွရာတင်၍ ကျေးဇူးဆပ်လိုသည်ကတစ်ကြောင်း အကြောင်းပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင်တို့ကြောင့် လက်မရွံ့မမထွား လုပ်ရခြင်းတည်း။

“မမထွားတစ်ယောက်တော့ ဆတ်ကော့လတ်ကော့ ပါးစပ်ဆော့လို့ အချုပ်ထဲရောက်နေပြီ”

ဆိုသောသတင်းက ထိုနေ့ နေ့ချင်းမှာပင် တောမီးပမာ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့သည်။ ထိုသတင်းကို ဖြန့်သူမှာ တခြားလူမဟုတ်၊ မမထွား၏ သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးဖြစ်သူ စာရေးဆရာမ လူထွက်သတင်းလောက် မြူခွန်းချယ်ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က မမထွားရှိရာသို့ သူမနှင့် ပန်းရတုတို့က အပြေး

အလွှား ရောက်ချလာပြီး သူငယ်ချင်းတို့ ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း အားပေးကြ ရှာသည်။

“သူငယ်ချင်း နင်တော့ နာမည်ကြီးပြီ၊ နင့်ဟာက ကြုံတောင့်ကြံခဲ အခွင့်အရေးဟဲ့”

ဟု အားရဝမ်းသာဆိုကာ ပန်းရတနာ သူ၏လက်စွဲတော်ဟမ်းဖုန်း နှင့် အချုပ်ခန်းထဲ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး နှပ်ညှစ်နေသော မမထွားကို အမိ အရ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူကာ နီးစပ်ရာ စာပေအသိုင်းအဝန်းမှ ဘော်ဒါများထဲသို့ မက်ဆေ့(ချ်)ပို့၏။ ထိုသို့လုပ်နေရင်းမှပင်

“အမယ်လေး တစ်သက်လုံး အကြောတက် လေးဖက်နာစွဲအောင် စာရေးစားလာတာ နာမည်မကြီးဘဲ အချုပ်ထဲရောက်မှ နာမည်ကြီးတော့မယ်၊ မနာလိုလိုက်တာဟယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မမထွားမှာ နေရင်းထိုင်ရင်း ဘဝင်မြင့်ရမလိုပင် ဖြစ်သွား၏။ နဂိုရိုဝမ်းတွင်းရှူးမို့ ချက်ချင်းပင် သံမံတလင်းပေါ် ဝမ်းလျှား မှောက် မေးထောက်လျက် မွေယာကြော်ငြာသော မော်ဒယ်(လ်)မလေးလို ပျို(စ်)ပေးမိလေ၏။ နောက်တော့မှ သတိဝင်လာကာ ဝမ်းလျှားမှောက်မှ လေးဖက်ထောက်လျက် ကပျာကယာ ကုန်းထကာ ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်၍

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဘာလုပ်ကြတာတုန်းဟဲ့၊ ငါ့ဓာတ်ပုံတွေ ဘယ်ကိုပို့နေတာ လဲ၊ ဟို ဖေ့ဘွတ်(စ်)ပေါ်များ တင်ကြမလို့လား”

မြူခွန်းချယ်နှင့် ပန်းရတနာ မမထွားမေးတာကို မဖြေအားဘဲ ခုန် တိုယ်စီနှင့် ဓာတ်ပုံရိုက်ယူကြရင်း သူ့ဆီက ရုပ်ထွက်ပိုကောင်းတယ်၊ ငါ့ဆီက ပိုပြီးမာန်ပါတယ်နှင့် အပြိုင်အဆိုင်ပင် လုပ်နေကြ၏။

“ငါ့ပုံတွေ မရိုက်နဲ့နော်၊ ငါလိုလိုက်မှာ၊ ဟဲ့ မလုပ်နဲ့ဆို ဆို ထိုထိုရဲ့ ကြီးတို့ ဒီမှာ သူတို့ကိုတားကြပါဦး၊ လူ့အခွင့်အရေးချိုးဖောက်ပြီး သူများကို မတရားလုပ်”

“ဟဲ့ တိတ်စမ်း၊ နင့်ကို နာမည်ကြီးအောင် လုပ်ထားလို့ ဒီမှာအခွင့်အလမ်း မြူခွန်းချယ်က သူ့သတင်းထောက်လုပ်နေတဲ့ဂျာနယ်မှာ နာမည်ကြီးစေဖို့အတွက် ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်ပေးမလို့ဟဲ့၊ ဒီတစ်ပတ်ဂျာနယ်ထွက်ရင် ထိပ်တန်းမဂ္ဂဇင်းဆိုတာ လူ

တကာပါးစပ်ဖျားမှာ တထွားတည်းထွားပြီး ရေပန်းစားသွားစေရမယ်၊ လာထား
နောက်တစ်ပုံ၊ သံတိုင်လေးကိုင်ပြီး မျက်နှာမည်းမည်းကြီးကို အိုချထားလိုက်
တာ ဂေါ်ရီလာမျောက်ဝံမလေး ချစ်သူနဲ့ဝေးလို့ မှိုင်ငေးနေတာ ကျနေတာပဲ
နဲ့ပြကြီး အဟိ”

“အမယ်လေး ကောင်းကြသေးရဲ့လား၊ လူကိုတောင် အသည်းကွဲ
မျောက်ဝံတဲ့၊ သွား ငါ့ကို မရိုက်နဲ့၊ ဘာပန်းမှစားချင်ဘူး၊ ငါ့ဟာတွေထည့်နဲ့၊
ခုဖျက်ပေး၊ အီးဟီးဟီး”

ဖနောင့်နှင့် သံမံတလင်းကို ပွတ်လိုက်၊ ဖင်နှင့်ဆောင့်ချလိုက်နှင့်
အသည်းအသန် ခဲမှန်သလို ပြလန်အောင်ငိုလေလျှင် ငနဲမနှစ်ယောက်မှာ
ပို၍ အားတက်သရောဖြစ်လာကာ

“ဟဲ့ ဗီဒီယိုပါရိုက်ပါဟ၊ လုပ်ပါဟ၊ ဒါမျိုးမှ ပိုမာန်ပါတာ၊ အိမ်ရောက်
ရင် စီဒီခတ်ပြီး တစ်ထောင်ဖိုးသုံးခွေ ရောင်းစားပစ်မယ်၊ လုပ်ဟ ရိုက်ဟ”

သင်းတို့နှစ်ယောက်မှာ တကယ်ကြီး လုပ်ချလိုက်တော့မယ့်အသွင်
ဟန်တပြင်ပြင်ဖြစ်နေတာကြောင့် မမထွားမှာ တအားညစ်၍ အော်ငိုလေရာ
အချုပ်ခန်းစောင့်ရဲဘော်နှင့် တာဝန်ရှိသူများ ရောက်လာပြီး ဘီလူးသဘက်
စီးသလို ပါပါရာဒီဇူး ရူးနေကြသော ထိုနှစ်ယောက်အား အပြင်သို့ခေါ်ထုတ်
သွားလေတော့၏။

ထိုအခါမှပင် မမထွားမှာ မျက်ရည်နှုတ်ရည်တို့ တရွံ့ရွံ့သုတ်ရင်း
အချုပ်ခန်းထောင့်သွားကာ ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်နေလိုက်ရလေသည်။ ထိုစဉ်
ခြေသံတဖျပ်ဖျပ်ကြားရ၍ မော့ကြည့်ရာ စခန်းမှူးကြီးကို တွေ့ရ၏။

“ခုနလာတာ စာရေးဆရာမတွေဆိုလို့ ဝင်တွေ့ခွင့်ပေးတာ ဘာ
တွေ မတော်တရော် လုပ်သွားသေးလဲ”

“ဟင့်အင်း”

“သူတို့ဆီက ပုံတွေကိုတော့ ဒီမှာတင် delete လုပ်ခိုင်းလိက်ပါ
တယ်၊ ပြီးတော့”

“ဟိုသူတို့က ကျွန်မကို အာမခံမပေးကြဘူးလားဟင်”

“အဲကိစ္စတော့ တစ်ခွန်းမှ ပြောမသွားဘူး၊ တစ်ခုပဲ အတန်တန်မှာ

သွားတယ်၊ ခင်ဗျား သေချာပေါက် ထောင်ကျမယ်ဆိုရင်သာ သူတို့ကို အကြောင်း ကြားပါတဲ့”

“ရှင် ဪ ချော့နေငှားပေးမလို့ ထင်ပါရဲ့”

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သူတို့က ဦးဦးဖျားဖျား သတင်းလိုချင်လို့တဲ့”

“အိ အစ် အစ်”

မမထွားမှာ လူလိုသူလိုပင် မအော်ညည်းနိုင်ရှာ။ ကြက်ကြီးလည် လိမ်သလို တအစ်အစ်ဖြစ်သွားရတော့သည်။ တာဝန်သိ စခန်းမှူးက တစ်ချက် သာဇွဲကြည့်ပြီး စိုးရိမ်ဖွယ်မရှိသော အခြေအနေမို့ မမထွားကို လျစ်လျူ ရှုကာ ထွက်သွား၏။

သို့နှင့် မမထွားမှာ ဘယ်ဆီမျှော်မှန်း လွမ်းရပါဟူသော အခြေအနေ တွင် တဖွဲဖွဲရောက်ရှိလာသော ခြင်ပုန်းတစ်သိုက်နှင့် သူတင်ကိုယ်တင် လက် ဝှေ့ရေးပြရတော့သည်။ ခြေကုန်လက်ပန်းကျသော်လည်း အနားမရ၊ သုံးမိနစ် အနားတောင်းသော်လည်းမပေး၊ ပဝါမကူ ရေမရှူကြေး ချလိုက်ရသည်မှာ တစ်ညလုံးလိုလို။ နောက်ဆုံး မိုးစင်စင်လင်းမှပင် အလူးအလဲနှင့် ပူးတွဲသရေ ဖြစ်သွားသည်။

အသည်းကောင်းလို့ ပွဲတောင်းခံရတဲ့ မမထွားကတော့ ခြင်ကိုက်ဖို့ က တော်ရုံ၊ ကိုယ့်လက်နှင့်ကိုယ့်ပါး မတရားလှစွာ တဖြောင်းဖြောင်းခိုက်ထား သမျှ ပါးစပ်ပင် ကောင်းကောင်းမဟနိုင်တော့ပေ။

ဪ ဘဝနယ် ဆိုးပါဘိခြင်း။

x x x

မနက်မိုးလင်းလို့ နေလည်းအတော်မြင့်နေပြီ။

“မမထွား ဧည့်သည်လာတွေ့တယ်”

ဆိုတဲ့သတင်း ကြားရတော့၏။ မမထွားမှာ ဧည့်သည်ဆိုတိုင်း ငမ်း မသာနိုင်၊ တစ်ခါသေဖူး ပျဉ်ဖိုးနွားလည်ရပေတော့မည်၊ ထို့ပြင် ခြောက် အားလန့်အားနှင့် အချုပ်ခန်းထောင့်ကလေးမှာသာ မလှုပ်မထွက် ခာလုပ်တည် နေလိုက်သည်။ သိပ်မကြာလိုက်၊ ခြေသံတွေ တဖျပ်တဖျပ်ကြားရင်း၊ ပြီးတော့ အိပ်ချင်မှူးတူး အေးစက်စက် စကားပြောသံ။

၉၂ မိလ္လာ

“ဘယ်မတုန်း မမထွားက”

“ဒီထဲမှာလို့ ပြောတာပဲ၊ မှန်း ဟိုမည်းလုံးလုံးကြီးဟာ ငါးဆယ်ဝင် စဉ်အိုးလား လူလား”

ထိုတစ်ယောက်၏စကားကြောင့် မမထွား ရှုရှုရှားရှား ဒေါသဖြစ်ကာ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်၏။ အဲဒါကိုပင် အံ့အားတသင့်တွေ ဖြစ်နေကြကာ

“ဟယ် စဉ်အိုးကြီးလှုပ်လာတယ်”

ဟု လုပ်ကြပြန်လေလျှင် မမထွားမှာ တစ်နေ့နဲ့တစ်ညလုံး ဖြည့်ကျင့်လာခဲ့သော ခန္တီပါရမီကို နှမြောလှသော်လည်း ဝုန်းခနဲကျုံးထကာ ညောင်နာနာ ပြာအက်အက် လည်ချောင်းကပ်သံနှင့်

“စဉ်အိုးမဟုတ်ဘူး လူ လူ”

ဟု ကုန်းအော်မိလေသည်။

“စဉ်အိုးက လူလိုပြောတတ်ပါလားဟေ့၊ လူ လူတဲ့၊ အဲ ဟုတ်ပေါင်း ဒါ ဒါ ထိပ်တင်မမထွားပဲ ဟုတ်ပါ၊ ဟုတ်ပါ၊ စဉ်အိုးနဲ့ဆင်ဆင်တူတဲ့ မမထွား”

သို့ကလို့ ဝမ်းသာအားရအော်လိုက်တဲ့အသံကို ကြားဖူးနေသယောင်

ရှိတာမို့ အသေအချာ ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ဆရာ

အကြည်တော်တို့လူစု၊ အားလုံးက အချုပ်ခန်းထဲ

ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး မှိုင်နေသော မမထွားအဖြစ်ကို

မမြင်ရက်လေရောထင့်။ မကြည့်ရဲကြည့်ရဲ မျက်စိကို

စုံဖြထားလိုက်ကြသည်မှာ တိရစ္ဆာန်ရုံရောက် ကလေး

သူငယ်များလိုပါပေ။

ဆရာအကြည်တော်မှာ စိတ်မကောင်းဟန်နှင့်

မျက်မှန်ကိုပင့်ကာ မျက်ဝန်းအိမ်ထောင့်စွန်းကို အကို

လက်နှင့် သုတ်နေတာမို့

“မငိုပါနဲ့ဆရာ ဖြစ်ချိန်တန်တော့လည်း”

ကိုယ်က တစ်ပြန်စီးအားပေးဖို့ စကားစရုံရှိ

သေး။ ဆရာကြည်က သူ့ရဲ့ရေခဲရိုက်ထားသော အိမ်

ရေပျက်သံကြီးနှင့် ဝါးခနဲ တင်ချက်သံလျက်ကာ

စိုးပိုင်သီချင်းထဲက

မျှောက်လို

သူ့အသည်းနှလုံးက

သစ်ကိုင်းမှာ

ချိုတ်ထားတယ်ဆိုပြီး

မိကျောင်းကို

တစ်ပတ်ရှိန်သလို

ငါ့ကိုလုပ်ဖို့တော့

မကြိုးစားနဲ့

“ငိုပါဘူး၊ ညက အမေရိကန်နဲ့ ကိုလံဘီယာ အမျိုးသမီးပွဲကြည့်တာ ညည့်နက်သွားလို့ မျက်လုံးတွေဖန်နေတာနဲ့ ပွတ်နေတာ”

ဪ ကိုယ့်များသနားပြီး မျက်ရည်ကျသလားလို့၊ အပြီးသတ်တော့ သူက ဘောလုံးပွဲတောင် အမျိုးသမီးပွဲကြည့်ပြီး မျက်လုံးတွေ ဖန်နေတာတဲ့။

“ဟဲ့ နင်ဘာစားပြီးပြီလဲ”

ဆရာကြည် စိမ်းကားသလောက် သူ့အစ်ကို ကိုဆန်းကတော့ သဘောကောင်းရှာသားလို့ တွေးနေတုန်း

“အင်းလေ ဘာစားရဦးမှာလဲ၊ ရုပ်ကြည့်တာနဲ့ ငတ်နေမှန်း အသိသာကြီး၊ အေးပေါ့ ငတ်လက်စနဲ့ ကျင့်သားရအောင် လုပ်ထားပေါ့၊ နင့်ကိစ္စက ထောင်မှန်းမသိ တန်းမှန်းမသိ၊ ငါတို့ကတော့ မရဘူးဟေ့၊ မနက်က ဘာမှ စားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါလေးတောင် လမ်းထိပ်ကွမ်းယာဆိုင်က ဖြုတ်လာလို့”

ဟုဆိုရင်း ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ငှက်ပျောသီးတစ်လုံး ဂွေးသီးနှစ်လုံး ကိုထုတ်ကာ တပျပ်ပျပ်စားနေသဖြင့် မမထွားမှာ အလိုလိုနေရင်း မျောက်စိတ်ပေါက်ကာ ဦးဆန်းကြီးလက်ထဲမှ ငှက်ပျောသီးကို လုချင်ယက်ချင်စိတ်ပင် ပေါ်လာရလေသည်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှ မတတ်သာတာမို့ တံတွေးကို ဝလုခနဲမျိုချရင်း သူစားနေတာကိုသာ ပေကလပ် ပေကလပ်နှင့် ကြည့်နေလိုက်ရတော့သည်။ အဲဒီအချိန်မှာပင် ဆရာအုပ်နှင့် ဆရာဗိုလ်တို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြ၏။ သူတို့နှင့်အတူ ဆံပင်စုတ်ဖွားကို ဖားလှားချတာ မဟားဒယား လှနေသော နောင်နော်နော်လည်း ပါလာသည်။ သူတို့မှာ မေထွားကို အစိုးရိမ်လွန်နေပုံနှင့် ခရီးရောက်မဆိုက်ပင်

“ဘယ်လိုလဲဟေ့ မမထွားက အလုပ်ကြမ်းနဲ့ ထောင်ဒဏ်တစ်သိန်း”

“ငါတော့ တစ်သက်တစ်ကျွန်း ထင်တာပဲ”

သို့နှင့် စိုးရိမ်မကင်း သတင်းမေးသံကြားရသည့်အခါ မေထွားမှာ ကိုယ့်ဆရာသမားများ၏ ကရုဏာတရားကြောင့် အားတက်ရခါး၊ ထိုသို့တော့ မိပြီး ပီတိတွေပွားနေခိုက် အလိုက်ကန်းဆိုးမသိသော နောင်နော်နော်မှ ခြေခံချော်ချော်လေသံနှင့် တစ်စခန်းထပြန်သည်။

“ဟိုကြက်ဒိုင်က မိန်းမကြီးနဲ့တွေ့လို့ ကွန်တော်တော်ကြားထဲက

တောင်းပန်ပေးလက်သေးတယ်ဗျ၊ သူက မမထွားကို အသရေဖျက်မှုနဲ့ တိုင်
မလို့ အခု အလုပ်မအားသေးလို့တဲ့၊ အဲဒါ ကျွန်တော်က နောက်မှမတိုင်ပါနဲ့၊
အခု တစ်လက်စတည်းသာ လုပ်ချလိုက်ပါလို့၊ နောက်တစ်ခါဆို ပိုရုပ်ကုန်မှာ
လေ၊ ဒါကြောင့်”

“ဘာ ဘာပြောတယ်”

အချုပ်ခန်းသံတိုင်တွေကိုကိုင်ရင်း မမထွား ဆွေဆွေခန့်သွားရ
သည်။ ထိုအခါ ဆရာကြည်က

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ခုဟာက ပုဒ်မတသီတသန်းကြီးနဲ့ ထောင်နန်းစံ
ရမယ့် အခွင့်အရေး၊ လူတောင်ရှိနဲ့သွားဦးမယ်၊ အဟေး ဟေး နို့မဟုတ်ရင်
ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နဲ့ ထောင်နဲ့အချုပ်မှာ နင်ပဲ ပြုတစ်ပြုတစ် ဖြစ်နေဦးမယ်၊
ဒါဆို တစ်ခါတည်း အပြီး ဟင်းဟင်း”

ဟု ပြောပြောကြောင်း ဖျောင်းဖျစ်သိမ့်ပေးတာကြောင့် “အင်း
ဒီလိုဆိုတော့လည်း မဆိုးပါလား”ဟု ကိုယ့်စိတ်ကို အားပေးထားလိုက်ရသည်။
ထိုစဉ်မှာပင် တစ်ချိန်လုံး သူမေးစေသူပွတ်၍ (မုတ်ဆိတ်မွေးစမ်းသယောင်
ယောင်နှင့် ဆားဝက်ခြံညစ်နေရင်း)မမထွားအား မျက်တောင်ကြီးစင်းကာ
အကဲခတ်နေသော ဆရာဗိုလ်က

“ဒီကိစ္စက သိပ်တော့ ပူစရာမရှိပါဘူး၊ အဆင်ပြေအောင် ငါလုပ်
ပေးနိုင်ပါတယ်”

ဟု ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး ပြောလာရာ မမထွားမှာ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့်
ရှုရှုပင် ထွက်ကျမတတ်ဖြစ်ရကား ပေါင်နှစ်ချောင်းကို အတင်းလိမ်ကာ
ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ချရင်း လက်အုပ်ချီမိသွားရ၏။

“ကယ်နိုင်ရင် ကယ်ပါဦး ဆရာရယ်၊ ဆရာကျေးဇူး မမေ့ပါဘူး၊
အမှိုက်အမဲလေးကို ဗွေမယူပါနဲ့၊ တလောက ဆရာအိမ်ရှေ့ အုတ်ခုံမှာ ကျွန်မ
မစင်စွန့်ခဲ့မိပါတယ်၊ ကျွန်မ အဲ ဘယ်တွေရောက်ကုန်ပါလိမ့်၊ ဘာပြောလို့
ပြောမိမှန်းမသိတော့ပါဘူး၊ ကျွန်မကိုသာ ကယ်ပါဆရာ၊ ဆရာ ကယ်ပါဦး”

“ကဲ တော်ပါတော့၊ ငါလည်း နင်လုပ်မှ ကယ်ပါကောင်ဖြစ်တော့မယ်”

“ဟို ဝမ်းသာလွန်းလို့ စကားတွေမှားကုန်တာပါ ဆရာရယ်၊ ကျွန်မ

တစ်သက် ဆရာတစ်သက် ဒီကျေးဇူးကို မြဲမြံမှတ်ထားပါမယ် နော် နော်လို့”

“အင်း ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးလေ၊ ဒီကိစ္စက နင့်ဖက်က စွန့်ပုံ ဖို့ပဲ လိုတာပါ၊ ဒီတော့”

“ဘာ ဘာကိုစွန့်ရမှာလဲဟင်၊ ဒီဝတ်ကြောင်ကိုစွန့်ပြီး ယောဂီလုပ်ရ မှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ကေသီပယ်ပြီး ထေရီမယ်ပဲ လုပ်ရ မလား၊ ဟယ် ဒါဆို မမထွားကို အိနေတဲ့ ဂျလေဘီသုငယ်တွေခမျာ သေပြီ ဆရာ တကုန်တော့မှာပဲ”

“ဟာ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ငါပြောတာ ဒါ ဒါ တစ်ဖက် တည်းတော့ မရဘူး၊ နှစ်ဖက်မှရမှာ”

ဆရာဗုံဗလုံးက သူ့လက်ဝါးကြီးနှစ်ဖက်ကို မျက်နှာရှေ့ထောင်ပြ လာတာမို့ သဘောမပေါက်ရှာသော မမထွားမှာ မျက်စိရောနောက်စိပါ လည် ထွက်သွားရ၏။

“လက် လက်နှစ်ဖက်တော့ မလုပ်ပါနဲ့ဆရာ၊ ဒီလက်နဲ့ လုပ်စားနေရ တာပါ၊ ဒီလက်မရှိရင် ငတ်ပြီပေါ့၊ မိဘက ကျွေးထားလို့ ငတ်မသေသေးရင် တောင် ဟို အိမ်သာတက်ရင်”

“ဟိတ် တော် တိတ် ရွံစရာတွေ မပြောနဲ့၊ လူက အလိုလိုမှ နှလုံး မသန့်ရတဲ့ကြားထဲ ငါပြောတဲ့ လက်နှစ်ဖက်ဆိုတာ တစ်ပုံး အဲ တစ်သိန်းကို ပြောတာ၊ သိရဲ့လား”

“ဟင် အဲလိုလား၊ များ များလိုက်တာ လျှော့ပါဦးလား”

“ဘာ လျှော့ရမယ် ဟုတ်လား၊ မရဘူးဟေ့၊ ယိုးဒယားဘီးတစ်စီးထုတ် တာတောင် အဲလောက်ရတယ်၊ ဒီလိုလည်း စကားများများ မပြောရဘူး ထိုက် တို့က ရုပ်ခံနဲ့ လုပ်ကြံလာတဲ့ကောင်တွေ၊ အဲလေ မှားလို့ ဥပမိနဲ့ လုပ်စားနေတဲ့ လူတွေ၊ နင်က ယိုးဒယားတစ်ဘီးစာတော့ မကပါဘူး၊ ဟွင်း ဟွင်း”

ဆရာဗုံဗလုံးသည် ပွဲစားပီပီ ဈေးစကားကို ပြောင်ပြောင်ကြီးပြော ချေ၏။ ဆရာကြည်တို့ ဆရာအုပ်တို့မှာ မမထွားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်စိလျှင် ဖိုက်ဆံချေးရမှာ ကြောက်သည်ထင့်၊ မျက်မှန်ကြီးတွေဝင့်တာ လှံဘာနှင့် တိုမော့ဒီမော့ လုပ်နေကြလေသည်။

၉၆ ကျွန်ုပ်တို့

ကိုဆန်းနှင့်နောင်နောင်ကို အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်မိပြန်တော့လည်း ခမာတို့မှာ ဖက်ကြမ်းတိုလေးတစ်လိပ်ကို တစ်ယောက်တစ်လှည့် အလှအယက် ဖွာနေကြသဖြင့် မမထွားကပင် အသနားပိုသွားရသေး၏။

“ကဲပါလေ ငါတို့လာတာလည်း အချိန်ကြာနေပြီ၊ နင်လည်း များတယ်ထင်ရင် အချုပ်ထဲမှာ တစ်ရက်တန်သည် နှစ်ရက်တန်သည် စဉ်းစားဦးလို့ ကဲ ပြန်ကြစို့ဟေ့”

ဆရာဝံ့လုံးစကားကြောင့် မမထွားမှာ ဖားပြုတ် တုတ်နဲ့ထိုးလိုက်သလို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားရ၏။ သူတို့ကလည်း တကယ်ကြီးပြန်ကြတော့မလို ခြေလှမ်းတွေ ပြင်ကုန်တာကြောင့်

“နေကြပါဦး နေကြပါဦး ဆရာတို့ရယ်၊ လက်နှစ်ဖက်မကလို့ နားရွက်နှစ်ဖက်ပါ လိုတယ်ဆိုလည်း ပေးပါမယ်၊ ဒီထဲမှာတော့ တစ်ရက်မပြောနဲ့၊ တစ်စက္ကန့်တောင် မနေချင်တော့လို့ ခေါ်သွားပေးကြပါနော်၊ အခုထွက်လို့ရအောင် လုပ်ပေးပါနော်”

မမထွားမှာ ဘယ်သူ့အဖေခေါ်ရမှန်း မသိသည့်အခြေအနေမို့ သူတို့ကိုသာ မျက်စိစုံမှိတ် အားကိုးနေရ၏။ အားလုံးကလည်း အများပေါင်းစုကောင်းမှုလုပ်တဲ့အထဲက မတည်အလှူရှင်တွေလို ခေါင်းမောရင်ကော့လျက် မျက်နှာကြောကြီးတွေကို ပြတ်ထွက်မတတ် တင်းထားလိုက်ကြသည်မှာ မမထွားအဖို့ များစွာအားငယ်ရလေသည်။

ထိုအထဲမှာမှ ဆရာညက်ကတော့ မမထွားကို ကရုဏာထားဟန် ရှိလေသည်။

“ကဲ ကဲ ညည်းလည်း သိပ်စိတ်ပူမနေနဲ့၊ အနှောင်အဖွဲ့ အကျဉ်း အကျပ်ကလွတ်တဲ့ အန္တရာယ်ကင်းပရိတ်ပေးခဲ့မယ်၊ အဲဒါလေးရွတ်နေ ဟုတ်ပြီလား”

“ဒါဆို ချက်ချင်းလွတ်မှာလားဟင်”

“အင်း မိထွား၊ သူ့အကြွေးရှိရင်တော့ ဆပ်ရမှာပဲ”

“ဆရာပြောပုံကြီးကလည်း နန်းမတော်မယ်နဲ့ ကွပ်မျက်ခံရဦး ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓ မိန့်တာကျနေတာပဲ”

“လျှာမရှည်နဲ့၊ ငါတိုင်ပေးတာပဲ လိုက်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

တော်ကြာ မေတ္တာပျက်ပြီး အန္တရာယ်ကင်းပရိတ် မပေးရင်အခက်
လို့ တွေးမိတာမို့ ဆက်ပြီးအထွန်းမတက်ရဲ။

“ကဲ လိုက်ဆို ပရိတ္တိယံ ဘဏာန္တဿ”

“ကဲ လိုက်ဆို ပရိတ္တိယံ ဘဏာန္တဿ”

“ဟဲ့ ရှေ့ကဟာ မပါဘူးလေ၊ ပရိတ္တိယံ ဘဏာန္တဿပဲ”

“ဪ အင်း ပရိတ္တိယံ ဘဏာန္တဿ”

“နိဿိန္န ဌာန ဓောဝနံ”

“နိဿိန္န ဌာန ဓောဝနံ”

ထိုသို့ သံနေသံထားနှင့် လက်အုပ်ကလေးချီကာ လိုက်ဆိုနေစဉ်မှာပင်

“အခု မမထွားကို တိုင်ပေးနေတာ ဘာပရိတ်တုန်းဗျ”

ဟူသော ကိုဆန်း၏ ပျာပျာသလဲ ဝင်မေးသံကြောင့် ဆရာအုပ်က
ရှုပ်ရန်ကောဆိုသည့်အထာနှင့် လှမ်းကြည့်ပြီး

“အနှောင်အဖွဲ့ကလွတ်တဲ့ ပရိတ်ဆိုမှကွာ ရှည်ပြန်ပြီ”

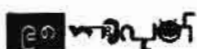
“အဲဒါဆို မောရသုတ်ရွတ်ရတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါကြီးက အင်္ဂုလိ
မာလသုတ်ကြီးဟာ မမထွားက မီးဖွားမှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဦးဆန်းစကားကြောင့် ဆရာအုပ် တစ်ချက်တော့ တွေ့သွားသည်။
သို့သော် အရှိန်မပျက်ပင်

“သိသားပဲ၊ မောရသုတ်က ရှည်လို့၊ ဒါပဲ တိုင်ပေးလိုက်တာ။ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် အကျဉ်းအကျပ်ကလွတ်ရင် ပြီးရောမှတ်လား၊ ဟေ့ မမထွား ဘာပိုင်
နေတာလဲ၊ လက်သည်ပဲ အားမကိုးနဲ့၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အားခိုက်ညွှန်၊ ဖုန်
အဲ ဟုတ်ပေါင်၊ လိုက်ဆို”

ဆရာအုပ်မှာ ဘယ်သူတွေ ဘာထင်ထင် မမထွားအား အင်္ဂုလိမာလ
သုတ္တံနိဋ္ဌိတံသည်အထိ ချပေးသွား၏။

မမထွားလည်း အချုပ်မှလွတ်ချင်လေကြီး၍ ဆရာအုပ်နှုတ်တိုက်
ချပေးသွားသည့် အင်္ဂုလိမာလသုတ်ကိုပင် တိုးတိုးတစ်ဖုံ တွယ်တွယ်တစ်လှည့်

စွတ်ဖတ်နေလိုက်၏။

ယုံကြည်ခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူးကား လက်တွေ့ဆန်ကာ မြန်ဆန် လှပါပေသည်။ လက်နှစ်ဖက်၏အစွမ်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

မကြာမီပင် မမထွားမှာ အာမခံရ၍ ခံဝန်လက်မှတ်ထိုးပြီး အိမ်ပြန် နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း သတင်းကောင်းကြားရသည်။

မမထွားကို အာမခံပေးပြီး မဆီမဆိုင် အကျိုးဆောင်ခ လက်နှစ် ဖက်တောင်းလေသော ဆရာဗုံဗလုံးမှာ မမထွား အချုပ်ခန်းမှ ထွက်လာသည် နှင့် ကုပ်ကိုဆွဲကာ

“ဟေ့ ဒါ ဘယ်ကိုတုန်း၊ လက်နှစ်ဖက်လေ”

ဟုဆိုလာ၏။ မမထွားကတော့ အချုပ်ခန်းမှ လွတ်လာသည်နှင့် ခုနနှင့်မတူ တမူဆန်းသောမျက်နှာပေးနှင့် ဖလန်းဖလန်းထကာ ဆောင့်ကြား ကြား ဖြစ်လာပြီတည်း။ ထို့ကြောင့် ကျေးဇူးရှင်ကိုပင် ထိမထင်ကြည့်ကာ

“ဒီကိစ္စက ဆရာတစ်ယောက်တည်း အကျိုးဆောင်ပေးတာမှ မဟုတ် တာ၊ အားလုံးဝိုင်းပြီး အာမခံပေးလို့ ရတာလေ၊ အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ နင်က ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ရေနစ်နေတုန်းကတော့ အရှင် ဘုရား ကယ်ပါ၊ အရှင်ဘုရားကြီးကို ရွှေခုနစ်ဆိုင်းချပါမယ်၊ ရွှေရှစ်ဆိုင်းချပါ မယ်နဲ့ ဦးစွန်းဖုတ်ဆွဲပြီးလည်း တင်လိုက်ရော ခုနပြောတာ ကယောင်ကတမ်း တွေပါဆိုတဲ့လူလို နင်က ရူးချင်ယောင်ဆောင်ပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ အခု နင့်ကို အာမခံဖို့ ဟိုလူတွေကို ငါက လက်ဖက်ရည်တိုက် ကားခပါခံပြီး ခေါ်လာရ တာ သိရဲ့လား၊ နင့်ကို မေတ္တာရှိလို့ မထင်နဲ့၊ လက်နှစ်ဖက်ရရင် ဘီယာတိုက် မယ် အရက်တိုက်မယ်ဆိုပြီး နှပ်ကြောင်းပေးထားလို့ တစ်အုပ်တစ်မကြီး လိုက် လာတာ အခု ဆိုင်တောင်သွားနှင့်နေပြီ”

“ဟာ ဒါဆို အမြန် အမြန်လိုက်လေ၊ ဒီက ပိုက်ဆံမှမရတာ၊ တော် ကြာ ဘုမသိဘမသိ စွတ်မှာထားလို့ ဘီလ်တွေ တောင်လိုပုံနေမှ ဟုတ်ပေါ့ဖြစ် နေမယ်”

မမထွား၏ မြူးတူးပျာတာစကားကြောင့် ဆရာဗုံဗလုံးမှာ သူ့ညီ အစ်ကိုတော်များနောက်သို့ ကမန်းကတန်းပြေးလိုက်တော့မည်ဟု ဟန်ပြင်၏။

ပြီးမှ ပိုက်ဆံမရသေးသည်ကို သတိရကာ

“ဟာ မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ငါ့ပိုက်ဆံ မြန်မြန်ပေးပါဟ”

“မရှိပါဘူးဆို ဆရာကလည်း ခုမှ အချုပ်ခန်းကထွက်လာတာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရှိမှာလဲ၊ ဟို ကားခတောင် ဆရာဆီက တောင်းမလို့”

“အောင်မာ နှင့် ငါက ကားခပြန်ပေးရမယ် ဟုတ်လား၊ မှတ်တောင် ထားရဦးမယ်၊ မှတ်ကြီးတောင် ထားလိုက်ရဦးမယ်၊ လာ လာသေးတော့၊ သွား ခုချက်ချင်း အိမ်ပြန်ယူ၊ ပြီးရင် ဒါကိုလီရှိဘက်ကိုလိုက်ခဲ့၊ ကြားလား”

“ရှင် ဘယ်ကို ဒါရိုဂါဗလီဘက် ဟုတ်လား”

“ဘာဗလီလဲ ဒါကိုလီရှိဘက်၊ ဒါကိုလီရှိဘက်၊ အရက်ဆိုင်ကိုပြော တာ၊ ဒါကိုလီရှိဘက်လို့ ပြောတာတောင် သဘောမပေါက်ဘူး၊ ထူမလိုထိုင်းမလို လို့နဲ့ အကို အတယ်”

မမထွားမှာ ဆရာဗုံဗလုံးပြောသော ဒါကိုလီရှိဘက်ကို အနုလုံပဋိလုံ ရွတ်ကြည့်ပြီးမှ အညမညသဘောကို ကောင်းကောင်းနားလည်သွားသည်။

“အဲဒီဟာက ဘယ်နေရာမှာလဲဟင်”

“သာကေတ၊ နှင့်ရုပ်က ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ စိုးပိုင်သီချင်းထဲက မျောက်လို သူ့အသည်းနှလုံးက သစ်ကိုင်းမှာချိတ်ထားတယ်ဆိုပြီး မိကျောင်း ကို တစ်ပတ်ရိုက်သလို ငါ့ကိုလုပ်ဖို့တော့ မကြိုးစားနဲ့၊ ဗုံဗလုံးတဲ့၊ တစ်လုံးတည်း ရှိတယ်၊ အဲ မှားလို့ မျက်စိ မျက်စိနှစ်လုံး အကောင်းကြီးရှိသေးတယ်၊ ဘယ်သူ ဘာအချိုးချိုးမလဲဆိုတာ တစ်ချက်တည်းကြည့်တာနဲ့ သဘောပေါက်တဲ့တောင် ဟင်းဟင်း”

ခက်တော့ခက်နေပြီ။ သူပြောသလို မမထွားကလည်း တစ်နစ်နစ် ဉာဏ်နဲ့ တစ်ပတ်ရိုက်ရုံသာ တတ်နိုင်သည်။ ပြေးစရာမြေတ မရှိ။

“ဟို ဟိုလေ ဒီကိစ္စကို ဟိုလိုလေးလုပ်ကြည့်ပါလား ပိုက်ဆံက ခုတည်း မပါဘူး၊ အိမ်မှာလဲ မရှိဘူး၊ ဒီတော့ ဟိုဒင်း နောက်ကြုံမှ လုပ်ရဦးမယ်”

“တောက် ငါ တယ် လက်နှစ်ဖက်လုံး ခုတ်ဖြတ်လိုက်ရ ခိတ်ခိတ်ဟ ပြီဟေ့နော်”

“ကျွန်မလက်ခုတ်ဖြတ်လည်း ဆရာပဲ အခုထိမှာ ပြီတော့ အခု

ရောက်နေတာ ရဲစခန်းရှေ့လေ။ သတိထားဦးနော် ဆရာ၊ အဟင်း ဟင်း တော်ကြာမှ”

“တောက် ကိုယ့်ဟာကို ယိုးဒယားဘီးလေး အရောင်းအဝယ်ဖြစ် အောင် သွားလုပ်တာကမှ တွက်ခြေကိုက်ဦးမယ်။ ခုတော့ တရုတ်ဘီးဝမ်းတန်း အစုတ်လောက်တောင် ကျက်သရေမရှိတဲ့ ဖက်တီးပုပ်မကို လာကယ်မိတာ ငါ့အမှားပဲ။ အလကား မမထွား၊ ဝမ်းတန်းစုတ်မ၊ ရှေ့ဘားမကောင်း၊ ဘတ္တရီ ဒေါင်းနေတဲ့ အင်ဂျင်စုတ်မ၊ အော့ဇောပေါက် မီးခိုးအူမ၊ ငါ နော် ပြောရင်းနဲ့ ငိုချင်လာပြီ။ ဝါး အား အမေရေ မမထွား ဝက်ပုပ်မ သားကို လုပ်ထည့်လိုက် ပြီဗျ၊ ဝါး”

ဆရာဝံ့ပလုံးမှာ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ တဝါးဝါးအော်ငိုကာ တစ် ချိုးတည်း လစ်ပြေးသွားလေတော့၏။

ထိုအခါမှ မမထွားလည်း ဝမ်းသာလုံးဆို့သွားပြီး ဟိုလူမည်းအဆို တော်လေးအေကွန်၏ စမတ်သတ် သီချင်းလေးညည်းရင်း အန်ဒါဂရောင်း တစ်ကွက်လောက် (ဝက်ရွံ့လူးသလို လှိမ့်ရင်း)ကကာ အိမ်သို့ ပျော်ပျော်ကြီး ပြန်ခဲ့လိုက်တော့၏။

x x x

မမထွားမှာ နလပိန်းတုံးမဟုတ်။ ကိုယ့်အဖေလောက်နီးနီး လူကြီး တွေကိုတောင် ကွက်ကျော်ရိုက်နိုင်ခဲ့ပြီဟု ဂုဏ်ယူလို့မဆုံးခင် လကုန်ရက်နား ရောက်လာပြီး ဟားခလုတ်မှာ စာမူပါလာသည့်အခါ ပို၍ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပြန်လေသည်။ စာမူခထုတ်ရန် အားရတက်ကြွစွာ ချီတက်သွားသည့် အခါမှာတော့

“မရှိတော့ဘူး၊ ဆရာဝံ့ပလုံး ထုတ်သွားပြီ”

ဟူသည့်သတင်းစကားကိုသာ ကြားရ၏။ သွားပြီ။ စာမူခဆုံးပြီ။ ဒါနဲ့တင် မပြီးသေး

“သူက နင့်ဆီမှာ အကြွေးတစ်သိန်းရှိတာ ငါတို့လည်းအသိပဲ။ ဒီ တော့ ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ တစ်လတစ်သောင်းနှုန်းနဲ့ ယူတာတောင် နှစ် ထောင်အတိုးလိုနေလို့ တောင်းထားလိုက်ပါတဲ့”

မမထွားမှာ ဆရာသမားတို့နှင့် အငြင်းမပွားရဲ။ အကုန်လုံးကလည်း အရက်ဆိုင်မှာ ပိုက်ဆံမပါဘဲ အကြွေးသောက်ခဲ့ရသော အဖြစ်သို့ ရောက်စေသည့် မမထွားကို စမြင်ကတည်းက မျက်နှာမာကြီးတွေနှင့် ကြက်သွန်ပဲလှီးမှာလိုလို၊ ငရုတ်သီးပဲ ထောင်းမှာလိုလို၊ တံမြက်စည်း လှည်းမှာလိုလို ဟိုလို ဒီလိုပုံတွေဖမ်းရင်း မသိမသာနှင့် ရရာလက်နက် စွဲကိုင်နေသဖြင့် အသည်းမခိုင်သူ မမထွားမှာ ကြာကြာဆက်မထိုင်ရဲတော့။ သို့နှင့် ချက်ချင်း ထလစ်ခဲ့ရတော့သည်။ ဒါတောင်

“ဟေ့ စာမူလည်း မှန်မှန်ပို့၊ အတိုးနှစ်ထောင်လည်း ဆက်ဆက်လာပေးနော်၊ ငါတို့မစိုက်နိုင်ဘူး”

ဟူသည့် ဆရာကြည့်အသံကြီးကို ဗလုံးဗထွေး ကြားမိအောင် ကြားရသေး၏။ မိုက်ပါချက်ကြီးရယ်။ အဲလေ ရက်စက်ပါ၊ ဆရာဗုံဗလုံးရယ်။

မည်သို့ဆိုစေ။ လက်နှစ်ဖက်ကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ခုတ်ဖြတ်မှာနှင့် စာလျှင် စာမူခံဖြတ်တာက ပိုသက်သာရာရစေတာမို့ ကြံဖန်ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

ထို့ပြင် နှုတ်၏စောင်မခြင်းဖြင့် အားပေးစကားပြောရန် ရောက်လာကြသော ဆရာကြည်နှင့်ကိုဆန်း၊ မီးလောင်ရာလေပင့် အချွန်နှင့်မနေကြသော နောင်နော်နော်၊ မမထွား ဆောလျင်စွာထွက်နိုင်ရန် (အချုပ်သန်း) အုပ်စီမာလသုတ်ကို နှုတ်တိုက်ချပေးသော ဆရာဥက် (ဥက္ကာမင်းဆက်) သူတို့နှင့် မမထွားအား မတော်မတရား နာမည်ကြီးအောင် ဂျာနယ်ထဲထည့်ရန် အစွမ်းကုန်ကြိုးပမ်းခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်း ပန်းရတုနှင့်မြူခွန်းချယ်တို့အား သိသော် မမထွားမှ ကျေးဇူးဥပကာရ တင်ရှိပါကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ရန် ထွက်တိုက်ရန် ဝန္တောမိပါလို့။

ပြန်သစ်

မှတ်နော် မှတ်

-သင်၏ပြိုင်ဘက်သည် သတင်းအတိုင်း အသိရှိရန် လွန်တတ်သူဖြစ်ပါက ဟတ်ခ်ချန်နှင့် လမ်းဆွဲမှုများကို သိသူပင်ဖြစ်နိုင်ပါ။ သင်ပုံစံတိုက်သူ မှတ်တမ်း တိုက်သူ

ချေးဪျှော်ဪေ အရစ်အထိပ်နှစ်
ညစ်ပတ်တတ်ဪေ သံယောဪေ

ဂ.ကြည့်သူ

ချေးညွှတ်တွေ အရပ်အထပ်နှင့် ညစ်ပတ်တတ်သော သံယောဇဉ်

ပြီးပြီ။

တစ်နေ့လုံးပူခဲ့သည့် သူရိန်နေမင်းသည် အခုမှ သူမဟုတ်သည့် အထာနှင့် အနောက်ဂေါယာကျွန်းကို အလွတ်ယွန်းချေပြီ။ ခပ်ပြဟ်ပြတ်ပြောကြပါစို့။ နေဝင်ပြီ။ နေဝင်ပြီဆိုသည်နှင့် အားလုံးသိကြသည့်အတိုင်း ငှက်ကလေးများ အိပ်တန်းပြန်မည်။ ကောင်းကင်ကြီးက ပူစွန်ဆီရောင် ပြောင်ထနေမည်။ နီယွန်မီးတွေ ထလင်းမည်။ ဆန္ဒရှိရင် တစ်စုံတစ်ယောက်က တစ်စုံတစ်ယောက်ကို (ဘာမှန်းမသိ) လွမ်းနေနိုင်ပါသေးသည်။ ဒါက ညနေရဲ့ပုံစံခွက်။ အခုတော့ ဒီလိုညနေရဲ့ပုံစံခွက်ထဲမှာ လမ်းထိပ်ကွမ်းယာဆိုင်ပင် ထည့်ပြောရမလို ဖြစ်နေ၏။ ကြည့်ဦး။ ညနေလေးစောင်းရင်ဖြင့် ကာလသားတွေ တစ်အုပ်တစ်မနဲ့ စည်ကားနေတတ်သည်က ကွမ်းယာဆိုင်၏ ညနေခင်းစတိုင်လ်တစ်ခုလို ဖြစ်နေပြီ။ စည်ချက်ကတော့ အလကားများရသည့်အတိုင်း။

“ကျွန်တော့်ကို ဗမာဆေးလေးနဲ့တစ်ထုပ်”

“ကျွန်တော့်ကို ဗမာဆေးလေးနဲ့တစ်ထုပ်”

“ကျွန်တော့်ကိုလည်း နိုင်တီတူးလေးနဲ့”

“ဒီဘက်ကိုလည်း မွေးမွေးလေးပေးပါဦး၊ တစ်ယာလောက်”

“အောင်မာ ဘယ်သူများလဲ မှတ်တယ်၊ ချီးထုပ် ချစ်မွေးပါလား၊ အခုနကပဲ အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ် ဆွဲသွားတယ်၊ ကုန်ပြီလား၊ ဟင်းဟင်း ဟုတ်မှလဲလုပ်နော် ငါ့ကောင်၊ သိနေတယ် သိနေတယ်”

“ဘာဖြစ်လဲ ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ့ပိုက်ဆံနဲ့ငါဝယ်ပြီး ငါ့ပါးစပ်ကြီးပေါ်စားတာ၊ မင့်ခွင့်တောင်းနေရမှာလား”

ဤသို့ ပွက်ညံ့ပွက်ညံ့အသံတွေ ကြားလာရပြီဆိုလျှင် နောက်ဆက်

တဲ့ အသံချိုချိုကလေးကိုလည်း ကြားရလေ၏။ အသံရှင်က တခြားသူမဟုတ်။
ဆိုင်ရှင်အပျိုကြီးမချောမေ။

“ကဲပါ အားလုံးရမှာပါ။ မလုနဲ့ မလောနဲ့လေ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

သည်လိုဆိုလျှင် အားလုံး ရေနဲ့မီးတွေ့သလို ရှဲခနဲ။ အဲဒီလို မချောမေ
တို့က အသံအရှိန်အဝါကြီးသည်။ အသံတင်လားဆိုတော့ မဟုတ်။ ရုပ်က
လည်း အလန်းကြီး။ မျက်နှာကျပေါက်က စင်ဒီကရောဖို့ဒ်နှင့် ယောင်ယောင်
တူသည်။ နှုတ်ခမ်းက ဂျီလီ၊ ဘော်ဒီက ရှက်ရာ ဆိုတော့ မဒန်းမသားတွေ
အံ့ခဲနေတာလည်းမဆန်း။ အထူးသဖြင့် မချောမေရဲ့သွားဖုံး။ သူရယ်လိုက်သည့်
အခါ သွားနှင့်အတူပေါ်လာတတ်သည့် သွားဖုံးနီညိုညိုလေး။ ဒါလေးကလည်း
မိုင်လီဆိုင်းရပ်စ် လိုလို၊ ဘာလိုလို။ ဆိုတော့တာ ဒီလောက်ရုပ်ခံကြီး လျှံကျ
နေပါလျက် အပျိုကြီးဖြစ်နေရသည့် သူ့ဘဝကို ပါရမီဖြည့်ပေးချင်တာက
ကိုကိုကာလသားတို့ရဲ့ ဆန္ဒမြဲကြီးတစ်ခုရယ်လေ။ ပြီးတော့ အရွယ်ကလည်း
အခြားအပျိုကြီးတွေလို ကိလေသာကွယ်ပျောက်၊ အာသဝေါကုန်မှောက်သည့်
လေးဆယ်ကျော်ငါးဆယ်ကြီးမဟုတ်။ ရှိလှမှ သုံးဆယ်စွန်းရုံမျှ ဆတ်ကော့
လတ်ကော့ အပျိုကြီးဖြစ်နေ၏။ သဟာကြောင့် ကွမ်းယာဆိုင် လူစည်ရခြင်း
အမှုကြီးက ဤအရပ်တွင် အတော်သတင်းထွက်ခဲ့၏။

မချောမေဆိုင်တွင် လူစုံသည်။ မုဆိုးဖိုပါသည်။ တစ်ခုလပ်ပါသည်။
လူပျိုလူလွတ်အရွယ်စုံပါသည်။ သက်အိုကြောင်ပါးကြီးတွေတောင် ပါသေး
သည်။ ငယ်ဖြူကွမ်းစားကြသူများပါသလို အခုမှထ၍ ကွမ်းစားသော အာဝဇ္ဇာ
ကွမ်းသမားတွေပါသည်။ တချို့ ဘာမှမစားဘဲ သကြားလုံးလိုလို ပီတေလိုလို
ကောင်တွေကလည်း မနည်း။ လူအထွေထွေ စိတ်အမျိုးမျိုးပေမယ့် သူတို့အား
လုံးမှာ တူတာတစ်ခုတော့ရှိသည်။ အဲဒါကတော့ မချောမေကိုလစ်လွှဲလစ်
သလို ရိသဲ့သဲ့လုပ်ကြခြင်းတည်း။

သို့သော် သူတို့ဘာသာ ဘလိုင်းကြီးဖြစ်ပျက်နေတာ မချောမေ
ဘာမှမသိ။ အားလုံးကို တစ်တန်းတည်း ဆက်ဆံသည်။ ထိုဆက်ဆံမှုလေး
များကိုပင် ကိုယ်စိပ်တိနှင့် တအိအိစားသုံးကာ ကျေနပ်လုံး ဆိုခဲ့ကြ၏။
ထိုအထဲတွင် ချစ်မွေးဆိုသည့်ကောင်လေးက အဆိုးဆုံး။

၁၀၆ ကျွန်းပျံ

ပထမတော့ ချစ်မွေးက ကွမ်းမစားတတ်။ ဆယ်ကျော်သက် ဘာသာ
ဘာဝ မရမ်းပြား သွားဝယ်စားရာမှ မချောမေ၏ သွားဖုံးနုနုတစ်စုံကို မြင်တွေ့
ရင်ခုန်သွားပြီး ကွမ်းမစားစားတတ်အောင် ကျင့်ယူလေခြင်း ဖြစ်လေတော့၏။
ပထမဆုံး စားသည့်နေ့မှာပင် မချောမေ၏ ‘ဘာနဲ့စားမလဲ မောင်လေး’ဆိုပြီး
သွားဖုံးတမနှင့်ပြီးပြသော အမူအရာကို စွဲမက်၍ သုံးညလောက် အိပ်ရေးပျက်
ခဲ့ရသေးသည်။ တွေ့သည့်လူကို ပြောမဆုံးတော့။

“မ,ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ကြွေနေပြီထင်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ ချစ်မွေးရ”

“ဟာ ခင်ဗျားတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ကွမ်းယာသွားဝယ်တုန်းက
ကျွန်တော့်ကို ဖြောင်ကြီးမေးချလိုက်တယ်၊ ကျွန်တော်ဆိုတာ ရှက်သွေးဟောင်ပြာလို့”

“ဟင် ဘယ်လိုမေးလို့လဲ”

“ဘာနဲ့စားမှာလဲ တဲ့ ကဲ”

“ဟာ ဒီကောင် ကွမ်းယာရောင်းတဲ့သူက ဒီလိုမမေးလို့ ဘယ်လိုမေး
မလဲ၊ တောက် လာနောက်နေတယ်”

သည့်နောက်ပိုင်း ချစ်မွေး ရောဂါပိုသည်းလာသည်။ မ,အကြောင်း
တွေ အမြဲပြောလာသည်။ မ,ယာပေးသည့်ကွမ်း မစားရမနေနိုင် ဖြစ်လာသည်။
“မ,ရဲ့သွားဖုံးလေးကို တစ်ရက် သုံးခါမျှ မတွေ့ရရင် ရင်ထဲ တစ်ခုခုဟာနေ
သလိုပဲ”လို့တောင် အပေါင်းအသင်းတွေကြား ရင်ဖွင့်လာသည်။ မရှိရှိတာ
ရှာကြံပေါင်နှံ၍ ကွမ်းယာဖုံးရရန် ဖန်တီးလာသည်။ သူ့စိတ်ထဲ၌ မ,နှင့်ဆုံဆည်း
ခွင့်ရခြင်းသာ ပဓာနဖြစ်လာသည်။ ဒီကိစ္စက သိပ်တော့မလွယ်။ ပြိုင်ဘက်
တွေ များလွန်းတာလည်း သူသိထားသည်။ ပြိုင်ဘက်များကို နင်းခြေဖြတ်သန်း
ပြီး မ,ရဲ့အချစ်ပန်းကို ခူးဆွတ်ချင်သည်။ မ,ကို ထိပ်တိုက်ဖွင့်ပြောဖို့ကျတော့
လည်း ဇ,မရှိ။ မ,ငြိုငြင်မှာကို အိမ်မီးလောင်မှာထက်ကြောက်သည်။ ဒီလို
ဟိုမရောက်၊ သည်မရောက် အနေအထားတွင် ချစ်မွေးက အလုပ်သင့်ဆုံး
ဘယ်သူမှ မထင်ထားဆုံးလုပ်ရပ်တစ်ခုကို လုပ်လိုက်တော့၏။ ဤကား တခြား
မဟုတ်။ မချောမေ၏မောင်အရင်းအချာဖြစ်သော အောင်အောင်ကို အပိုင်ဝင်
လုံးလိုက်ခြင်းပေတည်း။ ထိုအချက်ကပင် အဖြစ်အပျက်၏ tampo ကို

မြင့်ပေးလိုက်သကဲ့သို့ ရှိသည်ကို နောက်ပိုင်းတွင် တွေ့ရပါတော့လတ္တံ့။

x x x

အောင်အောင်က မချောမေလို လုံးကြီးပေါက်လှဆိုင်မျိုးမဟုတ်။ ပြုပြုသွယ်သွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ပထမတော့ ချစ်မွေးက ဝင်ရောလာသည်ကို အောင်အောင်က လက်သင့်မခံ။ ဖိုးစိုးပက်စက်ပြောလွှတ်၍ ပါးဆွဲရိုက်ရန်ပင် ကြံစည်ခဲ့သေးသည်ဟု သိရသည်။ ချစ်မွေးကလည်း အလျော့မပေး။ မကို ချစ်ရေးဆိုဖို့မှာ ဒီကောင်လေးက အရေးကြီးနေရာမှ ပါဝင်နေသည်ကို တွက်ပြီးသား။ ဒါကြောင့် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အောင်အောင် ကျူရှင်ရှေ့မှ ထိုင်စောင့်ကာ မိတ်ဆက်စကားပြောသည်။

ကနဦးတွင် သက်သက်လိုက်နှောင့်ယှက်နေသည်ဟု အထင်ရှိထားသော အောင်အောင်သည် ချစ်မွေး၏ အတည်ပေါက်လုပ်ရပ်များကြောင့် ပေယျလက် မပြုရက်တော့ဘဲ ခင်မင်မှုကို လက်ခံလိုက်သည်။ ထိုမှအစပြု၍ သူတို့နှစ်ယောက် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သွားတော့၏။

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ငါ့ကို ဘာလို့ခင်ချင်တာတုန်း”

ထိုသို့ အောင်အောင်က မေးသည့်အခါတိုင်း “မင်းအစ်မကြောင့် ပေါ့ကွာ”ဟု အားရှိပါးရှိ ပြောချလိုက်ချင်သော်လည်း တကယ်တမ်း ချစ်မွေး၏ နှုတ်ထွက်စကားများကတော့

“အဲဒါတော့ ငါလည်း သေချာမသိဘူး၊ မင်းကိုတွေ့ရင် ငါ့ကိုယ်ငါ ပြန်တွေ့နေသလိုပဲ ခံစားရတယ်၊ ဘယ်လိုခေါ်မလဲ ရေစက်ပေါ့၊ ဒီထက်ပို မပြောတတ်ဘူး၊ မင်းကိုငါ ခင်တယ်၊ ဒါပါပဲ”

“ဒီခင်မင်မှုရဲ့ နောက်ဆက်တွဲမှာ ထောင်ချောက်တွေ မှီနိုင်သလား”

“နိုး နိုး မင်းကို ငါအရိုးသားဆုံး ခင်မင်ခဲ့တာပါ၊ ပထမဆုံးတော့ ခဲ့ပေမယ့် မင်းအတွက် အကောင်းဆုံးသူငယ်ချင်းတော့ ဖြစ်ခဲ့နေမိတယ်”

“ယုံလိုက်ရတော့မှာလား”

“ခြွင်းချက်မရှိပေါ့”

ချစ်မွေးစကားလုံးတိုင်းက မုသားတွေသတ်သတ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုစကားလုံးများ၌ပင် စိတ်နှလုံး အောင်အောင်တစ်ယောက် ပွင့်သိထိသလို

အောင်အောင်ခေါင်းက
ချစ်မွေးပန်းပေါ်
နွဲ့လေးမျိုးတင်လာသည်။
မွေးညင်းကြက်သီးတို့
ရိပ်မျှ အကုန်
ထောင်ထကုန်သည့် ဝါဒကံ
ရေငတ်သူတစ်ယောက်လို
အာဂလောင်တွေ
ဝေးကပ်ပျစ်ချွဲလာသည်။

ပျော်ဝင်ခဲ့တော့၏။ ထို့ကြောင့် ရေတွက်၍ရ
သော ကာလတစ်ခု၌ပင် သူတို့နှစ်ဦး ခင်မင်မှု
က ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်များပမာ ဖြစ်လာသည်။
အကြံသမား ချစ်မွေးကလည်း ကလင်ဒါအကျ
စောင့်နေသော နှစ်လုံးသမားပမာ။ အူတယား
ယား။ အောင်အောင်ကလည်း ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ
ဖိုးရိုးဖားလျားနှင့် နှစ်ဦးသားမှာ ကြည့်ရရရ
အဆင်ပြေလှတော့သည်။
ဒီလိုနှင့် ခြေခင်းလက်ခင်းသာယာသောတစ်နေ့။
ချစ်မွေးက မ၊အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ စကား
တောက်ကြည့်၏။

“ဒါနဲ့ မင်းမှာ အစ်မတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆို”
အောင်အောင်၏စူးရဲသောအကြည့်များကို ချစ်မွေး ဦးဆုံးရင်ဆိုင်ရ
သည်။ ပြီးမှ သံပြတ်နှင့်

“ဘာလုပ်မလို့လဲ မင်းက”

“ဟို တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့၊ မင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတိုင်းကို
ငါသိခွင့်ရှိတယ်ထင်လို့ပါ။ ပြီးတော့ စိတ်လည်းဝင်စားတယ်လေ၊ မင်းဘဝကို”
အစောပိုင်းက အနည်းငယ်ထန်နေသည့် အောင်အောင်အကြည့်
တို့ ပြန်လည်ကြည်စင်လာသည်။

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ ငါ့အစ်မက မချောမေတဲ့၊ အဖေတို့အမေတို့
မရှိတော့ကတည်းက အစ်မကိုပဲ အားကိုးနေရတာလေ၊ အစ်မက ငါ့ရဲ့အဖေ
ဆိုလည်း ဟုတ်တယ်၊ အမေဆိုလည်း ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် အစ်မ အိမ်ထောင်
ကျမှာကို ဖိုးရိမ်နေရတာလေ၊ အစ်မများ အိမ်ထောင်ကျရင်တော့ ငါ့ဘဝလည်း
သောင်ပြင်လွှတ်တဲ့ ရွှေဟင်္သာလေးလို”

အောင်အောင်အသံတို့ တိမ်ဝင်သွားသည်။ ချစ်မွေးရင်တွင်းလည်း
စဉ်းငယ်ကရုဏာသက်မိသည်။ ဒါကြောင့် သိသမျှတတ်သမျှနှင့် အချိုးသိပ်ရန်
အလို့ငှာ

“ဒီလိုတော့လည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲလေ၊ ဂတ်ဗိုလ်မရှိတဲ့ရထား၊ နွားမရှိတဲ့လယ်ရှင်၊ လင်မရှိတဲ့မိန်းမသားဆိုတာ ဘယ်တင့်တယ်ပါ့မလဲ၊ သူလည်း သူ့ဟာနဲ့သူ”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း သူ့ဟာနဲ့ပဲသူသူ၊ သူများဟာနဲ့ပဲသူသူ၊ ဒါတွေ ငါမသိချင်ဘူး၊ သိလည်းမသိရဲဘူး၊ တော်ပါတော့ကွာ၊ ငါ့အစ်မအိမ်ထောင်ကျ မယ့်အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ရင် ငါ့ကို ဘာမှလာမပြောပါနဲ့တော့၊ မခံစားနိုင်လို့ပါ”

“မ ဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါက မင်းကို စိတ်ဆင်းရဲနေမှာစိုးလို့ပါနော်၊ နော်လို့”

“သွားပါ ခုမှ၊ ရင်တွေတုန်လွန်းလို့ ကျရှင်တောင် မတက်ချင်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ နေပြည်တော်ရုံမှာတင်တဲ့ the salt ကား သွားကြည့်ရအောင်၊ ငါက ဂျီလီဆို အသည်းခိုက်လေ သိတယ်မှတ်လား”

ချစ်မွှေး အကြံအိုက်ရသည်။ ဤသို့ စကားတောက်ကြည့်လေတိုင်း အစ်မလင်ယူမှာကို မြွေပွေးပေါင်လုံးလောက် ကိုက်သေမှာထက်ကြောက်သော အောင်အောင်စကားကြောင့် သူ့စကားတို့ ကြက်တွင်းရေလောင်းသလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် ခင်မင်မှုကတော့ အပျက်ခံ၍မရသေး။ မချောမေက အောင်အောင်ကို လွန်စွာချစ်သောကြောင့် ဒီကောင်လေးကို စည်းရုံးထားနိုင်ခြင်းကပင် တူနစ်ကိုယ်ဘဝ၏ အာရုံဦးလမ်းစဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကန်တော်မင်းကျောင်းဆရာတော်၏ မေတ္တာစာထဲကလို ‘မတင်းမလျော့၊ လေဖောင်စော့’ ရတော့သည်။ ခင်မင်မှုစွတ်ကြောင်းကတော့ တရွတ်ဆွဲပြီး ပါလာဆဲ။

အောင်အောင်ကို တစ်ပတ်တစ်ခါ ရှပ်ရှင်လိုက်ပြခြင်း တတ်သိဝေါ်၌ သရဲရထားစီးခြင်း၊ အင်းလျား၌ လေညှင်းခံခြင်းတို့နှင့် အချီသပ်ခဲ့ရသော်လည်း ရင်ဘတ်ထဲမှာတော့ မ၊မျက်နှာကို တရေးရေမြင်သော အသံကို တစိမ့်စိမ့်ပြန်ကြား၊ ခံစားချက်နဲ့ ဆောက်တည်အပ်သော ခုန်သုဉ်းလင့်ချက် ဟူသည်လည်း တိမ်စိုင့်များလို ဖမ်းရခက်ရင်း။

x x x

စနေမိုးက လေအိုးကွဲသလို ဗြဲလရမ်းကြီးရွာနေသော နေ့တစ်နေ့၊
ထိုနေ့က ချစ်မွှေး ထီးမပါ။ ထို့ကြောင့် အောင်အောင်၏ဖဲယိုးကြည်

ပြာရောင်လေးအောက်တွင် နှစ်ယောက်သား ပူးကပ်ကြပ်တည်းစွာ လျှောက်လာခဲ့ရ၏။ ထီးတစ်ချောင်း၏ အကာအကွယ်သည် လူနှစ်ယောက်အတွက် ကောင်းစွာမလုံလောက်တော့။ ပခုံးတစ်ဖက်စီမှာ မိုးရေတို့ဖြင့် ရွှဲနစ်နေစေလေပြီ။

“မင်းဘက်ကို ပိုစောင်းလိုက်ပါကွာ၊ ငါက စိုပြီးသားပဲ”

ချစ်မွေးအသံက တုန်နေသည်။

“အို မဟုတ်တာ၊ မင်းဘက်ပိုစောင်း၊ ငါက မိုးရေစက်တွေရဲ့အထိ အတွေ့ကို အရမ်းခရေဇီဖြစ်တာ”

အောင်အောင်အသံကလည်း နှာသံပေါက်နေပေပြီ။ သို့သော် ထီးကိုတော့ ချစ်မွေးဘက်တွန်းပေးရှာသည်။

“ဟာ ရတယ်၊ မင်းပဲ လုံအောင်ဆောင်းပါ၊ မင်းထီးပဲ”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ဟာ၊ ငါ့ထီးဟာ မင်းထီးပဲပေါ့၊ အေးအတူပူအမျှမျှဝေခံစားကြတာပေါ့၊ ဘာလဲ မင်းက စိမ်းချင်တာလား ပြော”

“မ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းနေမကောင်းဖြစ်မှာ ငါမကြည့်ရက်လို့”

အသံကြောင်လေးဖြင့်ပြောလိုက်သော စကားအဆုံးတွင်တော့ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ မခံစားခဲ့ဘူးသော အကြည့်တစ်စုံကို ချစ်မွေးရရှိလိုက်သည်။ အောင်အောင်ရယ်လေ။ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ဥတွေနဲ့ အဲဒီဝေသီမျက်ဝန်းတွေရဲ့ အတွင်းနက်နက်မှာ မျှော်လင့်ခြင်း၊ ကြည်နူးဆွတ်ပျံ့ခြင်းနှင့် ပေးဆပ်အနစ်နာခံလိုခြင်းတွေ ပင်လုံးကျွတ် ဝေနေကြသည်လေ။ ပိုပြီးဆိုးတာက အဲဒီမျက်ဝန်းတွေက ဖော်ပြနေသည့် အရာတစ်ခု၊ ထိုအရာက အချစ်နှင့်ပင် ယောင်ယောင်လေးသွားဆင်နေသည်လား မပြောတတ်။ ဆက်မတွေးရဲလို့ ချစ်မွေးကိုယ်၌ပင် မျက်ရည်တို့ စို့တက်လာသည်။

မိုးစက်များထဲ၌ လူကိုစေစားစေနိုင်သော အစွမ်းသတ္တိတစ်စုံတစ်ရာ ပါသည်ဆိုလျှင်တော့ ယခုထိုအရာသည် ပြင်းအားကြီးစွာဖြင့် စေစားခဲ့လေပြီလား။ အောင်အောင်ခေါင်းက ချစ်မွေးပခုံးပေါ် နွဲ့နွဲ့လေးမွှေးတင်လာသည်။ မွေးညင်းကြက်သီးတို့ ရှိသမျှ အကုန်ထောင်ထက်န်သည့် တဒင်္ဂ၊ ရေငတ်သူတစ်ယောက်လို အာဂလောင်တွေ စေးကပ်ပျစ်ချွေလာသည်။

“မင်း မင်း နေမကောင်းလို့လား”

“ငါ အရမ်းပျော်နေတယ်ဟာ”

ချစ်မွေး ခေါင်းကြီးပြီ။ သေချာသည်။ တစ်စုံတစ်ရာသည် အကြီးမားဆုံး လွဲချော်မှုတစ်ခုကို မိုးစက်အယောင်ပြ ရွာချခဲ့လေပြီ။ သည်အချိန်တွင် စိတ်အလိုလိုက်၍ မသင့်တော်မှန်း ချစ်မွေး ကောင်းကောင်းကြီးသိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ထားရှိအပ်သော ခြင်္သေ့မာန်ကို နှလုံးသွင်းကာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ခေါင်းကိုဆတ်၍

“ငါ မင်းကို ပြောစရာရှိတယ်”

ရှက်ပြုံးတစ်ခု မလှမပမြင်ရသည်။ ဒါသည်ပင် ရင်တွင်းဖြစ်စကားကို အင်အားတိုးပွားစေသယောင်။ မိုးအမှောင်ကျနေသည်ဆိုသော်ငြား ချစ်မွေးအဖို့ ထိုအမှောင်ထုကိုပင် ပမာမပြုအား။ သူ့စကားဆက်ပုံက ဒီလို။

“ငါ ငါပြောချင်တာက မင်း မင်းအစ်မချောမေကို ငါ ငါချစ်နေမိပြီ”

“ဘာ”

စွမ်းအားမြင့်လိမ့်မောရောင်အဆင့်ရှိ ဆိုင်ကလုံးတစ်ခု အောင်အောင်မျက်နှာပေါ် ဖြတ်ပြေးသွားသည်။ မျက်ဝန်းထဲမှာ နာကြည်းခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်း အမှန်း။ ကျိန်စာတွေဘာတွေတော့ ထားပါတော့။ သူက မှော်ဆရာလည်း မဟုတ်တော့လေ။ ပြီးတော့ အောက်နှုတ်ခမ်းကို အကဲပါပါဖိကိုက်လျက်၊ ဒါထို့မြင်တော့ ချစ်မွေးက ရှင်းပြဖို့ကြံသေးသည်။ သို့သော် အာစေးကပ်နေသဖြင့်

“နင် တော်တော်အကြံပက်စက်ပါလားဟယ်၊ ငါ့အစ်မထံ ဆွဲသွားဖို့အတွက် ငါ့နှလုံးသားကို ခုတုံးလုပ်၊ အချစ်ကို လုပ်ဇာတ်ခင်းပြီး ငါ့ထံတော် ချနင်း၊ အစ် အစ် နင်လုပ်ရက်တယ်၊ လုပ်ရက်ရုံတင်မကဘူး တောင်ထွန်စဉ်းလဲ ယုတ်မာ ပက်စက် မိုက်ရိုင်း ထွားကြိုင်း”

ရှေ့ဆက်ပြောဖို့စကားလုံး စဉ်းစားနေသည်ထင်၊ အောင်အောင်စကားတို့ ခေတ္တငြိမ်သက်။ ဒါကိုပဲ သောက်လိုက်တန်းဆိုး နားထောင်၍ ချစ်မွေးရယ်က

“ရွဲ့စောင်းထော်လန် ရဲရဲစုတ်ပြတ် ပုပ်အက်နံ့အံ့ချွတ်ထွက်ကြီးလို့သာ ပြောလိုက်ပါတော့၊ ပိုမြိုင်သွားအောင်ပေး ရန်ပြုတည်း မင်း”

၁၁၂ ကျွန်ုပ်တို့

လက်မခံတော့တာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ ဘယ်တုန်းကမှ”

“တော် အချစ်ကို ကစားတတ်တဲ့ နင့်လိုကောင်မျိုးကို ဘာမှ ဆက်ပြောစရာလည်းမရှိ၊ နားထောင်စရာလည်း မရှိတော့ဘူး၊ အေး နောက်ဆုံးလက်ဆောင်လေးတစ်ခုတော့ ယူသွားလိုက်”

စကားဆုံးသည်နှင့် အောင်အောင်က သူ့ဖိနပ်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲချွတ်သည်။ ချစ်မွေး၏စိတ်တွင်တော့ သူ့ကို အောင်အောင်နာကြည်းသွားပြီး ဖိနပ်တစ်ရန်ကို အရှုံ့တိုက်သည့်သဘော လက်ဆောင်ပေးလိုက်လိမ့်မည်ထင်တာ။ သို့ရာတွင်

“ပြောင်း”

ချချက်က ပြင်းသည်။ အသံ၏ FLOW ကပါ အက်ဂိုးထလျက်။ ဆင်ငါးကောင် သားရေဖိနပ်၏ကောင်းခြင်း၊ ယောက်ျားသားတစ်ယောက်၏ အင်အားဖြစ်ခြင်း၊ ဘယ်၊ ညာ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် အရှိက်ခံရခြင်းတို့ကြောင့် အလယ်နှုတ်ခမ်းကြီး ရှေ့ကိုတစ်မိုက်လောက် ထော်ထွက်လာတာကလွဲလျှင် ချစ်မွေး သူ့ဘာမှမတတ်နိုင်။ ကော့ကလန် ကော့ကလန်နှင့် လမ်းဘေးအုတ်မြောင်းဘက် စိုက်ထိုးကြီး ဆင်းသွားသေး၏။ ဒါတောင် အောင်အောင်အသံကို ကြားဖြစ်အောင်ကြားလိုက်ရသေးသည်။

“နင့်ကိုပြောလိုက်မယ်၊ ငါ့အစ်မအချစ်ကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မမျှော်လင့်နဲ့တော့၊ လူတစ်ယောက်ဟာ အချစ်ကြီးတာနဲ့အမျှ အမျက်ကြီးတတ်တယ်ဆိုတာ ဟောဒီခေါင်းထဲက ဟောဒီခေါင်းကြီးထဲက သေအောင်မှတ်ထား၊ အင်းဟာ ကဲ”

မြောင်းဘောင်မှာ လည်တယ်လည်တယ်ဖြစ်နေတုန်း လက်ညှိုးနဲ့ ခေါင်းကြီးကို အားပါးတရ ထိုးချခံလိုက်ရသည့်အခါတွင်တော့ ချစ်မွေးခမှာ ကားခနဲ မြောင်းထဲ။

“ဗွမ်း”

အောင်အောင် ထွက်ပြေးသွားသည်။ ပြေးတာမှ လက်ဆယ်ချောင်းကြား မျက်နှာဝှက်ပြီးတော့ကို ငိုပြေးပြေးတာ။ သံယောဇဉ်မလုနီနိုင်သည့် ချစ်မွေးမျက်ဝန်းတို့က စွန့်ခွာသူ၏ကျောပြင်ကို တစ်ချက်ကြည့်မိသေးသည်။

စွပ်စွဲရက်သူသည် အချစ်ကိုကစားသူအဖြစ် လွဲမှားစွာစီရင်ချက်ချခဲ့၏။ ချစ်မွေးအတွက်မူ အချစ်ကို သူ ဘယ်တုန်းက ကစားခဲ့သလဲ စဉ်းစားကြည့်သည်။ မရ။ အချစ်ကသာ သူ့ကို မကြံအပ်မစည်ရာ ကစားသွားခြင်းဖြစ်သည်။

လောကတွင် ချစ်သူနှင့် အတူမနေရခြင်းသည် ဒုက္ခမည်၏။ မချစ်သူနှင့် အတူနေရခြင်းသည်လည်း ဒုက္ခမည်၏။ ထိုထက်အဆိုးဆုံးကား မဖြစ်သောသူနှင့် ထာဝစဉ်လက်တွဲဖို့ဆိုသည်မှာ ချစ်မွေးဆက်မတွေးရဲတော့။

ထိုနေ့၏နောက်ပိုင်းတွင်တော့ အချစ်ဆုံးမောင်ငယ်လေး အောင်အောင်၏ သွေးထိုးလှုံ့ဆော်မှုကြောင့် မချောမေ၏ဒေါသက ချစ်မွေးအပေါ် လျှံကျခဲ့ပါ၏။

“ငါ့မောင်လေး ငယ်ငယ်နုနုကို နွဲ့ဇာတ်သွင်းဖို့ ကြိုးစားတယ်ဟုတ်လား။ တော်တော်ကို လူမဆန်တဲ့ အယုတ်တမာကောင်ပဲ။ နောက်တစ်ခါ ငါ ဆိုင်နားလာသီလို့ကတော့ အဲဒီသရမ်းချင်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းကို ကွမ်းညှပ်နဲ့ကို ဖြတ်ပစ်မယ်။ နောက်တစ်ခါ နင့်မျက်နှာကို ငါမကြည့်ချင်ဘူး”

ချစ်မွေး၏ အချစ်ခရီးကြမ်းသည် ဤသို့ပင် ဟိုမရောက်ဒီမရောက် ငဲ့တိတိနှင့်ပင် တစ်ခန်းရပ်ခဲ့ရပါသည်။ ခုတော့လဲ နာကျင်ဖို့ကို မေ့တော့ မလောက်ကြာခဲ့ပါပြီ။

သံယောဇဉ်ကို အရောင်အမျိုးမျိုး အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုး ဖွင့်ဆိုခဲ့ကြ ဖွင့်ဆိုကြဆဲ၊ ဖွင့်ဆိုကြလတ္တံ့ ရှိပေလိမ့်မည်။ ချစ်မွေး၏ သံယောဇဉ်တော့ ချေးညှော်တွေအရစ်အထပ်နှင့် ညစ်ပတ်တတ်သော သံယောဇဉ်ဖြစ်ကြောင်း တို့ မဲညစ်နေသော သူ၏သုံးဆယ်နှစ်ဖုံသောသွားများက သက်သေခံနေပါသည်။ မချောမေကို အကြောင်းပြု၍ အလေ့အကျင့်ပြုခဲ့သော တွင်းစားခြင်းတို့ ယနေ့တိုင်လဲ မပြတ်နိုင်ဆဲ၊ တစ်ဝါးတည်းဝါးနေရဆဲပဲကို။

၁၀. ခြည်ချ

ဘတ်နော် မှတ်

အနာဂတ်အတွက် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံနေတဲ့သူတွေဟာ ငွေပျော်ပျော်မနေနိုင်ပါ။ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာသူများဖြစ်သည်။
ရိုရင်သုံး၊ မရိုရင်ရှာ။ ပျော်စရာကြီးတွေ မျှော်စရာကြီး

အရာရှိကြီး အငြိမ်းစားယူတော့မည်။ သူ့အား လုပ်သက်တစ်လျှောက် လက်အောက်ငယ်သားများ အမုန်းကြီးမုန်းကြကြောင်းကိုလည်း သူသိသည်။ သူ့လက်ထောက်ကို သူက နောင်တရသံနှင့်ပြောသည်။

“အေးပေါ့လေ၊ ခုတော့ ငါလဲ အငြိမ်းစားယူရတော့မယ်၊ တာဝန်ရှိ တုန်းက ပြောခဲ့ဆိုခဲ့ရတာတွေနဲ့ ငါ့ကိုမုန်းတဲ့လူတွေလဲ တော်တော်များတယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ မင်းကရော ငါသေတာကိုစောင့်ပြီး ငါ့အုတ်ဂူမှာ တံတွေးလာ ထွေးမယ့် လူမျိုးလားကွ ဟေ”

“ကျွန်တော်မလာပါဘူး၊ ဆရာစိတ်ချနေပါ၊ ကျွန်တော်က တန်းစီရ တဲ့အလုပ်မျိုးကို မုန်းတီးတဲ့သူပါ”

အိတ်တိုင်း

ခေါင်းဆောင်ကြီးက နိုင်ငံတကာ
ညွှန်သည်များနှင့် မြို့တွင်းလမ်းခရီးတစ်ခု
ကို သွားနေသည်။ တစ်နေရာတွင် မီးပွိုင့်မိ
သဖြင့် စောင့်နေစဉ် တောင်းစားသူတစ်ဦး
ရောက်လာပြီး အလှူလာခဲ့သည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက
ရာတန်တစ်ရွက်စွန့်ကြပြီး မနှစ်မျိုသလိုနှင့်ပြောသည်။

“သန်သန်မာမာကြီးနဲ့ တောင်းစားနေရတယ်လို့ မရှက်ဘူးလား၊
အလုပ်လုပ်စားပါလားကွာ”

“အလုပ်လုပ်ပါတယ် ခေါင်းဆောင်ကြီး၊ အိမ်စရိတ်လေးကာမိအောင်
အလုပ်ပြီးမှ ထွက်တောင်းတာပါ”

ဘုရားရှင်သူ

ဝါရင့်ဆရာဝန်ကြီးက လူနာအား ခွဲစိတ်ကုသနေသည်။
ဆရာဝန်ကြီး လိုအပ်သမျှကို အကူလက်ထောက် ဆရာဝန်
က ဆောင်ရွက်ပေးနေသည်။

ဆရာဝန်ကြီးက လူနာတို့သာ စိတ်
ဝင်တစားကြည့်နေရာက လက်ဝဲခြေ
တောင်း၏။

“ကတ်ကြေး”

အကူက ယူပေး၏။

“ရှေး ဆရာကြီး”

“ဓား”

“ရှေး ဆရာကြီး”

“ပေါက်ပြား”

“ဗျာ ဆရာကြီး ပေါက်ပြားဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကျင်းတူးရတော့မယ်လေကွာ”

၁၁၆ ကာရုဏာ

သုတ္တံ

အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ပန်းသီးထိုင်
ရောင်းနေသည်။ သူ၏ပန်းသီးဆိုင်ရှေ့
တွင် 'အဆိပ်သင့်ပန်းသီး'ဟု ရေးထား
သည်။ လမ်းသွားသူအမျိုးသမီးတစ်ဦး
က ဆိုင်ရှေ့မှဖြတ်သွားရင်း ပန်းသီးဆိုင်မှ

စာတန်းကိုမြင်သဖြင့် စေတနာနှင့် ရပ်၍ သတိပေးသည်။

“ရှင်ကလဲ တုံးလိုက်တာရှင်၊ ရှင့်ဆိုင်ရှေ့မှာ အဲဒီလို အဆိပ်သင့်
ပန်းသီးလို့ ဖြောင်ကြီးရေးထားတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရောင်းရတော့မှာလဲ”

“အောင်မလေး ဘာသိလို့လဲ၊ ပိုတောင်ရောင်းကောင်းသေးတယ်၊
လက်တောင်မလည်ဘူး၊ တချို့က သူတို့ယောက်ျားအတွက်တဲ့၊ တချို့က သူ
တို့မိန်းမအတွက်တဲ့၊ ယောက္ခမအတွက် ဝယ်တဲ့လူတွေကတော့ ရေလို့တောင်
မခိုင်းဘူး”

ယုတ္တိတရားချစ်

ကျွန်ုပ်တို့ရှင်ခေတ်တုန်းကလို မိန်းမတွေကို ရောင်းစားလို့ရတယ်ဆို
ပါစို့၊ ငါ့မိန်းမဆိုရင် မင်း ဘယ်လောက်ပေးနိုင်မလဲ”

“ခင်ဗျားမိန်းမ ငါ့ပြားတောင်မပေးဘူး”

“အိုကေ ဈေးကိုက်ပြီ၊ အလကားယူလိုက်”

အသံမြင့်

အကျဉ်းထောင်အခန်းတွင်းသို့ ဂျူနီ ဇီ
ယာအကျဉ်းသား ဝင်လာသည်။ စီနီယာ
အကျဉ်းသားက စပ်စုသည်။

“မင်းဘာအမှုနဲ့ကျတာလဲ”

“မိန်းမကိုပစ်လိုက်လို့ကျတာ”

“မိန်းမပစ်တာများကွာ၊ ဘာများထူးမှာမို့လဲ၊ ငါ့ဆို ငါ့မိန်းမတွေပစ်
ခဲ့တာ (၅)ယောက်လောက် ရှိနေပြီ”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်အထပ်က ပစ်တာလဲဟင်”

တစ်ရက်ကြို

နယ်မြို့ငယ်တစ်မြို့တွင်
မီးလောင်မှုဖြစ်ပွားသည်။ မီးသတ်ကား
ရောက်လာသည်။ ရေက ပါမလာ။ အနီး
အနားမှာရှိသော ဘုံတိုင်ခေါင်းများကလည်း

အားလုံးအကျိုးအပျက်ချည်းများ ဖြစ်နေသည်။ သို့နှင့် မြို့ပြင်ရေကန်မှ ရေ
သွားစုတ်ရသည်။ ရေစုပ်တော့လဲ ရေပိုက်က အပေါက်အပြဲချည်းပဲမို့ တော်နဲ့
နှင့်ရေမပြည့်။

ရေရလို့ ပက်ကြတော့လဲ ကောပေါက်ဖြစ်နေသော ရေပိုက်ကြောင့်
ရေကောင်းကောင်းမထွက်။ ထိုသို့နှင့် ကြိုးစားရင်းနှင့်ပင် မျက်စိခွေတွင် အိမ်
တစ်လုံးလုံး ပြာကျသွားသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မြို့နယ်ရုံး၌ အရေးပေါ် အစည်းအဝေးသို့
သည်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ဤသို့ မိန့်မှာချက်ချလိုက်သည်။

“နောင်တွင် မီးမလောင်မီ တစ်ရက်ကြို၍ မီးသတ်ပိုက်မှ ရေပိုက်
ခေါင်းများကို စနစ်တကျ ကြိုတင်စစ်ဆေးကြပါ”ဟူ၏။

၁၁၈ အလှူပျော်

ခြောက်လှန့်ခြင်း

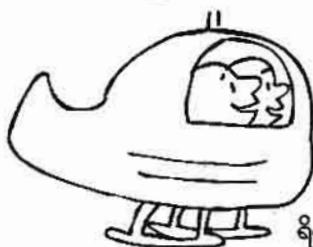
တပ်မတော်နေ့ စစ်ရေးပြအခန်းအနား ကျင်းပနေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလာမည်မို့ စစ်သည်များက သေနတ်ဖောက်၍ ကြိုဆိုကြသည်။ ပွဲလာကြည့်သူ အဘွားအိုကြီးက နားမလည်နိုင်စွာနှင့် အနီးရှိ လူတစ်ဦးကိုမေးသည်။

“ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ဆူညံအောင် သေနတ်ဖောက်နေကြတာလဲ”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လာမှာမို့လို့ပါ”

“ဘာလဲ၊ ဗိုလ်ချုပ်ဆိုတာ တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းလို့ မလာအောင်ခြောက်ကြတဲ့ သဘောနဲ့ ပစ်ကြတာပေါ့နော်၊ အဲလိုလား”

ကြေကွဲ

အမေရိကန်သမ္မတနှင့် ပြင်သစ်သမ္မတတို့ လေယာဉ်တစ်စီးနှင့် ခရီးထွက်လာကြသည်။ ပြင်သစ်သမ္မတက အမေရိကန်သမ္မတကို မေး၏။

“မပြောကောင်းပြောကောင်းဗျာ၊ တကယ်လို့ ဒီလေယာဉ်ပျက်ကျပြီး ခင်ဗျားရောကျုပ်ရော သေသွားခဲ့မယ်ဆိုရင် ဘယ်နိုင်ငံက ပြည်သူလူထုက ပိုပြီးကြေကွဲမယ်ထင်လဲ”

အမေရိကန်သမ္မတက တွေးဆရင်း ပြော၏။

“ရုရှားကပြည်သူလူထုက ပိုကြေကွဲမှာပဲ၊ ကြည့်လော၊ လေယာဉ်ပေါ်မှာ သူတို့သမ္မတမှ ပါမလာခဲ့တာပဲ”

ကျွန်းသားပြည့်ဝ အိမ်ထောင်သည်ဘဝ

မောင်မောင်က သူ့ဇနီး
မေ့ကို တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် အလှမွေး
ရန် တိုင်ပင်သည်။

“တို့ဝက်တစ်ကောင်လောက်
အလှမွေးရင် မကောင်းဘူးလား”

“ဝက် အောင်မလေး ဘာလုပ်ဖို့မွေးမှာလဲ၊ သူများလို ခွေးတွေကြောင်
တွေ မွေးပါလား”

“ဟာ ခွေးတွေကြောင်တွေက လူတိုင်းမွေးနေကြတာ၊ ဝက်ဆိုရင်
သူများနဲ့မတူဘူးလေ၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ဝက်ဝတုတ်ကြီးက ခွေးထက် အများ
ကြီး ပိုပြီးချစ်စရာကောင်းတယ်ကွ”

“အို ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တော်၊ ကဲ ဝက်မွေးပါပြီတဲ့၊ သူ့ကို ဘာသွား
ကျွေးမလဲ”

“အိုး ငါတို့စားတာကိုပဲ ခွဲကျွေးမှာပေါ့၊ ဝက်ကြီးတွေက ဘာမဆို
စားပါတယ်”

မေက စိတ်ရှုပ်ဟန်နှင့်

“ကဲ စားတာက ဟုတ်ပါပြီ၊ သူ့အညစ်အကြေးတွေ အိမ်ထဲလျှောင်
စွန့်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အို တို့ဘိုတိုင်အိမ်သာကို သူသုံးတတ်အောင် သင်ပေးမှာပေါ့၊
ဒီကောင်ကြီး တဖြည်းဖြည်း သုံးတတ်သွားမှာပါ”

“ကဲ ဒါဖြင့် အိပ်တော့ရော”

“တို့ခုတင်ကျယ်သားပဲကွ၊ တို့ခုတင်မှာပဲ ပေးအိပ်လိုက်မှာပေါ့”

“အာ နံကနံနဲ့ အနံခံနိုင်ပါ့မလား”

“မပူပါနဲ့ကွာ၊ အဲဒီအပုပ်နဲ့တွေ ဒီလောက်ကြာရင် ယဉ်သွားမှာပါ၊
ငါတုန်းကတောင် ဒီလိုပဲ ကျွန်းသားရလာတာပဲဟာ”

ချာပါဝ် သံဃ်ဇရာ

ချာပါတီ

ချာပါတီဆိုသည်နှင့် ဖွားချောတို့က သွားရည်တမြားမြားကျနေပြီ။
မကျခံနိုင်ရိုးလား။ လမ်းထိပ်ကုလားလေးရဲ့ ချာပါတီက တကယ်ကို အရသာ
ရှိတာ။ သူ့ဆိုင်မှာ ချာပါတီ၊ ပူရီ၊ ပလာတာ၊ တို့ရှည် အားလုံးရတယ်။ ဒါပေ
မယ့် ဖွားချောတို့ရပ်ကွက်သားတွေက ဘာကြောင့်ရယ်မသိဘူး။ ချာပါတီမှ
ချာပါတီရယ်။ ချာပါတီနဲ့စားတဲ့ ကုလားလေးဟင်းလက်ရာကလဲ သိပ်ကောင်း
ဆိုတော့။ မနက်ဆိုရင် ကုလားလေးဆီမှာ ချာပါတီစောင့်ရင်း ရပ်ကွက်သား
တွေ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ အဝင်အထွက် ဆုံရပ်လေးပေါ့။

x x x

ပထမတော့ သူတို့၏ပါတီလေးသည် သူလိုကိုယ်လို ကိုယ်ပိုင်နာ
မည်လေးနှင့် စတင်ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင်တော့ သူတို့
၏ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် မြော်မြင်တွေးဆစွမ်းအား၏ ထူးခြားမှုတို့ကြောင့် တစ်
ရပ်ကွက်လုံးက သူတို့ပါတီကို 'ချာပါတီ'ဟု အမည်ပေးကပ်ပွန်းတပ်ခဲ့ကြလေ
သည်။ ကုလားလေး ချာပါတီက သိပ်ကောင်းသလောက် သူတို့ချာပါတီက
တကယ်ကိုပင် ချာလွန်းလှသည်။

x x x

“ကိုဖိုးထင်ကြီးတို့တတွေ ပါတီထောင်ကြတော့မလို့တဲ့”

ထိုသတင်းစကားကို ထုံးစံအတိုင်း မခင်သန်းဦးမှပင် ဖွားချောထံသို့ သယ်ဆောင်လာသည်။ ဖွားချော၏ ပြုံးတက်လာသည့် မျက်လုံးအစုံကို အတင်း ဖြုလိုက်ရင်း

“ဘာက ဘယ်လို မခင်သန်းဦး”

“ဟယ်တော်၊ ညည်းမသိလား မိချောရဲ့၊ လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်အိမ်တည်းနေပြီး စကားမပြောကြလား”

“ဟွန်း ကြာပေါ့၊ လုပ်စမ်းပါဦး၊ ဒင်းက ဘာထောင်နေတာလဲ”

မခင်သန်းဦးက ပြုံးလိုက်ပြီး

“ပါတီပါအေ”

“ပါတီ၊ ဘာပါတီလဲ”

“နာမည်တော့ မသိပါဘူးအေ၊ ပါတီထောင်တာကတော့ အသေ အချာပဲ”

ဖွားချောက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး စဉ်းစားလိုက်၏။ ခုတလော ကိုဖိုး ထင်ကြီး အိမ်ရှေ့ပက်လက်ကုလားထိုင်မှ မကြာခဏ ပျောက်ပျောက်သွား တတ်သည်မှာ ဤကိစ္စပင်ဖြစ်ပေမည်။ ဖွားချောကတော့ နဂိုထဲကမှ သူတို့ ရှိသည်ဟု မသတ်မှတ်ထား၍ သူရှိရှိ မရှိရှိ ထူးပြီးစိတ်မဝင်စားလှပေ။

“ဒါနဲ့နေပါဦး၊ သူက ဘယ်သူတွေနဲ့ ဘာလုပ်တဲ့ပါတီလဲ”

မခင်သန်းဦးက ဖွားချောကို စိတ်မရှည်သလို ကြည့်ရင်း

“ဪ အေ သူတို့ကလဲ နိုင်ငံရေးလုပ်ကြဖို့ပေါ့၊ တို့လမ်းကလဲ ဦးမြမောင်ကြီးရယ်၊ ဟိုဘက်လမ်းက ဦးကံတင့်ရယ်၊ ချိုချိုတို့ ဝိုင်းတို့အေး ဦးလှဝင်းရယ်၊ နောက် နေပါဦး၊ ဦးလူဝရယ်၊ အင်း ရှိသေးတယ်၊ နောက် သုံးလေးယောက်လောက်”

သူရွတ်ပြသည့် နာမည်များကို နားထောင်လိုက်သည်နှင့်

“ဟွန်း အားလုံးကတော့ ဗျောက်တွေကြီးပဲ”

“အေးပေါ့ဟယ်၊ အားလုံးက အသက်ငြောက်ဆယ်ကျော် ဝင်စင် စားကြီးတွေဆိုပေမယ့် ရှေ့မီနောက်မီ လုပ်ကိုင်နိုင်ကြလေတယ်လေ”

ဖွားချောက မျက်နှာကိုမဲ့လိုက်ပြီး

“အားလုံးက ပုံစံတူဘုဂလန်တွေကြီးပဲဟာကို”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ဟယ်၊ ဒါပေမယ့် တခြားလူတွေနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင်တော့ အစာရေစာပေါများတဲ့ခေတ်မှာ လူဖြစ်လာတဲ့ လူတွေဆိုတော့ လူကောင်တွေက အားကိုးချင်စရာ ကြီးကြီးမားမား ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းတွေချည်းရယ်”

“ဘာလုပ်မှာလဲ”

“နောက်ပြီး လူတွေက ဘုဂလန် အကြည့်တွေက ရိုက်ပေါက်၊ အပြောတွေက ကြမ်းတယ်ဆိုပေမယ့်”

“ဟီးဟီး ဘာကျန်သေးလဲ မခင်သန်းဦးရဲ့”

“သူတို့အားလုံးက ခိုးသားကြတယ်လေ၊ တကယ်တမ်း နိုင်ငံရေးလုပ်လို့ကတော့ ကိုယ်ကျိုးမကြည့်ဘဲ တကယ်လုပ်မယ့်လူကြီးတွေ၊ မဟုတ်တာလုပ်ရင်လဲ ကက်ကက်လန်မျက်နှာနီအောင် ရန်တွေကြမယ့် စာအုပ်ကြီးတွေလေ”

ဖွားချောက မခင်သန်းဦးကို တအံ့တဩ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး

“မခင်သန်းဦးက တယ်လဲအကောင်းမြင်နေပါလား၊ ထူးဆန်းလို့”

သူမက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်လိုက်ပြီးမှ

“ဟုတ်တယ် အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ငါက ဝမ်းတောင်သာနေသေးတာ”

“ဘာလို့”

“နင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ တို့ရပ်ကွက်ထဲက တို့ရပ်ကွက်သားတွေ ပါတီထောင်လို့ အောင်မြင်သွားရင် တို့ရပ်ကွက်သားတွေအတွက် မကောင်းလား၊ ကိုယ့်ရပ်ကွက်ထဲ သာတယ်နာတယ်ဆိုတာ သူတို့သာ အသိဆုံးလေ၊ တခြားလူစိမ်းတွေဖြစ်မယ့်အစား ကိုယ့်ရပ်ကွက်သားကတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့”

မခင်သန်းဦးကတော့ သူမတွက်ကိန်းနှင့် သူမကတော့ ဟုတ်လို့နေသည်။ ဖွားချောကတော့ ကိုယ့်လူခြေကိုယ်မြင်ပြီးသားမို့ သိပ်တော့အထင်မကြီးလှပေ။ ဒါပေမယ့် မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်များနှင့် အထင်တကြီးဖြင့်နေသည့် မခင်သန်းဦး၏ အပျော်အိပ်မက်လေးကို မနှောင့်ယှက်တော့ဘဲ နေလိုက်တော့သည်။

“ကိုဖိုးထင်”

“အင်း”

ကိုဖိုးထင်က စာအုပ်ထူကြီးတစ်အုပ်ကို လှန်လှောနေပြီး ခဲတံတစ်ချောင်းနှင့် ခြစ်လိုက် မှတ်သားလိုက်လုပ်ကာ အလုပ်ရှုပ်နေတော့သည်။

“ရှင်တို့က ပါတီထောင်မလို့ဆို”

ကိုဖိုးထင်က ဖွားချောဇာမေးကို ပြန်လဲမဖြေ။ မော့လဲမကြည့်။ သူ့စာအုပ်ကိုသာ သဲကြီးမဲကြီး လှန်လှောနေ၏။

“ကျွန်မထင်တာတော့ ရှင်တို့အားလုံးမှာ အဲဒီအရည်အချင်းမရှိဘူး”

ကိုဖိုးထင်က ဖွားချောကို မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် မော့ကြည့်ပြီး တစ်ခုခုပြောဟန် ပြင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဘာမှမပြောဘဲ သူ့စာအုပ်ကိုသာ ဆက်လှန်နေလိုက်၏။

“ကိုယ့်ဘာသာ ထမင်းလေး အေးဆေးစားပါလား။ ရှင်တို့ဝန်ထမ်းလုပ်သလို လွယ်တယ်မှတ်နေလား။ ဝန်ထမ်းတုန်းက သူ့အပြစ် ကိုယ်ဖို့၊ ကိုယ့်အပြစ်သူဖို့လုပ်ပြီး အထက်က အောက်ချ။ အောက်က အထက်တင်လုပ်သလို လုပ်လို့ရမယ် ထင်နေသလား”

ကိုဖိုးထင်က စာအုပ်ကို ဇတ်ခနဲဆွဲပိတ်လိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဇိုးဇိုးဇတ်ဇတ်နှင့် ဆင်းသွားတော့သည်။ ကိုဖိုးထင်ပုံစံကိုကြည့်၍ ဖွားချောက တအံ့တဩနှင့်

“ဟယ် ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း၊ ငါပြောနေတာကို ဒင်းက သောက်ဖက်မလုပ်၊ မတူသလို မတန်သလို ချိုးသွားတာ၊ ဟွန်း အားကိုးခိုလို့ ဆင်းသွားသလို လုပ်နေတာ၊ လာပါစေဦး၊ အဘိုးကြီး ပြန်လာမှ ကျန်နေတဲ့ အောက်သွားနှစ်ချောင်းပါ ဆွဲနှုတ်ပစ်လိုက်မယ် ဟွန်း”

ဖွားချောတစ်ယောက် ဒေါသနှင့် တဆွေဆွေခနဲနေတော့သည်။

x x x

ကိုဖိုးထင်တစ်ယောက် ခုမှပင် တရားဝင်လိုင်စင်ရသွားသလို စာအုပ်တွေဖတ်လိုက်၊ ပြန်ရွေးလိုက်၊ သူတို့၏ဆုံရာ ဦးမြမောင်ကြီးတစ်ဆိုင်အဖီလေးကို သွားပြီး ဆွေးနွေးလိုက်နှင့် လက်မလည်အောင်ပင် နေတော့သည်။

၁၂၆ ကဏ္ဍ

နေပူလျှင် ဦးထုပ်ပင် မဆောင်းနိုင်ပင်။ ခေါင်းပြောင်ပြောင်နှင့် သွားသည်။ မိုးရွာလျှင်တော့ ထီးလေးဆောင်း၍ သွားတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သန်းခေါင်သန်းလွဲပင် ပြန်မလာတတ်သေး။ ပြန်လာလျှင်လဲ မျက်နှာကြီးက သုန်လို့မှုန်လို့။

“ဖွား”

“ဟေ”

“ဖိုးက တကယ်ပဲ နိုင်ငံရေးသမား ဖြစ်သွားပြီလား”

“မသိပါဘူးအေ၊ အဲဒီမှာ မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“အောင့်ကိုတောင် စကားကောင်းကောင်း မပြောတော့ဘူး”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဖွားရဲ့၊ ဟိုနေ့က ဖိမြမောင်ဆိုင်မှာ အောင်က ကျောင်းက ပြန်လာပြီး မုန့်ဝင်စားလိုက်တာ ဖိုးကိုတွေ့လို့ ဖိုး ဘာလုပ်နေလဲလို့ မေးမိတာနဲ့”

အောင်သူရိန်က သူ့အဖို့မျက်နှာအတိုင်း ရှေ့သွားနှစ်ချောင်း အပြင် ထုတ်လိုက်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“ဘာလဲ၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့မေးတာလဲနဲ့ အောင့်ကို ဘလိုင်းကြီးဟောက်တာ”

“ဟုတ်လား၊ ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း”

“ဖွား အဲဒါ ရန်သွားမဖြစ်နေနဲ့ဦး သိလား၊ ရပ်ကွက်ကလဲ ဖိုးတို့ ပါတီထောင်မှာကို သဘောကျပြီး ဝိုင်းမြှောက်စားနေကြတယ်”

ဖွားချောက မဲ့လိုက်ပြီး

“ဟွန်း ဒီခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲ ဘုဂလန့်ကြီးတွေကိုများ”

“ဖွား အဲလိုမပြောနဲ့၊ အဲဒါဆိုရင် ဖွားက အဆိုးမြင်ဝါဒီဖြစ်သွားမယ်၊ နိုင်ငံရေးသမားဆိုတာ အသက်ကြီးလေ အိုလေပဲတဲ့”

ဖွားချောက ရယ်လိုက်ပြီး

“မင့်ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဟဲဟဲ ဘုတလက်က”

“ဪ အေး ဟုတ်ကြပေဦးမယ်၊ ပညာရှိလေးငွေရဲ့”

အောင်သူရိန်က နှာခေါင်းပြားကြီးကို ရှုံ့ချည်ပွချည်လုပ်လို့ ပြုံးပြုံးကြီး ထိုင်နေသည်။

x x x

ကိုဖိုးထင်တို့၏ ပါတီကို တစ်ရပ်ကွက်လုံးမှ တကယ်ပင် အထင်တကြီးနှင့် ဝိုင်းမြှောက်စားကြသည်။ အားလုံးကလဲ မသောက်မစား တည်တည်တံ့တံ့ လူကြီးများမှ အားလုံးက အထင်ကြီးလေးစားကြသည်။ မခင်သန်းဦးပြောသလို လူက ဘုဂလန်၊ အပြောက ကြမ်းတယ်၊ အကြည့်က ရိုက်ပေါက် ဆိုတာတွေကိုလဲ ရပ်ကွက်သားတွေက ခွင့်လွှတ်ထားနိုင်ပုံရကြသည်။ ကိုဖိုးထင်တို့သာ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်လို့ကတော့ ရပ်ကွက်က တစ်မဟုတ်ချင်းပဲ ထချမ်းသာတော့မယောင်၊ မစားရဝခမန်း ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေကြတော့သည်။

ကိုဖိုးထင်ကိုတွေ့တိုင်း မဲ့ကာရွဲ့ကာနှင့် အထင်အမြင်သေးတတ်သည့် ဖွားချောပင် အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီး လုပ်နေသောသူ့ကို ခပ်ရိုန်ရိုန်ဖြစ်လာရသည်။

“ကိုဖိုးထင် ရော၊ ဒီမယ် လက်ဘက်ခြောက်၊ ကျွန်မမောင်လေး တောင်ကြီးတက်သွားတုန်း ဝယ်လာတာ၊ အကောင်းစားဆိုပဲ၊ ရှင် ကိုမြမောင်တို့ဆီသွားပြီး ဆွေးနွေးရင်ယူသွားရှင့်”

ကိုဖိုးထင်တို့ ဖွားချောကို အဖက်ပင်မလုပ်။ ဖွားချောကလဲ နောင်တစ်ချိန် ခင်းအမတ်ဖြစ်လာလျှင် ဝန်ကြီးဖြစ်လာလျှင် ဟူသည့်စိတ်နှင့် အနီးတွေ ခဝါချလို့ အပြုံးတွေသာ ပြနေရတော့သည်။

“ကိုဖိုးထင် ကြက်ပေါင်းရှင့်၊ သောက်လိုက်ဦး၊ အစည်းအဝေးထိုင်လို့ ညနက်ရင် ခေါင်းပူတတ်တယ်၊ ရှင့်ခေါင်းကြည်အောင် သောက်ပဲ့”

ကိုဖိုးထင်က ခပ်တည်တည်ပင်

“ဒါက အမဲနှပ်ဟင်း”

“ဒါက ကြက်ကြော်”

“ဒါက ရှင့်အကြိုက် ဆိတ်ကလီစာ”

“ဒါက ရှားရှားပါးပါး လိပ်ဥ၊ ဟင်းဟင်း”

“ဒီပေါက်လေး ဟင်းဟင်းဟင်း ဟင်း”

၁၂၈ မိခင်

“ဟေ့ မိခော့ ကြားပြီးပလား”

“ဟင် ဘာလဲ”

“ဪ ဒီနေ့ည(၇)နာရီမှာ ကိုဖိုးထင်တို့ ပါတီက ရပ်ကွက်သားတွေ နဲ့ တွေ့ဆုံပွဲတဲ့”

“ဟုတ်လား”

“သိဘူးလား”

“သိ မသိ ဟို”

မခင်သန်းဦးက သက်ပြင်းချလို့

“နည်းနည်းစိတ်ဝင်စားစမ်းပါ မိခော့ရယ်၊ နောက်ဆို ကိုယ့်ယောက်ျား က ဘာဖြစ်လာမယ် မသိဘူး၊ ကျုပ်မလဲ အိမ်ကလူကြီး လေထိုလိုသာပေါ့၊ နို့မဟုတ်ကတော့ ပါတီထဲပါကြာလှပေါ့၊ ကဲ ဒါဆို ညနေ ငါလာခေါ်မယ်၊ ညည်းစောင့်နေ”

“အင်း အင်း စောင့်နေမယ်၊ ဆက်ဆက်သာလာခဲ့”

ဖွားချော စိတ်တွင်းတွင်တော့

“ကိုဖိုးထင်တစ်ယောက် အဖိုးတန်လူ ဖြစ်မှာမို့ အဖိုးတန်ပါးစပ်က စကားတွေကို ချွေတာနေတာနေမှာပေါ့၊ အေးလေ ငါကပဲ ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့”

x x x

လူကြီးလုပ်ယံ လူကတော့

ဘယ်အဆင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်

ကိုယ့်အိမ်ကစိမ်းမကိုတော့

အရင်ငြိမ်ဝပ်ပြီးအောင်

လုပ်ရပါမယ်၊

ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ

မီးများ ထိန်ထိန်လင်းနေသည့် ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံလေးအတွင်းတွင် လူများ ပြည့်ကျပ်နေပြီ။ တစ်အိမ်လုံးရှိသမျှ အဖေ၊ အမေ၊ အဘိုး၊ အဘွား၊ မကျန် ကလေးတွေထိပါ စုံအောင်လာကြပုံရသည်။ ကိုယ့်ရပ်ကွက်သားများ နှင့် ဖွဲ့စည်းထားသည့် ပါတီမို့ လူတိုင်းက စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

“ဟေ့ လူကြီးတွေ ဝင်လာပြီ၊ အားလုံးတိတ်ကြ”

ရှေ့ဆုံးမှ လူပျိုခေါင်းမြတ်ကျော်က ကိုဖိုးထင်တို့ဝင်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် ပရိသတ်ဘက်ကို လှမ်းအော်လိုက်သည်။ ပရိသတ်ကလဲ မီးကို ရေနှင့်ငြိမ်းသလို ငြိမ်ကျသွားတော့သည်။ ရှေ့ဆုံးမှ ဂျမ်းထိုးနေသည့် ကလေးများပင် မျက်လုံးကလယ်ကလယ်နှင့် ကိုဖိုးထင်တို့ကို လိုက်ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့စိတ်တွင်း၌လဲ လူကြီးများကိုကြည့်၍ ဆိုမှာလား၊ က၊မှာလားနှင့် တွေးနေပုံရသည်။

ဝင်လာသည့်လူများကိုလည်းကြည့်ဦး။ ထိပ်ဆုံးမှ ဦးကံတင့်၊ မဲပြောင် လိုက်တာမှ မီးသွေးချောင်းက အရှုံးပေးရမည်။ ဒုတိယတစ်ယောက် ဦးမြကြီး အရပ်ကလန်ကလားနှင့်။ နောက်ပြီး ဦးလူဝ။ နာမည်နှင့်လိုက်အောင်ပင် ဗိုက်ကြီးမှာ ရာဝင်အိုးလောက်ရှိသည်။ နောက်ပြီး ဦးလှဝင်း။ သူကရော ဘာမှမထူးပါ။ ပုပုဝဝကွကွ။ နောက်ဆုံးတွင်တော့ ကိုဖိုးထင်။ ထိုလူများနှင့်စာလျှင်တော့ အသားဖြူသော အရပ်အမောင်းကောင်းသော ကိုဖိုးထင်က သူ့ချောလူဖြောင့် ဖြစ်နေသည်။

မီးရောင်လင်းလင်းအောက်တွင် ထိပ်ဆုံးစားပွဲတွင် ထိုင်နေသည့် ကိုဖိုးထင်ကိုကြည့်၍ ဖွားချောစိတ်တွင်း၌ အလွန်ကျက်သရေရှိလှသည်ထူထင်မိသည်။ ပြောင်လက်နေသည့်နဖူးမှခေါင်းငယ်ထိပ်ထိ ဆံပင်ခေါက်ဆဲ တောက်လျှောက်ပြောင်လက်နေသည်ကပင် ကမ္ဘာကျော်တော့သော။ အောက်သွားလေးနှစ်ချောင်းကို ပါးစပ်ထဲဝင်အောင် ပြန်ပြန်သွင်းနေသည်က တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းနေတော့သည်။

“အဟမ်း အဟမ်း”

ထိပ်ဆုံးစားပွဲမှ ချောင်းဟန့်သံပေးလိုက်သည်။ လူပျိုခေါင်းမြတ်ကျော်က ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မဟုတ်ဘဲ စိစိ စိစိနှင့် လေးများနေသည့်

၁၃၀ ကျွန်ုပ်တို့

လူများဘက်လှည့်၍ နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးတင်ကာ

“၇၆ ၇၆ ၇၆”

ထိပ်ဆုံးမှ ရင်ခွင်ပိုက်ကလေးအမေများက ကလေးပိုက်လို့ အပြင်
ပြေးထွက်ကြသည်။ မခင်သန်းဦးက အသံကျယ်ကျယ်နှင့်

“ဟဲ့ မြတ်ကျော်မ၊ ဘယ်လို လူကြားထဲလာပြီး ကလေးသေးလာ
တည်နေလဲ”

မြတ်ကျော်က ခေါင်းကုတ်လိုက်ပြီး

“ကျွန်တော်က စကားသံတိတ်ခိုင်းလိုက်တာ”

“ဟွန်း ဒါများ”

မခင်သန်းဦးက ပရိသတ်ဘက်လှည့်ကာ

“ဟေ့ တိတ်၊ ဒီမှာ လူကြီးတွေ စကားစပြောပြီ”

မခင်သန်းဦးအသံကြောင့် တကယ်ပင် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ထို
တော့မှ ဦးမြကြီးက ထလိုက်ပြီး

“မိဘပြည်သူများ အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့က အဓိက
ကိုယ့်ရပ်ကွက်အတွက်၊ နောက်ပြီး ကိုယ့်မြို့အတွက် ကိုယ့်နိုင်ငံအတွက် တကယ်
အလုပ်လုပ်မယ့် လူတွေပါ”

“ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း”

တော်တော်ကြာသည်အထိ လက်ခုပ်သံက မရပ်သေး။ ရပ်ကွက်
သားများ တီးကောင်းကောင်းနှင့် တီးနေကြပြီး အဓိကပွဲကိုပင် မေ့သွားရသည်။

“ဟေ့ ရပြီ ရပ်”

မခင်သန်းဦးအသံကြားမှ လက်ခုပ်သံများ တိခနဲရပ်သွားသည်။
ဪ သပ်ရပ်လှပေစွာ။

ဦးမြကြီးကပင် ဆက်၍

“ကျွန်တော် ပထမဆုံးပြောချင်တာက ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ရပ်တည်
မှုအတွက် ရန်ပုံငွေ နည်းနည်းလိုပါတယ်၊ အဲဒါကို ကျွန်တော်တို့ သွင်းလုပ်ပြီး
ရှာဖွေရမလဲဆိုတာ”

ဦးမြကြီးစကားမဆုံးခင် ပွဲစားဖြူပြာမက ထရပ်ပြီး

“ဒါက လွယ်ပါတယ် အဘ၊ ကျွန်မအိမ်ခြံအရောင်းအဝယ်ဖြစ်တဲ့ အခါ ရောင်းသူနဲ့ဝယ်သူထဲက အလှူခံပေးပါမယ်”

“ကြားက ပွဲစားကရော”

“ဒါကတော့ အဘရယ်၊ ကျွန်မက ၂%စားရတာ၊ ကျွန်မထဲကတော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

ပွဲစားကတော့ သိတဲ့အတိုင်း သူမထံမှ နည်းနည်းမှ အထိခံပုံမရပါ။ ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဆီက ဒီလိုကူညီချင်ပုံရသည်ကိုက ဝမ်းသာစရာ ပါ။ ဦးမြကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ထားပါ၊ ဒါလဲ တစိတ်တဒေသပေါ့၊ တကယ်လက်တွေ့အကောင် အထည်ဖော်တဲ့အခါကျတော့ အသေးစိတ်ပလန်ထပ်ချကြမှာပါ။ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ပထမဆုံး ဆွေးနွေးချင်တာကတော့ ပညာရေးကဏ္ဍပါ”

“အမယ် တယ်ဟုတ်ပါလား”

ဖွားချော စိတ်တွင်းမှ ဦးမြကြီးကို အတော်ပင် အထင်ကြီးသွားသည်။ လူငယ်ကျောင်းသားတွေကို ပညာရေးအဆင့်မြင့်အောင် ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ ပေါ့။ ဦးမြကြီးက ပိန်ကိုင်းနေသည့်ခါးကို မတ်၍

“ကျွန်တော်လေ့လာထားရှိချက်အရ ကလေးတွေက စာသိပ်တတ် ရင် မကောင်းဘူးဗျ၊ စာတအားတတ်တော့ မိဘကို အထင်သေးရော၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တွေ့ဗျ၊ ဈေးထိပ်က ဟင်းရွက်သည် မခင်မျိုးကြီးသား မောင်လုမို့တို့ ကြည့်ပါလား၊ မအေက မစားရက်မသောက်ရက်နဲ့ သားကို ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် ထားတယ်၊ ဆရာဝန်ဖြစ်သွားတော့ မအေကို စားခပ်ဟဟမပြောချင်ဘူး နောက်ပြီး ချမ်းသာတဲ့မိန်းမယူပြီး မိန်းမနောက်လိုက်သွားလေရဲ့၊ သေလဲမသေ စားဘူး၊ ဟော ဟိုမယ် ဆိုက္ကားသမား ဖိုးနီသားကျတော့ မိဘက ကျောင်းထဲ ပေမယ့် ဆယ်တန်းမအောင်ဘူး၊ ဆယ်တန်းမအောင်တော့ မိဘက ကောင်း ကောင်းကြီးကိုင်လို့ရတယ်၊ ကိုဖိုးနီက သူ့သားကို ဆိုက္ကားနင်းပိုင်တာနဲ့ မိတ် မထင်ရင် မထင်သလို နားရင်းရိုက်တယ်၊ မခင်မျိုးဆို သူ့သားမောင်လုမို့ကို စေ့စေ့တောင် မကြည့်ရဲဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တော့ ကလေးတွေကို သိပ်ပြီးအတတ်မကျပါစေနဲ့လို့ မြင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

၁၃၂ ကလေးလူမင်း

“ဟွန်း ဘယ်လိုကြီးလဲဟ”

ဖွားချော ရေရွတ်နေစဉ်မှာပင် မြတ်ကျော်က ထ၍

“ဒါဆို အဘရယ်၊ အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ ကလေးတွေ ပညာမသင်ရဘဲ အလုပ်လုပ်နေရတဲ့အတွက်ရော”

ဦးမြမောင်က မျက်နှာနီတက်လာပြီး

“ဟ ဒါက သူ့မိဘကိစ္စပေါ့၊ ကိုယ့်ကလေးကိုယ်မွေးပြီး ကိုယ့်ဘာသာ တာဝန်ယူပေါ့၊ ဘယ်နှယ် ကိုယ့်အမှု ပါတီကို လာမပတ်စေနဲ့ပေါ့”

ဦးမြမောင်ကြီးဘေးမှ ဦးလူဝက ထလာပြီး

“ကျွန်တော်ကတော့ စီးပွားရေးကဏ္ဍအတွက် ဆွေးနွေးမှာပါ”

အပျိုကြီး ခင်သန့်စင်က ထရပ်၍

“လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးတွေ ဖြောင့်ဖြူချောမွေ့အောင်လုပ်ပြီး ကုန်စည်စီးဆင်းမှုကောင်းအောင် လုပ်မလို့လား အဘ”

ဦးလူဝကြီးက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာခါ၍

“မဟုတ်ပါဘူး”

ဖွားချောစိတ်တွင်းမှလဲ

“ဘယ်လိုကြီးလဲဟ”ဟု ရေရွတ်မိပြန်သည်။ ဦးဝကြီးမှပင်ဆက်၍

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီက ပရိသတ်ကြီးသိတဲ့အတိုင်း အရင် ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ လမ်းတွေ တံတားတွေ မဖွံ့ဖြိုးခင်က ကိုယ့်ဒေသထွက်တဲ့ စားသောက်ကုန် ကိုယ့်ဒေသတွင်းမှာတင် ဖူလုံရုံမက ပိုလျှံတယ်လေ၊ ဒေသတိုင်းမှာ ဆီကိုရေချိုး ဆေးရိုးမီးလှုံလို့ ရတယ်လေ၊ လမ်းတံတားတွေ ကောင်းလာတော့ ကိုယ့်ဒေသကကုန်က ဘယ်ကိုထွက်မှန်းမသိ ကိုယ့်ဒေသမှာတင် စားစရာမရှိ ဖြစ်ကုန်တာ၊ အဲဒီကုန်တွေကလဲ တခြားဒေသတွေရောက်တော့ လမ်းခ၊ တံတားကြေးနဲ့ အကုန်ဈေးတက်ကုန်ရော၊ သူလဲ ပေါပေါမစားရ၊ ကိုယ်လည်း ပေါပေါမစားရ၊ လမ်း၊ တံတားက စားသွားတာ”

ခင်သန့်စင်ကပင် ထပြီး

“ပစ္စည်းတွေကို ဈေးတက်မယ့်တူတူ၊ နိုင်ငံခြားပို့ရင်ရော လူတိုင်း ဝင်ငွေတွေတိုးလား”

ခင်သန့်စင်စကားပင် မဆုံးလိုက်။ ဦးလူဝကြီးက စားပွဲကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်ပြီး

“ငါတို့တွေမှာ အဲဒါပဲ ခက်တာပဲ၊ တဆိတ်ရှိ နိုင်ငံခြား နိုင်ငံခြား ကိုယ်နာမ့်မသိ သာမ့်မသိ နင်စဉ်းစားကြည့်၊ ငါတို့ဆီက ထွက်သွားတာ အဆီအနှစ်ကြီးပဲ၊ သူတို့ဆီက ပြန်လာတာ ပါစီတွေကြီးပဲ”

လူတွေအားလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မေးပေါ့လို့

“ဘာလဲဟ ပါစီဆိုတာ”

နည်းနည်းလူရည်လည်သည့် အပျိုမအိအိက

“အဲဒါ ပါစီမဟုတ်ဘူး၊ ဖန်စီကိုပြောတာ”

ဦးလူဝမှပင် ဆက်၍

“သေတော့ရော ဘယ်သူက ဘာပါလို့လဲ မသေခင် အေးဆေးနေ၊ ဖောဖောသီသီစားသောက် ပြီးရောပေါ့၊ ပူပူလောင်လောင်တွေလုပ်ပြီး နေတော့ လည်း သေမှာပဲ၊ သေတာချင်းတူတူ အေးအေးသေတာက မကောင်းလားကွယ်ရဲ့”

ဦးလူဝကြီး ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။ နားထောင်နေသည့် ပရိသတ် အပေါင်းကလဲ တရားဟောပွဲနှင့်မှား၍ “သာဓု”သုံးကြိမ်ခေါ်လိုက်ကြသည်။

ဒီတစ်ခါ ထရပ်လိုက်သူကတော့ ဖွားချောတို့၏ ဇာတ်လိုက်တွေကြီး ကိုဖိုးထင်။ ဒီနေ့ညမှ ကိုဖိုးထင်က ပိုလို့သန့်ပြန့်နေသယောင် ထင်ရသည်။ ကိုဖိုးထင်က ပရိသတ်ကို ဝေကြည့်လိုက်ပြီး

“ကျွန်တော်ကတော့ ပြည်သူတွေက ရွေးကောက်တင်မြှောက်လို့ လွှတ်တော်ထဲကို ရောက်ခဲ့မယ်ဆိုရင် အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အရာကို အရင်ဆုံးဆွေးနွေးချင်ပါတယ်”

မခင်သန်းဦးက မတ်တတ်ထရပ်၍

“ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်၊ အမျိုးသမီးတွေ အကြောင်းမခံရရေး၊ ကူညီကယ်ဆယ်စောင့်ရှောက်ရေးအတွက်လား”

ကိုဖိုးထင်က ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါလိုက်ပြီး

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို အမြော်အမြင်ကြီးကြီးနဲ့ ဒီထက်ကောင်းတာ စဉ်းစားမိလာ

၁၁၄ ကျွန်တော်

အသံထင်တယ်”

“ကျွန်တော်ပြောပြမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါလား၊ ရှည်ရှည်လျားလျား ဝေးဝေးလံလံကို ခင်ဗျားတို့ မတွေးတတ်သေးရင် အနိမ့်ဆုံးအဆင့် ရပ်ကွက်လူကြီး လမ်းလူကြီးလောက်ကို ပြေးမြင်ကြည့်လိုက်”

ပရိသတ်အားလုံးက ကိုဖိုးထင်အပြောတွင် နစ်မျောနေကြ၍ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ ငြိမ်သက်နေကြသည်။ အဟောအပြောကောင်းပုံမျိုးနဲ့ သူ့ခေါင်းနဲ့ဆို သက်န်းစည်းရုံနှင့် နာမည်ကြီးလောက်သည်။

“အဲဒီရပ်ကွက်လူကြီး လမ်းလူကြီးက ရပ်ကွက်တစ်ခု လမ်းတစ်ခုကို ငြိမ်ဝပ်ပိပြားအောင် အုပ်ချုပ်ရမယ်၊ အဲဒီလူကြီးဟာ မိန်းမကို ကြောက်နေရင် မိန်းမက ဟိုဟာလုပ်ပါလား၊ ဒီဟာလုပ်ပါလားနဲ့ ညွှန်ကြားနေရင် အဲဒီလမ်းတစ်ခုလုံး ရပ်ကွက်တစ်ခုလုံးက အဲဒီမိန်းမရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုအောက် မရောက်သွားလား၊ ခုနက လူကြီးဆိုတာ အယောင်ပြပဲ ဖြစ်သွားပြီ၊ ဒါကြောင့် လူကြီးလုပ်မယ့်လူကတော့ ဘယ်အဆင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အိမ်ကမိန်းမကိုတော့ အရင် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားအောင် လုပ်ရပါမယ်၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ ကျုပ်တို့လမ်း၊ ကျုပ်တို့ရပ်ကွက်၊ ကျုပ်တို့နိုင်ငံက မိန်းမတွေရဲ့လက်ထဲကို လုံးဝကျရောက်သွားပါလိမ့်မယ်၊ ယောက်ျားတွေက အရှေ့ကအယောင်ပြ အီးပေါလောကြီးတွေဖြစ်လို့ မိန်းမတွေက ယောက်ျားကို နိုင်စားထားတော့ ပြီးပြီလေ၊ တစ်ရပ်ကွက်လုံး တစ်လောကလုံးကို နိုင်စားပြီပေါ့”

ကိုဖိုးထင်က နဂိုရ်မိန်းမမုန်းတီးရေး ဓာတ်ခံကလဲ ရှိထားတော့ ပြောရင်းနှင့် အသံတွေပါကျယ်လာပြီး မျက်နှာပါနီတက်လာ၏။ စကားဆုံးတော့ ဘာထပ်ပြောမလဲ နားထောင်ရင်းနှင့် ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်ကာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

ပရိသတ်များကလည်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထပြောနေသလောက် မစွဲကြသည်ကို စိတ်ပျက်လာကြသည်။ တချို့ ထပြန်သူပြန်သမ်းဝေသူသမ်းဝေနှင့် ငြီးငွေ့စပြုလာကြပြီ။

ပုဂံကွက္ကနှင့် ဦးလှဝင်းက ခုမှ သူ့အလှည့်ကျပုံရ၏။ ထရင်လိုက်ပြီး

“ကျွန်တော်က လှဝင်းပါ ဟီးဟီး၊ ကျွန်တော်တို့ပါတီက ခုနင်ပုဂံလူကြီးများပြောသလို ဘယ်သူနဲ့မှမတူတဲ့ အတွေးအခေါ် ခံယူချက်တွေနဲ့ ပြည့်ဝ

နေတဲ့ ပါဏိပါဒ်ဗွာ”

လူပျိုခေါင်းမြတ်ကျော်က ထရပ်ပြီး

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ အတော်ကို ထူးပါတယ်၊ နားထောင်သူတွေ ရူးသွားလောက်အောင်ပဲ ထူးပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဉာဏ်ရည်မမီတော့လို့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

လူပျိုခေါင်းမြတ်ကျော်က ထထွက်သွားတော့ နဂိုကတည်းက အားနာ၍ ထိုင်နေရသည့် လူများအားလုံး တဝန်းဝန်းနှင့် လိုက်ထွက်သွားကုန်ကြတော့သည်။

ဦးလှဝင်းက လက်တကာကာနှင့်

“နေ နေကြပါဦး၊ ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးစရာအများကြီး ရှိပါသေးတယ်၊ ကျန်းမာရေးတို့ လူမှုရေးတို့ သိပ္ပံတို့ နည်းပညာတို့”

ဦးထားဝယ်ကြီးက အပြင်မထွက်ခင်

“အေး အေး ရပြီ၊ ငါတို့က ကျန်းမာတယ်၊ နေမကောင်းရင်လဲ ငါတို့ဘာသာပဲ ကုမယ်၊ လူမှုရေးလဲ ကောင်းတယ်၊ သိပ္ပံလဲ မလိုဘူး၊ ဝိဇ္ဇာလဲမလိုဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာပဲ ဆက်ပြီးဆွေးနွေးလိုက်ကြပါဦး”

နောက်ဆုံး ဓမ္မာရုံတွင် ဖွားချော၊ မခင်သန်းဦးနှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် လှိမ့်အိပ်နေသည့် အောင်သူရိန်တို့ပင် ကျန်ခဲ့တော့သည်။ ဦးလှဝင်းက ပြော၍

“ဟဲဟဲ တကယ့်အမာခံတွေကတော့ ကျန်တာပဲ”

မခင်သန်းဦးက မတ်တတ်ထရပ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ ကျန်နေတာ၊ နင်တို့ပါတီကို ကင်ပွန်းတပ်ချင်လို့”

“ဘာ ဘယ်လို့”

“ဒီလောက် ချာတူးလန်နေတဲ့ နင်တို့ပါတီကို ချာပါတီလို့သာ ခေါ်လိုက်လို့”

အဲဒီကစလို့ သူတို့ပါတီနာမည်လဲ ‘ချာပါတီ’လို့ နာမည်တွင်ဖွားတော့တယ်။

မိုးခါးရေ
အေးအေးအေးအေး

၁၃၈ ကဏ္ဍ

မိုးခါးရေ

ကျွန်တော်ဆိုသည့်ကောင်က ငယ်ငယ်လေးကတည်းက တော်တော် ဆိုးတဲ့အကောင်ဖြစ်သည်။ ကစားစရာဆိုလည်း သူများကိုင်လျှင် ကိုယ်လည်း ကိုင်ရမှ။ စစ်တိုက်တမ်းကစားလို့ ကစားဖော်တွေက သေနတ်အကြီးကြီးကိုင် လျှင် ကျွန်တော်ကလည်း ထိုသေနတ်မျိုးကို ကိုင်ရမှ။

အခြားအရာများတွင်လည်း ထို့နည်းတူ သူများဘာဆို ကျွန်တော် လည်းဘာမှ၊ သူများချေးစားလျှင် ကိုယ်လည်းစားမယ်ဆိုသောကောင်မျိုး။

တစ်နေ့

လေးနှစ်သားခန့်ဖြစ်သော ကျွန်တော် အိမ်ကို မှုန်ကုတ်ကုတ်ဖြင့် ပြန်လာတော့ မေမေက ဆီးကာမေးသည်။

“ဟဲ့ ငါ့သား၊ မျက်နှာလည်းမကောင်းဘူး၊ ဘယ်သူနဲ့ စကားများလာ ပြန်ပြီလဲ၊ မေမေ့ကိုပြောစမ်း”

“ဟိုကောင်တွေနဲ့ပဲပေါ့”

“ဘာကိစ္စများကြတာလဲ”

“သူတို့က မေမေ့ကို ခေတ်မမီဘူး ပြောတာကိုး”

“အလိုတော်၊ တော်တို့လက်မလောက်ကလေးတွေကများ ဝဲ ပြော ပါဦး ဆရာကြီးရယ်၊ သားသူငယ်ချင်းတွေက မေမေ့ကို ဘယ်လိုခေတ်မမီဘူး တဲ့လဲ”

ကျွန်တော်တို့သားအမိ စကားဝိုင်းကို သတင်းစာဖတ်နေသော
ဖေဖေကပါ စိတ်ဝင်စားလာဟန်ဖြင့် ဖတ်လက်စ သတင်းစာကိုခွာကာ ကျွန်
တော် ဘာဖြေမလဲဆိုတာကို နားစွင့်သည်။

“ထွန်းသောင်းက ပြောတယ်၊ သူ့အမေက အရမ်းခေတ်မီတာတဲ့၊
သူ့အဖေကိုဆို ‘ကိုကို’လို့ခေါ်တာတဲ့”

“ဟဲ့”

အမေက ‘ဟဲ့’ဟုဆိုရင်း မျက်နှာကြီးနီသွားသည်။ တကယ်တော့
ကျွန်တော်က လူအိုနောက်ကျသားဖြစ်သည်။ အဖေရောအမေပါ အသက်
လေးဆယ်ကျော်မှ ကံပေါ်လို့ ကျွန်တော့်ကိုမွေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်
အပေါင်းအဖော်များကလည်း ကျွန်တော့်နည်းတူ လူအိုနောက်ကျသားများ
ချည်းသာ။

“ဆက်ပြောပါဦးသားရ”

ပြုံးဖြိုးဖြိုးဖြင့် စကားထောက်သောအဖေကို အမေက ဒိုင်းခနဲ မှတ်
စောင်းထိုးသည်။

“ဂျာအေးကလည်း သူ့အမေကလည်း သူ့အဖေကိုဆို ‘မောင်’လို့
ခေါ်တာတဲ့”

“အင်း ပြောပါဦး”

ဖေဖေ၏ ဒုတိယမိစကားထောက်မှုကြောင့် ပြုံးစိစိဖေဖေကို
တ မျက်စောင်းကြီး ဒိုင်းခနဲ ထိုးပြန်သည်။

“တော်မိကလည်း သူ့မာမိက သူ့ဒယ်ဒီကို ‘ဒါလင်’လို့ခေါ်တယ်တဲ့၊
သားကျတော့ သားမေမေက ဖေဖေကို ကိုအောင်ကြိုင်၊ ကိုအောင်မြိုင်၊
ခေတ်မီမိလည်း မခေါ်တတ်ဘူးတဲ့၊ အဟင့် သားကိုလည်း ခေါ်အောင်
လည်း ခေတ်နောက်ကျမယ့်ကောင်တဲ့၊ ဟီးဟီး”

“အလိုတော်၊ ကိုအောင်ကြိုင်မို့လို့ ကိုအောင်ကြိုင်ခေါ်တာပဲ
မိဘူးတဲ့လား၊ အဲ့ပါရဲ့တော်၊ သူတို့ကများ ရာရာစ”

“အဲ့ဒါတော့ သားလည်းမသိဘူး၊ မေမေလည်း ခေါ်အောင်ကြိုင်
အဟင့် အဟင့် မခေါ်ရင် သားကို နောက်ရက်တွေထု သူတို့ပြောကြဦး

၁၄၀ ကလေးစာ

ဇာ

“အမလေး စစ၊မစစ ကျေးဇူးရှင်၊ တော်မမွေးခင်ကတည်းက တော့ အဖေကို ကိုအောင်ကြိုင်လို့ ခေါ်လာတာ၊ တော်မွေးမှ ကျုပ်က ကိုကိုတွေ၊ မောင်တွေ ပြောင်းမခေါ်နိုင်ပေါင်တော်”

“မရဘူး၊ အဟီးဟီး၊ ပြောင်းခေါ်၊ ပြောင်းခေါ်”

“မခေါ်ဘူး၊ တကတည်းတော်၊ ပူဆာစရာမရှိ လာပူဆာနေတာ”

“မင်းကလဲကွာ၊ ကလေးစိတ်မကောင်းဖြစ်ပါမယ်ကွ”

ရှက်မျက်နှာဝဲဝဲဖြင့် ခေါင်းတခါခါ လည်တခါခါငြင်းသော မေမေ့ကို ဖေဖေက ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့် ကျွန်တော့်ဘက်မှ စစ်ကူပေးသည်။

“မခေါ်နိုင်ဘူး၊ ခေတ်မမီချင်လည်း နေပါဘေ”

“အဟီးဟီး ဟင့် ခေါ် ခေါ်”

“မိန်းမကလဲကွာ၊ ကလေးစိတ်ချမ်းသာအောင် ခေါ်ပေးလိုက်စမ်းပါကွ၊ အဟီး”

“တော်နော်၊ ကလေးကလားနဲ့ ကျုပ်ကို”

“မဟုတ်ပါဘူး မိန်းမရာ၊ ကလေးစိတ်ချမ်းသာအောင်လို့ပါကွ”

ထိုသို့ဖြင့် ကျွန်တော်ကငိုလိုက်၊ ဖေဖေက တိုက်တွန်းလိုက်ဖြင့် မေမေ့မျှာ ဖေဖေ့ကို ‘အစ်ကို’ဟု မရဲတရဲ ခေါ်ရပါလေတော့သည်။

မှတ်မှတ်ရရ ထိုအချိန်က မေမေ့မျက်နှာ ရှက်သွေးတွေ ဖြာနေလိုက်ပုံများ။

မေမေက ‘အစ်ကို’ဟု ခေါ်စဉ်က ဖေဖေ့မျက်နှာ ရှက်တက်တက်ဖြင့် မိန့်မိန့်ကြီးဖြစ်နေပုံကို ပြန်မြင်ယောင်မိနေသေးသည်။

တစ်နေ့ မုန့်ဖိုးတစ်ကျပ်သာ ရနေကျဖြစ်သော ထိုအချိန်က မေမေ့မသိအောင် ဖေဖေခိုးပေးသော ငွေတစ်ဆယ်ကို ကျေးဇူးရှင် တော်မီတို့၊ ဂျာအေးတို့ ထွန်းသောင်းတို့နှင့်အတူ မုန့်တွေ အဝအပြ ဝယ်စားခဲ့ကြတာ ပြန်မှတ်မိနေသေးသည်။

အခုတော့ ကျွန်တော်လည်း အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လာသလို ဖေဖေနှင့် မေမေလည်း အသက်(၆၀)ကျော်လာပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကြောင့်

‘အစ်ကို’ဟု ခေါ်ဖြစ်သွားသည် ဖေဖေအပေါ် ခုရသူအပေါင်းကတော့

“အလဲ့ အဘွားကြီးက ဟုများ မပြောမိလိုက် အကောင်ကြောင့်လေ”

ဖြင့် ပြန်ပြောပြနေတုန်း

ကျွန်တော်ကား သိန္နယ် ကြံပေါက်ကြံစည် ကောင် ဖြစ်သည်။

နင်မကြားဘူးလား

မို့ရယ်၊ ပျားအံ့ရယ်

အဲ ဟို ရည်းစားရယ်

မှတ်ထားလို့ မရဘူးတဲ့

သူများလက်မဦးခင်

အရင်လက်ဦးထား

ရတယ်ဆိုတာလေ

သော မေမေအခေါ်အဝေါ် ထိမပြောလဲသေး။ ကြား မေမေကို

ခေတ်တော့ အမိသားကွ” နှင့်၊ မေမေက “အဲဒါ ဟို ဟု အစချီကာ ရှက်ရှက်

ဖြစ်သည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ထို လျှောက်လုပ်တတ်သော

မြီးကောင်ပေါက်ဖြစ်လာသောအခါ ကြယ်စင်နွေးဆိုသော ငတိမလေးထံ ကျွန်တော် ကပ်တတ်နေပြီဖြစ်သည်။ လူပျိုမဖြစ်တဖြစ် ကျွန်တော်နှင့် ပျိုဖော် ဝင်စ သူမတို့မှာ ကလေးစိတ်က မကုန်ချင်သေး။

တစ်နေ့

“နွေး နင် ပျားရည်မစားချင်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ငါက မွေးပျားရည်ဆို မကြိုက်ဘူးဟ၊ သဘာဝပျားအံ့က ပျားရည် ဆိုရင်တော့ စားချင်တယ်”

သူမအပြောကြောင့် ကျွန်တော်ဝမ်းသာသွားရသည်။

“အာ စိတ်ချ၊ သဘာဝစစ်စစ်မှလေ စစ်စစ် စစ်စစ်တောင် မြှင့်နေ သေးတယ်၊ သစ်ပင်ပေါ်မှာ ငါတွေ့ထားတာ၊ ဘယ်သူမှတောင် မပြုရသေးဘူး”

“ပြတော့ သူများဖွတ်သွားမှာစိုးလို့လား”

“အေးပေါ့ဟ၊ နင်မကြားဖူးဘူးလား၊ မို့ရယ်၊ ပျားအံ့ရယ်၊ အဲ ဟို ရည်းစားရယ်၊ မှတ်ထားလို့ မရဘူးတဲ့၊ သူများလက်မဦးခင် အရင်လက်ဦးထား ရတယ်ဆိုတာလေ”

အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကျွန်တော့်စကားကို နွေးကတော့ နားမလည်။

၁၄၂ မလ္လာ

“အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ ငါ နင့်ကို ဒီနေ့ညနေခင်း ကျောင်းဆင်းရင် ဖွတ်ကွေးမယ်”

“အာ နင်က ဖွတ်တတ်လို့လား”

“ငါ သူများဖွတ်တာတွေ မြင်ဖူးပါတယ်ဟာ၊ နင်ကလည်း ငါ့ကို လူအကြီးကျလို့၊ ညနေခင်း ကျောင်းဆင်းရင်သာ ငါ့ကိုစောင့်နေဖို့မမေ့နဲ့”

“အေး”

တကယ်တော့ ပျားအုံကို တော်မီတို့၊ ဂျာအေးတို့၊ ထွန်းသောင်းတို့ ကောင်တွေက မရေမတွက်နိုင်အောင်ကို ဖွတ်နှင့်ပြီးသားဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က မဖွတ်တတ်၊ သူများတွေလုပ်တတ်ပြီး ကိုယ်မလုပ်တတ်လျှင် မကျေနပ်နိုင်သော ကျွန်တော်က သကောင့်သားများ ကွယ်ရာမှာ ကြိတ်လုပ်ကြည့်ဖို့ ကြံခြင်းဖြစ်သည်။

ညနေခင်းရောက်တော့ ဟိုကောင်တွေလုပ်သလိုလုပ်ရန် ဓားတစ်လက်ကို ယူလာသည်။ ဟိုကောင်တွေ ပျားအုံဖွတ်တာက လွယ်လွယ်လေး၊ သစ်ပင်ပေါ်တက်ကာ ပျားအုံစွဲနေသောသစ်ကိုင်းကို ခုတ်ချလိုက်ရုံသာ။ အောက်ကကောင်က ထိုသစ်ကိုင်းကိုယူကာ ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ ပျားတွေကို ခါချပြီး ခပ်သုတ်သုတ်ပတ်ပြေးလိုက်၊ ထိုပျားတွေက တကယ်တမ်းကျ ကာတွန်းတွေထဲကလို လူနောက်က တကောက်ကောက်လိုက်တာမဟုတ်။ (ကျွန်တော် ကြုံဖူးသလောက်တော့) ထိုနည်းဖြင့် ပျားအုံကိုက်မခံရဖူးသေး။

ကျောင်းဆင်းတော့ သူမနှင့်ကျွန်တော် ပျားအုံရှိရာသစ်ပင်ဆီ ချီတက်ကြသည်။ သစ်ပင်ဆီရောက်တော့ သူမကို မှာစရာရှိတာ မှာရသည်။

“လုံးဝကြောက်စရာ မလိုဘူးနော် နွေး”

“အေးပါ၊ ငါ ဘာမှကြောက်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သွား နင်တက်စရာရှိတာသာ မြန်မြန်တက်၊ တော်ကြာ ကျောင်းပြန်နောက်ကျလို့ အခော်ခံနေရဦးမယ်”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော် သစ်ပင်ပေါ်တက်ကာ ပျားအုံရှိရာကိုင်းဆီ သွားသည်။ ပြီး အသင့်ယူလာသော ဓားကိုထုတ်ကာ သစ်ကိုင်းငယ်ကို ဒုတ်

ခနဲနေအောင် ခုတ်လိုက်သည်။

“ဒုတ်”

“ဟာ”

ဓားက ဟိုအကောင်တွေ သုံးနေကျဓားလိုမထက်၊ အတုံးကြီးဖြစ်သည်။ ဓားကတုံးတော့ သစ်ကိုင်းက မပြတ်ကျ။ ‘ဒီ’ခနဲ ပျားတွေ လေးဘက်လေးတန် ပျံလာကြသည်။ ကျွန်တော် အံ့ကိုကြိတ်ကာ နောက်တစ်ချက်ခုတ်သည်။ မပြတ်။ နောက်တစ်ချက်။ နောက်တစ်ချက်။

သစ်ကိုင်းက ဘယ်နှယ်မှ မနေ။ ပျားအုံမှ ပျားလဘို့ကသာ ဖုတ်ခနဲ သူမခေါင်းပေါ်ကျသည်။

“ဟဲ့ အောင်မလေး၊ ငါ့ခေါင်းပေါ်မှာအုံကျ၊ အား ကိုက်တယ်၊ တုပ်တယ်၊ အမလေး”

နွေးခေါင်းပေါ်မှာ ပျားတွေအုံပြီးခဲနေတာကိုကြည့်ရင်း သူ ရင်ထိတ်သွားရသည်။ ကျွမ်းကျင်မှုမရှိဘဲ အလုပ်တစ်ခုကို တတ်ယောင်ကားဖြင့် လုပ်မိကာမှ ပြဿနာက တက်သည်။ နွေးကတော့ အော်အော်ပြီး ခွေးပြေးဝက်ပြေးကို ပြေးနေရသည်။

“ဟိုက် ငါ့လည်းဆော်တယ်ဟ၊ ဟ ဟ အောင်မင်း၊ ဆော်တယ်”

ကျွန်တော်သည်လည်း အပင်ပေါ်က ကမန်းကတန်း ဆင်းကာပြေးရသည်။ သို့သော် မလွတ်။ ထိုစဉ်က နှစ်ယောက်စလုံး ပျားကိုက်ဒဏ်ကြောင့် ဖျားခဲ့ကြသေးသည်။

အခုတော့ သူမလည်း နှစ်ဆယ်ကျော်၊ ကျွန်တော်လည်း နှစ်ဆယ်ကျော်၊ ချစ်သူတွေလည်း ဖြစ်နေကြပြီဖြစ်သည်။

အမှတ်ရတိုင်း သူမကတော့ “ငါတို့ ပျားအုံမဖွတ်ရတာ ကြာပြီနော်” ဟု နောက်တတ်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူများယောင်လွှင့် ခုတ်စိုက်ယောင်တတ်တုန်း ဖြစ်သည်။ ခုလည်း သူများတွေ ရည်းစားထားလို့ ကိုယ်ရယ်ထားခဲ့တာကိုး။ ကျွန်တော်က ထိုသို့သော ကျွန်တော်တည်း။

၁၀၄ ကာရံလူဝတ်

အတွေးလက်ဆောင်

ဆံပင်ခွဲရုန်းက
ထိပ်ပြောင်တက်
ပိုကောင်းတယ်

ထိပ်ပြောင်က
ပိုကောင်းပါတယ်
ကွာ...

နေပြီဦး
ဘာလို့ထိပ်ပြောင်က
ပိုကောင်းတယ်
ပြောရတာလဲ

ထိပ်ပြောင်နေတော့
ဦးနှောက်ပါတ်
ဆံပင်တူဝယ်ပြီး
စွပ်လို့ရတာပေါ့
ကွာ...ဟင်း

Signature

ကောင်းသန့် ဆုတစ်လောက နှုတ်ငွေဒင်

၁၄၆ ကဏ္ဍ

အတပ်ဟော နတ်ဗေဒင်

တစ်ခါတုန်းက နတ်ဗေဒင်ဆိုတဲ့ ဗေဒင်ဆရာမတစ်ယောက်ဆီကို တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း ဖြေဆိုမယ့် ကျောင်းသူနှစ်ယောက်နဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။

သူတို့ အခုဖြေဆိုတော့မယ့် စာမေးပွဲမှာ သုံးယောက်စလုံး အောင်မလားလို့ မေးကြတယ်။

နတ်ဗေဒင်ဆရာမက ဘာစကားမှ ပြန်မပြောဘူး။

စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ နတ်ရုပ်တွေကို အသေအချာ စူးစိုက်အာရုံပြု လက်အုပ်ချီပြီး ပါးစပ်က တတွတ်တွတ်ရွတ်တယ်။

(၁၀)မိနစ်လောက်ကြာမှ နတ်ဗေဒင်ဆရာမက နတ်ပူးသလို ဘာလို့လို့နဲ့ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်ပြီး လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ပြတယ်။

မေးကြတဲ့ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေထဲက တစ်ယောက်တယောက်လည်း တစ်ချောင်းထောင်ပြတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ တိတိကျကျလေး ပြောပြပေးပါလို့ မေးလိုက်တယ်။

“သုံးယောက်စလုံး ကျွဲရင်ကော”

“တစ်ယောက်မှ မအောင်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့”

“ဟင် အမေဟာကလဲ ဘာပြောပြော မလွတ်ပါဘူး”

“မင်းတို့အတွက် အထက်က ဒီလောက်ပဲ ပြောခွင့်ပေးတယ်၊ ငါပြောတာမှတ်ထားပြီး စာမေးပွဲအောင်စာရင်းထွက်တော့ ပြန်လာကြ၊ ငါမမှားဘူးဆိုတာ မင်းတို့တွေ့လိမ့်မယ်၊ လိုအပ်တဲ့ ယတြာတွေ ယူသွားကြ”

ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေလည်း ယတြာပေးတယ်ဆိုတော့ လေးလေးစားစား မှတ်သားပြီး ပြန်သွားကြတယ်။ သူတို့မျက်နှာမှာတော့ မအီမလည် ဖြစ်နေပုံ ပေါ်လွင်နေတယ်။

သူတို့လိုချင်တာက အခုဖြေမယ့် စာမေးပွဲမှာ သုံးယောက်စလုံး အောင်ကိုအောင်မယ်။ အနည်းဆုံးတော့ တစ်ဘာသာစီ ဂုဏ်ထူးထွက်ကြလိမ့်မယ်။ ဘာညာဘာညာနဲ့ အားပေးစကား ကြားချင်ကြတာ။ နောင်ကျမှ လွဲချင်လည်းလွဲပေါ့။ စာမေးပွဲဖြေမှာက မတ်လ။ အောင်စာရင်းထွက်မှာက ဇူလိုင်လဆိုတော့ (၅)လကြီးတောင် ကြာဦးမှာ။

အဲဒီအချိန်ကျမှ စာမေးပွဲမအောင်ခဲ့ရင်လည်း ဗေဒင်မေးခဲ့ကြတာ အမှတ်ရချင်မှရတော့မယ်။

အရေးကြီးတာ စာမေးပွဲမဖြေခင် ယတြာရချင်တာလေ။ ဗေဒင်ဆရာဆီက အချိန်ကုန်၊ ငွေကုန်ခံပြီး မျှော်လင့်ခြင်းတွေ သာဝယ်တာ။

အခုတော့ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းတည်း ထောင်ပြတယ်။ တစ်ယောက်တည်းပဲ အောင်မှာလား။

တစ်ယောက်ယောက် ကျမှာလား။

လမ်းမှာ သူတို့စဉ်းစားပြီး နတ်ဗေဒင်ကို အစာကြေ ခြစ်နေကြတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီသုံးယောက်ထဲက ကောင်လေးက

“တို့သုံးယောက်လုံး အနည်းဆုံး တစ်ဘာသာတော့ ဂုဏ်ထူးထွက်

www.burmeseclassic.com

၁၄၈ ကလေး

မယ်လို့ ဟောလိုက်တာ၊ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ပြတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ
ဒါပဲ”

သူတို့လိုရာဆွဲတွေးပြီး အဓိပ္ပာယ်ကောက်လိုက်ကြတယ်။

ဒီတော့မှ သူတို့မျက်နှာလေးတွေ ပြန်ကြည်သွားကြတယ်။

ဟုတ်တယ်။ ဒီကောင်ပြောတာ မှန်တယ်။ တို့ဗေဒင်လာမေးတာ
မကောင်းတာတွေ ကြားချင်လို့မှ မဟုတ်တာ။ ကောင်းတာတွေမှတ်ထားမယ်။
မကောင်းတာတွေ မေ့ပစ်မယ်။ ဒါမှ ဗေဒင်မေးရကျိုး နပ်မှာပေါ့။

ဗေဒင်လာမေးတဲ့ ကောင်မလေးတွေကလည်း ခေတ်လူငယ်တွေပီ
ပီ ခေသူတွေတော့မဟုတ်။ ဗေဒင်မေးခြင်းကိစ္စတွေမှာ အတွေ့အကြုံ များနေ
ပုံရတယ်။

ဗေဒင်ဆရာမအိမ်မှာလည်း သူ့သမီးက သူ့အမေကို မေးနေတယ်။

“အမေ ဘာဖြစ်လို့ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းတည်း ထောင်ပြလိုက်တာ
လဲ၊ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်တည်းပဲ အောင်မယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“တကယ်လို့ နှစ်ယောက်အောင်ကြရင်ကော”

“တစ်ယောက်ကျတယ်လို့ ဆိုလိုတာ”

“သုံးယောက်စလုံး အောင်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သုံးယောက်စလုံး တစ်ကြိမ်တည်းအောင်မယ်လို့ ပြောတာ”

“သုံးယောက်စလုံး ကျခဲ့ရင်ကော”

“တစ်ယောက်မှ မအောင်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့”

“ဟင် အမေဟာကလဲ၊ ဘာပြောပြော မလွတ်ပါလား”

“အေး အဲဒီလို အတတ်ဟောပြီး နင်တို့ကို ထမင်းကျွေး၊ ကျောင်း
ထားလာခဲ့တာ၊ သဘောပေါက်”

သမီးလည်း သဘောပေါက်သွားသလားမသိ။ ဘာမှပြန်မပြောတော့
ဘဲ ထွက်သွားလေရဲ့။

လှိုက်

ခေါင်းဆောင်ကြီးက သတ္တုတွင်းတစ်ခုကို လာရောက်စစ်ဆေး၍
 လိုအပ်သည်များကို မှာကြားနေစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ တူးလက်စမြေပက်ကြား
 အက်ထဲသို့ ခြေချော်ကျသွားသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးအား သတ္တုတွင်းတူးသမားတစ်ဦးက ဆွဲထုတ်တယ်
 ဆယ်လိုက်ရသည်။

၎င်းလူငယ်အား ခေါင်းဆောင်ကြီးက တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ်မှာသည်။

“ဟေ့ကောင် ငါ ဒီကျွင်းထဲကျသွားတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူတို့မှ မမြင်
 နဲ့နော်၊ လူထုက ရယ်ကြလိမ့်မယ်”

သတ္တုတွင်းသမားကလည်း တိုးတိုးပြန်ပြောသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ကျွန်တော်ကယ်ခဲ့တာကိုလဲ ဘယ်သူမှ မမြင်
 စေနဲ့ခင်ဗျာ၊ ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ကယ်လိုက်တာ ကျွန်တော်မှန်သိတဲ့အရင်
 လူထုက ကျွန်တော့်ကိုသတ်လိမ့်မယ်”

ငါ့အလုပ်အစား မျိုးသူထွန်း

အောင်ပိုင်စာ

ငရဲအစည်းအဝေး

တစ်နေ့သ၌ ငရဲပြည်တွင်
ကြော်စရာဆီနှင့် လောင်စာထင်း
ရှားပါးလာခြင်းဟူသော ကပ်ကြီး ဆိုက်
ရောက်လာလေသည်။ မူလပထမ
က ပုံမှန်လည်ပတ်လျက်ရှိသော ငရဲ
ပြည်သို့ ယခုနောက်ပိုင်းတွင် လူ့ပြည်
မှ အကုသိုလ်ကောင်များ အလုံးအရင်း
နှင့် လှိမ့်ဝင်၍လာနေသည်မှာ မနည်း
တော့။ လာဆဲ လာလတ္တံ့သော
ပုဂ္ဂိုလ်များမှာလည်း မရေတွက်နိုင်
အောင်ပင်။ ထို့ကြောင့် ယမမင်း
သည် ၎င်းအရေးပေါ် အခြေအနေ
ကို ဖြေရှင်းရန် လက်ရှိငရဲပြည် ဆီ
ရွာဖွေထုတ်လုပ်ရေးအား ကိုင်ထား
သော ဒီရဲဝေ၊ လောင်စာထင်းထုတ်

လုပ်ရေးနှင့် ငရဲပြည်စိမ်းလန်းစိုပြည်
ရေးတာဝန်ခံ မိုးဇင်၊ ငရဲသားဝင်မှု
ကြီးကြပ်ရေးနှင့် ကူးတို့ခကောက်ခံ
ရေးတာဝန်ခံ သက်မိုးဝင်းတို့အား
အရေးပေါ်တံခါးပိတ် အစည်းအဝေး
ခေါ်ယူလိုက်လေတော့သည်။

x x x

တံခါးအလုံပိတ်ထား
သော ငရဲပြည်ရုံးခန်းသည် အပူ
ဓာတ်တို့ဖြင့် လွှမ်းခြုံလျက်ရှိ၏။
အလိုလိုမှ ပူလောင်လှသော ငရဲ
ပြည်တွင် တံခါးပိတ် အစည်းအဝေး
လုပ်ရခြင်းမှာ မိမိတို့၏ တိုးတိုးလိတ်
တိတ် ကိစ္စများကို ဂျာနယ်ဝင်စများ၊
မီဒီယာများ မသိစေလိုသောကြောင့်

ပင်။ ယမမင်းသည် စားပွဲခုံ၏ ထိပ်
ဖက်တွင်ထိုင်၍ တစ်ဖက်မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်တွင် ဒီရဲဝေ၊ မိုးဇင်၊ သက်မိုး
ဝင်းတို့ ထိုင်နေကြသည်။ ယမမင်းမှ
စ၍

“ကဲ ဒီနေ့ဖြစ်နေတာတွေ
ကတော့ မင်းတို့လဲသိမှာပါ။ ဆီ
အကြောင်းက စရအောင်၊ တို့ငါ့မှာ
ကြော်စရာဆီတွေ ပြတ်တော့မယ်၊
အခုတောင် အသူရကယ်ဘုံကနေ
မှာသုံးနေရပြီ။ ကဲ ငါ့ဆီရှာဖွေထုတ်
လုပ်ရေးတာဝန်ခံကြီး မင်းစာရင်း
တွေ ပြစမ်းကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ယမမင်း”

ဒီရဲဝေမှ သူ့စာရင်းတစ်
ထပ်ကြီးကို ယမမင်းရှေ့သို့ တွန်းပို့
လိုက်၏။ ယမမင်းက ဆွဲယူ၍ ရှေ့ဆုံး
စာမျက်နှာ တွင်းထွက်ဆီ စာရင်း
ဇယားမှစ၍ အကုန်လုံးကို သေချာ
ကြည့်၏။

“ဟင်”

ယမမင်းဖတ်ပြီး အံ့သြ
လွန်း၍ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“တွင်းတစ်တွင်းကို ‘ဆယ်
ဒယ်’စာ နေ့တိုင်းထွက်နေတာပဲ၊
တွင်းတွေကလည်း တူးထားလိုက်တာ
အများကြီး၊ လုပ်ငန်းခွင်ဆီ ရောက်

လာတော့ တစ်တွင်း ‘တစ်ဒယ်’စာပါ
ကော”

“ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ်၊
ယမမင်း”

“အင်း ပြောပါဦး ဒီရဲဝေ”

“တွင်းက ထွက်တာက
တော့ ‘ဆယ်ဒယ်’ပဲ၊ ခပ်ပြီး မြေပေါ်
ရောက်တော့ ‘ရှစ်ဒယ်’ကျန်တယ်”

“ဘာ ဘယ်လို”

“ဟာ ယမမင်းကလဲ အဖိတ်
အစင်ဆိုတာ ရှိတယ်ဗျ”

“အေးပေါ့လေ၊ ဟိုဖိတ်ဒီ
စင် ရှိမှာပေါ့”

“ပြီးတော့ မြေကြီးထဲက
ထွက်လာတဲ့ဆီနဲ့ တန်းပြီး ငါ့သား
တွေကို ကြော်လို့မရဘူး၊ အကုန်
ချောင်းဆိုးကုန်မယ်၊ အကြော်ဆီဖြစ်
အောင် စက်ရုံမှာ ချက်ရသေးတယ်”

“ဟေ့ကောင် ချက်လိုက်
တာနဲ့တော့ ကျန်တဲ့ရှစ်ဒယ်က ‘တစ်
ဒယ်’ ဖြစ်မသွားဘူး”

“ဟာ ယမမင်း ကျွန်တ
ပြောရဦးမှာလား”

“အာ ပြောပါ ပြောပါ”

“အဲဒီရှစ်ဒယ်ကို ချက်တဲ့
စက်ရုံဆီ သယ်သွားတယ်၊ စက်ရုံ
ရောက်တော့ ငါးဒယ်ကျန်တယ်”

၁၅၄ အလှူတော်

ယမမင်းခေါင်း
တုတ်သွား၏။

“ဖိတ်တာစင်တာ
ပဲလား”

“ဟုတ်တယ်”
“ကဲ ဆက်ပြော၊
ဆက်ပြော”

“စက်ရုံမှာ မချက်
နိုင်ခင် လှောင်ထားတုန်း
နှစ်ဒယ် ရေဖြစ်ပြီး

‘သုံးဒယ်’ကျန်တယ်၊ ချက်လိုက်
တော့ ‘နှစ်ဒယ်’ပဲရတယ်၊ ကြော်မယ့်
ဒယ်အိုးထဲကို စက်ရုံကနေ သွားပို့
တော့ လမ်းမှာ အဖိတ်အစင် ‘တစ်
ဒယ်’ရှိမယ်၊ ကြော်တဲ့ အိုးထဲ ‘တစ်
ဒယ်’ရောက်မယ်၊ ဒါပဲ”

ယမမင်း နည်းနည်း မျက်စိ
လည်သွား၏။ နောက်မှ အရမ်းကြမ်း
တဲ့ ရာဇဝင်ကြီးတဲ့ ဆီရှာဖွေရေး
ငရဲထိန်းများ ဘာကြောင့်ငြိမ်နေ
ကြောင်း နည်းနည်းသဘောပေါက်
လာ၏။

“ကဲ ထားပါကွာ၊ မင်းတို့ပဲ
ဆီရှာဖွေထုတ်နေလို့ကတော့ အလှူငွေ
မမီလောက်တော့ဘူး၊ ပုဂ္ဂလိကလုပ်ငန်း
ရှင်တွေကိုလဲ မျှခိုင်းမှ ဖြစ်တော့
မယ်”

ငါ့သားတွေ

ငါ့ညီတွေကိုလေ၊

ငါကတော့

မလုပ်တော့ပါဘူး

ပုဂ္ဂလိကအနေနဲ့

သူတို့ကို လုပ်ကွက်တွေ
ချပေးလိုက်

ယမမင်းဆီမှ
မကြားဘူးသော စကားကို
ကြားရ၍ အားလုံး အံ့သြ
သွားကြသည်။

“ဘယ်သူတွေ
ကို ခိုင်းမှာ လဲ”

“ငါ့သားတွေ၊
ငါ့ညီတွေကိုလေ၊ ငါက
တော့ မလုပ်တော့ပါဘူး၊
ပုဂ္ဂလိကအနေနဲ့ သူတို့ကို

လုပ်ကွက်တွေ ချပေးလိုက်”

“ဒါလား ပုဂ္ဂလိကဆိုတာ”

“အေးလေ၊ ငါလုပ်တာမှ
မဟုတ်တာ”

x x x

“ကဲ ဒီတစ်ခါတော့ လောင်
စာထင်းအလှည့်ပေါ့ကွာ”

ယမမင်းစကားစတယ်ဆို
ရင်ပဲ လောင်စာထင်းနှင့် ငရဲပြည်
စိမ်းလန်းစိုပြည်ရေးတာဝန်ခံမိုးဇင်
အလိုက်သိစွာ မတ်တတ်ရပ်၍

“ထင်းပြတ်တော့မယ်ဆို
တော့ ထင်းအစားထိုးလောင်စာ ရှာ
သင့်ပါတယ် ယမမင်း”

“ဟေ တို့ငရဲပြည်မှာ ဒီ
လောက် ထင်းသစ်တောတွေ ပေါနေ
တာကို”

“ဟာ ယမမင်းပဲ အိတ်စပို့ အိတ်စပို့ပို့ တခြားဘုံတွေကိုရောင်း စားနေတာလေ၊ ငရဲသားတွေတောင် ကောင်းတဲ့ထင်းဆို မမြင်ဘူးတာကြာပြီ၊ အခု ကုန်ကားနီးနေပြီပေါ့”

“ဒါဆိုရင် မင်းပြန်စိုက်ပါလား”

“စိုက်လဲ တန်းကြီးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘယ်အလျင်မီပါမလဲ”

“အေး မရဘူးဆိုတာ မလိုချင်ဘူးကွာ၊ မင်းရအောင်လုပ်”

မိုးဇင် ခေါင်းကုတ်သွား၏။ ယမမင်းက ဆက်၍

“တို့ကလွဲပြီး ကျန်တဲ့ကောင်တွေ မြက်တစ်ပင်တောင် မနှုတ်စေနဲ့၊ သေးသေးမွှားမွှားလုပ်တဲ့ကောင်တွေကနေ စဖမ်းကွာ”

“ဒါဆို ကြီးကြီးမားမားတွေဆိုရင်ရော”

“ညှိကွာ၊ ညှိ၊ ဪ ညှိနိုင်ပြီး ပြေပြေလည်လည်နဲ့ နောက်မလုပ်နိုင်အောင် တားခိုင်းတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ယမမင်း၊ သဘောပေါက်ပါပြီ”

x x x

“ကဲ ဒီတစ်ခါတော့ နောက်ဆုံး မင်းအလှည့်ပဲပေါ့ကွာ”

ယမမင်းက ငရဲသားဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးနှင့် ကူးတို့ခကောက်ခံရေးတာဝန်ခံ သက်မှီးဝင်းကို မေးငေါ့ပြရင်း ပြောလိုက်၏။ သက်မှီးဝင်းကားမလွှဲ၊ သူတစ်ခုခုပြောဖို့ စဉ်းစားနေပုံရ၏။

“အခုနောက်ပိုင်းမှာ မရက မြစ်ကိုဖြတ်ပြီး မင်းတို့ရဲ့ကူးတို့ဆိပ်ဂိတ်ကနေ ငရဲသားတွေ တရားမဝင်ရော၊ တရားဝင်ရော လှိမ့်ဝင်လာနေတယ်၊ အခု ငရဲသားတွေ အဆမတန်များလာတော့ ပြဿနာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ မင်းဘာပြောမလဲ၊ ဟိုရက်ပိုင်းကလဲ တို့ဆီက ငရဲသားတွေကို တရားမဝင်ရောက်လာတဲ့ကောင်တွေတ”

ယမမင်းစကားမဆုံးခင်မှာပင် သက်မှီးဝင်းက

“ယမမင်းကြီးခင်ဗျား ဒီကိစ္စတွေဟာ ဟိုးအရင် ယခင်တွေ လက်ထက်ကတည်းက ဖြစ်လာတာပါ၊ ကျွန်တော်မျိုးအပေါ်တော့ ဝဲ့မချပါနဲ့ဦး”

“ဘာပဲပြောပြော ခင်တို့ရော ကူးတို့ခအပြင် အဝိုကြေးလွှာကောက်ပြီး လွှတ်မေးတာလား”

“အဲဒီကိစ္စတို့ မှီငြုပ်ပြီးမယ်၊ အခု လျှပ်ညှာတစ်သောင်း

၁၅၆ ဗဟုသုတ

တန် ငွေစက္ကူတွေတောင် ပေါ်ကုန်ပါပြီ ယမမင်း၊ ကူးတို့ခတစ်မတ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ငရဲမှာပဲ တန်ဖိုးရှိနေတာ၊ သူတို့ဆီမှာ တစ်မတ်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး၊ လူ့ပြည်က ကလေးတွေတောင် သူတို့သင်္ချာသင်ရိုးစာအုပ်ထဲမှာပါလို့ ကြားဖူးကြတာ”

“ဟေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ယမမင်း၊ တစ်မတ်မပြောနဲ့၊ တစ်ရာတန်တောင် ချမ်းသာတဲ့လူတန်းစားတွေဆို မကိုင်တော့ဘူး”

“ကဲ ထားပါကွာ၊ အဲဒါတွေနဲ့ မင်းအပိုကြေးယူတာ ဘာဆိုင်တုန်း”

“ဆိုင်ပါသကော၊ သူတို့က တစ်ရာတန်လောက်ကို အနိမ့်ဆုံးထားပြီး ကူးတို့ခထည့်ပေးတယ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှာကလဲ ကြာလာတော့ အမ်းစရာအကြွေ မရှိတာနဲ့”

“သဘောပေါက်ပြီ သဘောပေါက်ပြီ”

“ကူးတို့ခ တိုးကောက်လိုက်ရမလား ယမမင်း”

“နေဦးကွာ၊ အဲဒါက နောက်မှသာလုပ်တော့၊ အခု ငါတို့ငရဲမှာက ငရဲသားဦးရေတွေ များလွန်းလာလို့ ပြဿနာတွေ ဖြစ်နေတာ၊ မင်းဘက်က အဝင်အထွက်တွေကို ဒီရက်ပိုင်းတော့ ထိန်းထားစမ်း”

“နားလည်ပါပြီ ယမမင်း၊ ငရဲမီဒီယာတွေ လက်ညှိုးမထိုးနိုင်အောင် အခုရက်ပိုင်း ကျွန်တော်တို့အစွမ်းကုန်အလုပ်လုပ်ပါမယ်”

“အေး အေး ဒါဆိုရင် တို့လည်း အစည်းအဝေးသိမ်းကြစို့”

■မျိုးသူထွန်း
(အထက်မင်းလှ)

ဗဟုသုတ

“ရုပ်သံလိုင်းတွေတိုးလာတာ ငါတော့ တော်တော်ကို ဗဟုသုတတိုးလာတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုဗဟုသုတတွေလဲ”

“အိမ်ကလူတစ်ယောက်ယောက် တီဗွီဖွင့်တာနဲ့ ငါက အခြားအခန်းထဲဝင်ပြီး စာသွားဖတ်နေလိုက်တယ်၊ တိုးရောပေါ့ ဗဟုသုတ”

ပေခင်ကညာ အဘိုးဇာပေးရဲ ပျော်ရွှင်လှစွာ

အဘိုးလေးရဲ့ ဖူဂျီခေါင်းလျှော်ရည်

လွန်ခဲ့သော (၁၅)နှစ်က ဖြစ်သည်။

အခု ကျွန်မအသက်က (၂၅)ဆိုတော့ ကျွန်မ(၁၀)နှစ်သမီးတုန်းက ပေါ့။ အညာက ကျွန်မနဲ့ အဘိုးလေးတော်သူဆိုတာ အိမ်ကိုရောက်လာတယ်။ အသက်က (၇၀)လောက်ရှိပြီး နာမည်က ဦးချက်ဖောင်းတဲ့။ ဘာနာမည်ကြီးလဲတော့ မသိဘူးနော်။ ကျွန်မရဲ့ဘိုးဘိုးနဲ့ ညီအစ်ကိုတွေတုလေ။ မေမေရဲ့ ဦးလေးတော်တယ်။ ကျွန်မစိတ်ထင် အဘိုးလေးနေတဲ့ရွာက အတော်ခေါင်တယ်ထင်တာပဲ။ ရွာမှာ တီဗီရှိတဲ့အိမ်က လက်ချိုးရေလို့ ငါးချောင်းမပြည့်ချင်ဘူး။ ရှိတဲ့အိမ်ကလည်း အဖြူအမည်းနဲ့ တီဗီပဲ။ မီးမရှိတဲ့အတွက် အဖြူအမည်းတီဗီကိုတောင် ဘက်ထရီချွေတာပြီး ကြည့်ရတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကြော်ငြာတွေ ဘာတွေလည်း သေချာမကြည့်ဖူးဘူးဆိုပဲ။

အဘိုးနဲ့အဘိုးလေးက ညီအစ်ကိုသာပြောတယ်။ ကျွန်မအဘိုးက သိပ်ခေတ်မီတာ။ ခေတ်မီဆို ငယ်ငယ်ကတည်းက မြို့မှာအလုပ်လာလုပ်ရင်း မြို့သူအဖွားနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတာကိုး။ အဲဒီတော့ မြို့သားလုံးလုံး ဖြစ်ပြီပေါ့။ ခုတော့ အဘိုးလည်း မရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်မ ခုနှစ်နှစ်သမီးလောက်က ဆုံး

သွားတာလေ။ အဘိုးဆုံးတော့ အဘိုးလေးမလာပါဘူး။ မင်းတို့မြို့ကို လော
ချင်ပါဘူး။ ကားတွေကကြပ်၊ လူလိမ်တွေလည်း ပေါတယ်ဆိုပြီးတော့ ပြောပြီး
အဟုတ်ကို ရောက်မလာခဲ့ဘူးလေ။

အဘိုးလေးက မိုးတာလည်းမပြောနဲ့၊ ရွာမှာပဲနေ၊ ရွာမှာပဲကြီး
ရွာသူနဲ့ပဲ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တာကိုး။ အဘိုးခမျာ သူ့ညီကိုတွေ့ချင်ရင် ရွာကို
လိုက်သွားရတယ်။ ကျွန်မမေမေတောင် အဲဒီရွာကို နှစ်ခေါက်ထဲရောက်ဖူး
တာ။ မေမေက မြို့သူပီပီ တောရွာတွေကို မသွားချင်ဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့်
အဘိုးခေါ်ရင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး နေခဲ့တာ။ အဲဒီနှစ်ခေါက်ကလည်း
သူမ (၁၀)နှစ်သမီးတုန်းက တစ်ခါ၊ အဘိုးလေးမိန်းမဆုံးတုန်းက တစ်ခါတဲ့။
အဲဒီလိုနဲ့ နေလာတာ အဘိုးဆုံးတာ (၃)နှစ်လောက်ကြာမှ အဘိုးလေးက
မသေခင် ရန်ကုန်ကို ရောက်ဖူးအောင်တော့ သွားရမယ်ဆိုပြီး ရောက်ချလာ
တာ။ ပြောသေးတယ်။ သေသာသေသွားရော မြို့ကို တစ်ခေါက်မှ မရောက်
ဖူးရင် လူဖြစ်ရုံးချက်တဲ့လေ။ ရန်ကုန်ရောက်တော့ ဘူတာကြီးမှာ သွားကြို
ရတယ်။ အိမ်က ဖေဖေကားနဲ့ပဲပေါ့။ အဘိုးလေးကိုတွေ့တော့ ကျွန်မလေ
သဘောကျလိုက်တာ ပြောမနေပါနဲ့တော့။ အဘိုးလေးက သျှောင်ထုံးကြီးနဲ့
လေ။ ခေါင်းပေါင်းကြီးပေါင်းလို့ ပြဇာတ်ထဲကလူတွေနဲ့ သိပ်တူတာပဲ။ ကွန်ဇ
သဘောကျလို့ တခွီခွီနဲ့ ရယ်နေတော့ ဖေဖေက

“သမီးငယ် ဘာတွေသဘောကျပြီး ရယ်နေတာတုန်း”

“ဖေဖေအဘိုးလေးက သျှောင်ထုံးကြီးနဲ့နော်၊ တောကလူတွေထဲ
အဲလိုပဲ ထုံးထားကြတာလား”

အဲဒီလိုမေးတော့ အဘိုးလေးက ကွမ်းတွေရဲနေတဲ့သူသွားကို အတုနဲ့
ပေါ်အောင်ပြုံးပြီး

“ငါ့မြေးက သျှောင်ထုံးကိုသိတယ်လား။ ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း ငါ့မြေးက
မြို့သူပေမယ့် သိသားပဲ၊ ရွာမှာက အဘိုးတို့အရွယ်တွေပဲ ထုံးကြတာလား၊
နောက်လူတွေကတော့ ဘိုကေဆိုလား ထားကြလေရဲ့တော့”

အဘိုးစကားပြောတော့ အသံက ဝဲတဲဝဲတဲနဲ့ နားထောင်လို့ပင်
ကောင်းသေး။ သယ်လာတဲ့အထုပ်တွေကလည်း မနည်းမနော့ ထန်းခေါက်ဖာ

ဆိုတာတောင် ပါသေး။ အထုပ်တွေအားလုံးတင်ပြီးတော့ ကားစထွက်ပါတယ်။
ကားစထွက်တော့

“ဟေ့ ကားဆိုတာက တယ်မြန်သကိုး၊ တို့တောမယ် နွားလည်းပဲ
ရှိတော့ ရထားများစီးရရင် တော်တော်မြန်နေပြီထင်တာဝေ”

ဖေဖေက ကားမြန်မြန်မောင်းတတ်သောကြောင့် ကားလေးက တဖို့
တဖို့နဲ့ သွားလိုက်တာ လူရှုပ်တဲ့နေရာရောက်မှပဲ အရှိန်လျှော့တော့တယ်။ သွား
လာလှုပ်ရှားနေတဲ့ လူတွေကိုကြည့်ပြီး

“မင်းတို့မြို့မယ် လူတွေများသား၊ ငါတို့ရွာက ဘုရားပွဲအတိုင်းပဲဟေ့”

အဘိုးလေးတို့များ စကားပြောရင် ဘာပဲပြောပြော ကျွန်မကတော့
သဘောကျတာပဲ။ အဲဒီလိုစကားသံမျိုး ကျွန်မမှ မကြားဘူးတာ။ ဘိုးဘိုးတောင်
တစ်ခါမှ အဲဒီလိုမပြောဘူးလေ။ မြို့မှာနေတာများတော့ မြို့သံပေါက်သွား
သလားပဲ။ ဒီလိုနဲ့ အိမ်ရောက်တော့

“မင်းတို့အိမ်ဝိုင်းနှယ် ရွာက နွားတင်းကုတ်သာသာပဲ ရှိပါပေါ့လား၊
ဘယ်လိုများနေကြတုန်း၊ မြို့ကလူတွေမယ် အနေဆင်းရဲရန်ကော”

အဘိုးပြောတဲ့ နွားတင်းကုတ်သာသာ အိမ်ဝိုင်းဆိုတဲ့ ကျွန်မတို့ခြံ
ဟာ ပေ(၄၀)ကွက်တွင် ခေါင်းရင်း (၅)ပေ၊ ခြေရင်း (၅)ပေချန်ပြီး၊ ပေ ၂၀
တိုက်ပုလေး ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါက ကျွန်မတို့ရပ်ကွက်မို့လို့ပင်။
အနောက်ဘက်က ရပ်ကွက်တွေမှာဆို (၈)ပေအိမ်တောင် ရှိသေး။ အိမ်ထဲ
ဝင်တော့လည်း

“ဟ မင်းတို့က ရွာဦးကျောင်းက အခင်းလိုမျိုး ခင်းထားတာကိုး၊
နိပ်သဟ”

မွေးပွကော်ဇောကို ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေက အဘိုး
နေဖို့အခန်းကို လိုက်ပြပြီး ပစ္စည်းတွေ နေရာချနေတုန်းမှာ ကျွန်မက ဧည့်ခန်း
မှာ တိဗီဖွင့်လိုက်ပါတယ်။ အဘိုးလေးက တစ်အိမ်လုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု
ပြီးနောက် ကျွန်မနား လာထိုင်ပြီး

“မြေးတို့တိဗီက တယ်ကောင်းသကိုး၊ ရွာက ကိုသာမြအိမ်ကတိဗီ
ဆို အဖြူ အမည်းပဲကွ၊ ဟန်ကျသဟေ့၊ ခုမှ လူအသားရောင်နဲ့ တူတော့တယ်။

အဘိုးလေးရယ်လေ၊ ခေါင်းတွေလျော်နေတာ အမြင်တွေတဖွားဖွားထလို ဘယ်က
ခေါင်းလျော်ရည် ရသလဲ ကြည့်လိုက်တော့ fujitayလေး လက်မှာကိုင်ပြီး

ဒါနဲ့ အဲဒါက ဘာခေါ်တုန်း ငါ့မြေးရဲ့”

“ကြော်ငြာလေ အဘိုးရဲ့၊ တစ်ရှူးကြော်ငြာတာ orchid တစ်ရှူး
ခလ၊ ဒွေးနဲ့ထက်ထက်မိုးဦးပေါ့ ကြော်ငြာနေတာ”

“ဘာလုပ်တဲ့ဟာတုန်း ငါ့မြေးရဲ့”

“အင်... ပေတဲ့ဟာတွေသုတ်တာ၊ လက်သုတ်ပဝါလိုမျိုးလေ၊ ဟို
မှာတွေ့လား၊ ခွေးလေးကို သုတ်ပေးနေတာ”

“ဪ အေး အေး”

အဘိုးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် တီဗီကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကြည့်
နေလေသည်။ အဘိုးက အိမ်မှာ (၁၀)ရက်လောက် နေသွားတယ်။ အဲဒီ(၁၀)
ရက်အတွင်းမှာ ကျွန်မသဘောကျလွန်းလို့ အရမ်းရယ်ရပါတယ်။ ရယ်ရဆို
အဘိုးလေးပြောတဲ့ စကားတိုင်းဟာ ကျွန်မအတွက်တော့ အထူးအဆန်းကြီး
ကိုး။ အဘိုးလေးကို ဖေဖေက ရွှေတိဂုံဘုရားလိုက်ပို့တော့ အဘိုးလေးခမှာ
မျက်ရည်တောင်ဝဲနေလေတယ်။

“တော်သေးတာပေါ့ မသေခင် ဖူးဖြစ်သွားလို့ ငါ့တူမတွေ ရှိလို့သာ”

ဘုရားကဆင်းပြီး စားသောက်ဆိုင်ရောက်တော့ အဘိုးလေးကို အစား
အသောက်မျိုးစုံ မှာကျွေးတယ်။ အဘိုးလေးလေ စားကောင်းလွန်းလို့ဆိုပြီး
စားတာ ခေါင်းတောင်မဖော်ဘူး။ ကျွန်မက ဆီချက်စားတာလေ။ အဲဒီတော့
နှုတ်ခမ်းမှာ ဆီဝေ့ပြီပေါ့။ အိတ်ထဲက orchid တစ်ရှူးကို ဟန်ပါပါထုတ်ပြီး
ထက်ထက်မိုးဦးဒီဇိုင်းနဲ့ သုတ်တော့တာပေါ့။ အဲဒီမှာ စတွေ့တော့တာပဲ။

“ဟဲ့ ငါ့မြေးဖြူလုံး၊ အဲဒါ ဟိုကြော်ငြာထဲမှာ ခွေးသုတ်တဲ့ဟာကြီး
မလား၊ ဘယ်နှယ် နှုတ်ခမ်းကိုသုတ်နေတုန်း”

“အဘိုးလေးကတော့ လုပ်ပြီ၊ အမေရေ အဘိုးလေးကို ခွင်းပြန်တယ်”

ကျွန်မက အဲဒီလိုပြောတော့ တစ်ရှူးအကြောင်းကို အမေက စိကာ
ပတ်ကုံး ပြောပြပေးရှာတယ်။ ဪ အဘိုးလေးက ဖြူလုံးလို့ခေါ်လို့ ကျွန်မ

၁၆၂ ကျွန်ုပ်တို့

နာမည်ကို ဖြုလုံးလို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ ကျွန်မနာမည်က သိပ်ဘိုဆန်တာ။
ထုတ်စမင်ဖြူဖွေးတဲ့။ အဲဒါကို အဘိုးလေးက မခေါ်တတ်လို့လေ။ ကျွန်မက
ဖြူဖြူလုံးလုံးလေးမို့ ဖြုလုံးလို့ပဲ ခေါ်မယ်တဲ့။ အဲဒါနဲ့ပဲ ဖြုလုံးဖြစ်သွားတာ။
တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်မ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ခေါင်းလျှော်နေတုန်း

“ဖြုလုံးရေ အဘိုးလည်းခေါင်းလျှော်ဦးမယ်ကွာ၊ တရော်ကင်ပွန်းရှိလား”
ဈေးထဲမှာတော့ ရှိပေမယ့် အိမ်မှာမရှိတာကြောင့်

“ရှိဘူး ဘိုးလေးရဲ့၊ ဒီမှာလေ ခေါင်းလျှော်ရည်ထုပ်၊ အဲဒါနဲ့လျှော်
မွှေးတယ်”

“ရွာက ကောင်မလေးတွေကလဲ တရော်ကင်ပွန်းကို သိပ်မလျှော်
ချင်ကြဘူး။ အဲဒီအထုပ်လေးတွေက လွယ်တာကိုး။ တယော်ကင်ပွန်းလုပ်ဖို့
အပျင်းကျပြီဆို မိပေါက်တို့ဆီမှာ သွားဝယ်တော့တာပဲ။ အဘိုးလေးကတော့
တရော်ကင်ပွန်းနဲ့ပဲ လျှော်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ခုထိ အဘိုးလေးဆံပင်တွေ
ကောင်းနေတာပေါ့၊ ဒီမှာက မရှိတော့လည်း ရှိတဲ့ဟာနဲ့ပဲ လျှော်တာပေါ့ကွယ်”

ကျွန်မအသာငြိမ်နေလိုက်တယ်။ ရှိတယ်လို့ပြောလိုက်ရင် ဈေးထဲ
သွားဝယ်ရမှာ ဈေးက နည်းနည်းဝေးတယ်လေ။ ခေါင်းလျှော်ရေချိုးပြီးတော့
အဘိုးလေးကို ခေါင်းလျှော်ရည်ထုတ်ပေးဖို့ပါ မေ့သွားခဲ့တယ်။ သနပ်ခါးတွေ
ဘာတွေလိမ်း အလှပြင်ပြီး အောက်ထပ်ဆင်းလာတော့ အဘိုးလေးရယ်လေ။
ခေါင်းတွေလျှော်နေတာ အမြှုပ်တွေ တဖွားဖွားထလို့ ဘယ်ကခေါင်းလျှော်
ရည်ရသလဲ ကြည့်လိုက်တော့ fujii ထုပ်လေး လက်မှာကိုင်ပြီး

“မြေးရေ မြေးခေါင်းလျှော်တဲ့ အထုပ်ကလဲ မျက်စိထဲဝင်တော့ စပ်
လိုက်တာကွယ်”

“အာ အဘိုးလေးကတော့ လုပ်ပြီ၊ အဲဒါ ခေါင်းလျှော်ရည်မဟုတ်
ဘူး။ အဝတ်လျှော်တဲ့ ဆပ်ပြာထုပ်ကြီး၊ ခေါင်းလျှော်လို့ မရဘူး။ ဆံပင်တွေ
ကျွတ်ကုန်လိမ့်မယ်၊ မြန်မြန်ရေလောင်းချတော့”

ကျွန်မမှာ ပြောလည်းပြော၊ အဘိုးလေးကိုလည်း ရေအတင်းဝင်
လောင်းလိုက်ရတာ သနပ်ခါးတောင်ပျက်တယ်။ ဆပ်ပြာတွေများပြီး အမြှုပ်
တွေအများကြီးထနေလို့ တော်တော်နဲ့ကို မပြောင်ဘူးကိုး။ အဲဒါနဲ့ မပြီးသေး

ဘူး။ မနက်ဖြန်လို အညာပြန်တော့မယ်ဆို
ဒီနေ့ညနေလောက်မှာပေါ့။

“မြေးရေ အဘိုးလေးကို ဆေး
ဝယ်ပေးပါဦး”

“ဘာဆေးဝယ်ပေးရမှာလဲ အဘိုး
လေးရဲ့၊ ဪ အဘိုးလေး သောက်နေ
ကျ ပါရာစီတာမော့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုကြော်ငြာထဲက
ဆေးလေကွာ၊ မင်းသမီးတွေ ၄ ယောက်
၅ယောက်လောက်နဲ့ ကြော်ငြာတာလေ၊
အောဗာဆိုလား အီဖာဆို
လား”

ဘာဆေးပါလိမ့်။ အီဖာ
အီဖာ။ ဪ သိပြီ။

မိန်းကလေးတွေ သုံးတဲ့ဟာကို ပြော
နေတာပဲ။ ကျွန်မက ကျွန်မပြောနေကျစကား
အတိုင်း

“အဘိုးလေးတို့ကတော့ လုပ်ပြီ၊ အဲဒါ ဆေး
မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းကလေးတွေသုံးတဲ့ဟာ၊ မေမေရေ အဘိုးလေးကို လာရှင်ပြ
ပါဦး၊ Evaကို ဆေးလို့ အဘိုးလေးက ထင်နေတယ်”

မေမေက ထွက်လာပြီး

“ဟောတော့ ဒုက္ခပါပဲ၊ ငါက ဘယ်လိုရှင်းပြရမှာတုန်း”

မေမေက ခေါင်းကုတ်ပြီး မီးဖိုခန်းထဲက ထွက်လာပါသည်။

မေမေကလည်းကြည့်၊ ရှင်းပြစရာရှိတာ မရှင်းပြဘဲ ဟိုကုတ်ခွက်
နဲ့၊ ခဏကြာတော့ ကျွန်မကစားနေတဲ့ ဝါန်းပေါ်မှာ လာထိုင်ပြီး

“ဂျက်စမင်မ ညည်းကတော့အေ အဲဒါဆေးမဟုတ်ဘူး အဘိုးလေးရေ
ဘာလဲတော့ သမီးလဲမသိဘူးဆိုရင် ပြီးတာကို၊ ငါ့ကိုရှည်ပြီး လှမ်းခေါ်နေသေး

၁၆၄ ကျွန်ုပ်တို့

တယ်”

“ဟင် မေမေကလဲ အရင်လည်း ပြောပြနေကျကို”

“ခွင့်”

“အ”

“တယ် ငါခေါက်လိုက်ရ၊ ဒါက ပြောပြလို့ မရဘူးဟဲ့ သိပြီလား”

ပါးစပ်ကတော့ ခေါက်လိုက်ရတဲ့။ လက်ကတော့ ခေါက်ပြီးပြီလေ။

မေမေ ဘာကြောင့်စိတ်တိုနေသလဲဆိုတာ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ ကျွန်မမှ မသိတာကို။ ကျွန်မကိုလဲ မိန်းကလေးတွေသုံးတဲ့ဟာလို့ပဲ ပြောပြထားတာလေ။ အရွယ်ရောက်တော့မှပဲ မေမေ ဘာကြောင့် စိတ်တိုတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်တော့တယ်။

x x x

“မာမိ ဖွားဖွားက အိမ်ထဲဝင်တော့တဲ့ အပြင်မှာအေးတယ်တဲ့”

“ဪ အေးအေး သမီး”

ကျွန်မက အတွေးလွန်နေရာမှ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ အိမ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်မတို့အိမ်မဟုတ်ပါ။ တောရွာလေးက အဘိုးလေးရဲ့နေအိမ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေ့ဟာ အဘိုးလေးရက်လည်တဲ့နေ့ပေါ့။ ကျွန်မတို့ ဒီရွာကိုရောက်တာ (၃)ရက်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ အခုတော့ ဒီရွာလေးဟာ အဘိုးလေးပြောပြဖူးတဲ့ ပုံမျိုးမဟုတ်တော့ပါဘူး။ မီးတွေလည်း လင်းထိန်လို့ အိမ်တိုင်းမှာလည်း တီဗီရှိကြတယ်။ အဘိုးကြီးတွေကလည်း ဘယ်သူမှသျှောင်မထုံးကြတော့ဘူး။ အားလုံးဘိုကေနဲ့ပဲ။ ဘယ်အဘိုးကြီးမှလည်း ဖူဂျီကို ခေါင်းလျှော်ရည်နဲ့ မမှားတတ်တော့ပါဘူး။ ၁၅နှစ်တောင် ကြာခဲ့ပြီဆိုတော့ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားတာပေါ့။ ခုဆို ကျွန်မတောင် ၃နှစ်အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ သမီးလေးရဲ့အမေ ဖြစ်နေပါပြီကော။

■မေခင်ညညာ

မှတ်တိုင် မှတ် -အချိန်ကုန်လို့ နဖျောနေသူများကို ကျွန်ုပ်ပွင့်လန်းသည်။
အချိန်သည် အလကားရသည့် သဘာဝလက်သား။

ကရုဏာမာရ

အတွေးလက်ဆောင်

ဘာ တရားသဘောမှ
မဟုတ်ဘူး...
ပန်းချီရေးစရာ သေးလှေကား
တုတ်တံပါ မဝယ်နိုင်လို့
ဒီနာမည် ပေးထားတာ...

ယုန်ဂေးဆို့တာ မြေထက်လှ

ယုန်လေးဆိုတာ

စာအုပ်ဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက်တာနဲ့ ကောင်တာမှာထိုင်နေတဲ့ မိသင်းကို အဆင်သင့်ပင် တွေ့လိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်လည်း ငှားထားတဲ့စာအုပ်ကို ပြန် အပ်ပြီးတာနဲ့ မိသင်းရှေ့က ခုံတန်းလေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း

“မိသင်း”

“ဘာလဲ”

မိသင်းထူးပုံကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့တွန့်သွား၏။ ဒါပေမယ့် မျက်နှာကို ဟန်မပျက်ထိန်းရင်း

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ နင့်ဆိုင်မှာ စာအုပ်လာငှားရင်း နင်နဲ့စကား ပြောပြောနေတဲ့ ကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ၊ အရင်က တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးပါလား”

မိသင်းပုံစံက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး စဉ်းစားသလို လုပ်လိုက်သေး တယ်။ ပြီးတော့မှ

“ဘယ်သူလဲဟ၊ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ”

“အသားဖြူဖြူ လုံးလုံးကျစ်ကျစ်လေးလေဟာ၊ မနေ့ကဘောင် အင်္ကျီ ပန်းရောင်လက်ပြတ်လေး ဝတ်ထားပြီး နင်နဲ့ထိုင်စကားပြောနေတဲ့ ကောင်မ

လေးလေ”

အဲဒီတော့မှ သတိရသွားတဲ့ပုံစံနဲ့

“ဪ သိပြီ၊ သိပြီ၊ အဲဒါ ကေသီလေ၊ ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲကို ပြောင်းလာတာ မကြာသေးဘူးဟ”

“ဪ နာမည်က ကေသီတဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ဆိုင်မှာ စာအုပ်လာငှားရင်းနဲ့ ခင်သွားတာလေ၊ ဒါနဲ့နေပါဦး၊ နင်က ဘာဖြစ်လို့ မေးနေတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မေးကြည့်တာပါ”

မိသင်းက ကျွန်တော့်ကို မယုံသလိုကြည့်ရင်း

“မသားကောင်၊ ငါမျက်နှာပျက်အောင်တော့ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့နော်”

ကျွန်တော်လည်း မျက်နှာတည်ကြီးနဲ့

“ကြံကြံဖန်ဖန်ဟာ အရင်က မတွေ့ဘူးလို့ မေးကြည့်တာပါ၊ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဒါဆိုလည်းပြီးတာပဲ၊ နင့်လိုကောင်မျိုးက ယုံရတာမှမဟုတ်တာ”

တော်ပါသေးရဲ့၊ မိသင်းပုံစံက ကျွန်တော့်စကားကို နည်းနည်းတော့ ယုံကြည်သွားပုံရ၏။ အမှန်တော့ အဲဒီကောင်မလေးကို စတွေ့တဲ့နေ့ကတည်းက ကျွန်တော်ချစ်နေတာ။ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ် မိသင်းတို့ လေးသိစေချင်သေးဘူး။

မိသင်းက လွယ်တာမဟုတ်ဘူးရယ်။ စိတ်မထင်ရင် ထင်သလို လျှောက်ပြောတတ်တဲ့ လူစားမျိုး။ မိုးရွာနေရင်တောင် ထီးဆောင်ပြီလို့ပြောမယ်ဆိုတာ မိသင်းလိုလူကိုပြောတာ။

“ဟယ် ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုမှာလာနေပြီ”

မိသင်းရဲ့ အံ့ဩတကြီးအသံကြောင့် ကျွန်တော်လည်းကြည့်လိုက်တော့ စာအုပ်လေးကိုင်ပြီး ဆိုင်ဘက်ကိုလျှောက်လာနေတဲ့ ကျွန်တော်လည်း လုံးလုံးကျစ်ကျစ်လေး။

ဆံပင်လေးကို နောက်လှန်ပြီး စုစည်းထားတဲ့အတွက် မျက်နှာဟောင်

၁၇၀ ကာလုဇာ

ဖောင်းလုံးလုံးလေးက အထင်းသားပေါ်လွင်နေသလို အနက်ရောင်ကိုယ်ကျပ်
အင်္ကျီ လက်ပြတ်လေးကြောင့် လုံးလုံးကျစ်ကျစ်ကိုယ်လုံးလေးက ပိုလို့ပင်ချစ်ဖို့
ကောင်းနေသေး၏။

သူမရဲ့ လုံးကျစ်ကျစ်ပုံစံလေးကိုကြည့်ရင်း ဆရာအကြည့်တော်၏
ကဝေပျို၏နီဒါန်းထဲက ကဗျာတိုလေးကို ပြေးသတ်ရမိသည်။

လုံးလုံးတုတ်တုတ် လုံးတုတ်တုတ်မို့
တုတ်တုတ်လုံးလုံး တုတ်လုံးလုံးကို
လုံးတုတ်လုံးတုံး တုတ်လုံးလုံးတည်း
တုံးလုံးတုတ်တုတ် လုံးတုတ်တုတ်နှင့်
တုတ်လုံးတုတ်လုံး တုတ်တုတ်လုံးအား
ကျွန်တော်ချစ်မိနေပါပြီ။

မိုက်တယ်မဟုတ်လား။ ကောင်းလိုက်တဲ့ကဗျာ၊ ပြောင်မြောက်လိုက်
တဲ့စာသား၊ မူပိုင်ခွင့်တင်ထားဖို့ပင် ကောင်းသေး၏။

ကျွန်တော်လည်း လုံးလုံးကျစ်ကျစ်လေးကို ဘယ်လောက်အထိ စိုက်
ကြည့်နေမိတယ်မသိ။ မိသင်းက

“ဟဲ့ ငနာကောင်၊ နင့်မျက်လုံးတစ်ဖက် အောက်ပြုတ်ကျသွားပြီ၊
ပြန်ကောက်ထည့်လိုက်ဦး”

ဆိုတော့မှ သတိရသွားပြီး အကြည့်ကိုလွှဲလိုက်၏။ ပြီးတော့မှ နှစ်ခါ
ပြန်သေပြီးသွားတဲ့ မသာမျက်နှာလို မျက်နှာသေကြီးနဲ့ တည်တည်ကြီး ထိုင်နေ
လိုက်၏။

အနားရောက်လာတဲ့ လုံးကျစ်လေးကို မိသင်းက

“လာ ထိုင် ကေသီ၊ ဒီနေ့ စာအုပ်အသစ်တွေ ရောက်တယ်သိလား”
လုံးကျစ်လေးက ကျွန်တော်ထိုင်နေတဲ့ ခုံတန်းလေးအစွန်းမှာ ဝင်

ထိုင်ရင်း

“ဟုတ်လား၊ ဘာစာအုပ်တွေလဲ”

“အများကြီးပဲ၊ ပြီးမှ ရွေးကြည့်ပေါ့”

လုံးကျစ်လေးရဲ့မျက်နှာက အနီးကပ်ကြည့်တော့မှ ပိုလို့ပင်ချစ်စရာ

ကောင်းနေသေး၏။ အပြင်အဆင် အခြယ်အသမရှိပါဘဲ ပန်းနုရောင်ပြေးနေ
တဲ့ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးနှစ်ဖက်ကို အာဝါးရှလူးလိုက်ရလို့ကတော့ အင်း..
ကောင်းရှိရော့မယ်။

“ကေသို့ကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ် သိလား”

မိသင်းရဲ့စကားကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲပျော်သွား၏။
ကျွန်တော်ကတောင် ပြောစရာမလိုအောင် အလိုက်သိလွန်းလှတဲ့သူငယ်ချင်း။

မိသင်းက ကျွန်တော့်ဘက်ကို လက်ညှိုးလေးနဲ့ထိုးပြရင်း

“သူနာမည်က အောင်အောင်တဲ့၊ သင်းသင်းတို့နဲ့ ကျောင်းနေဘက်
ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ ဒီရပ်ကွက်မှာပဲနေတာ”

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို

“ဟဲ့ အောင်အောင်၊ သူက ကေသီတဲ့၊ ငါတို့ရပ်ကွက်ကို ပြောင်းလာ
တာ မကြာသေးဘူး၊ နည်းနည်းပါးပါး စောင့်ရှောက်လိုက်ပေါ့ဟာ”

အရေးထဲ သူ့ခိုးကိုမှလာပြီး သော့အပ်နေသေးတယ်။ ကျွန်တော်
လည်း ခပ်တည်တည်နဲ့

“ဪ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မိသင်းလိုပဲ ခင်နိုင်ပါတယ်၊
လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိရင်လဲ ပြောပါ”

လုံးကျစ်လေးက ပြုံးပြုံးလေးနဲ့

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ကေသီကလည်း ခင်တတ်ပါတယ်၊ ကေသီတို့က အခု
က နယ်မှာနေတာလေ၊ အခုမှ ဖေဖေက ဒီမှာတာဝန်ကျလို့ ပြောင်းလာကြတာ”

မိသင်းက

“ဪ ဟုတ်လား၊ သူ့အဖေကလည်း တာဝန်နဲ့ နယ်မှာပဲလေ”

အင်း။ ကျွန်တော်အံ့သြသွား၏။ အိမ်မှာ ငုတ်တုတ်ကြီးရှိနေတဲ့ တွန့်
တော့်အဖေက ဘယ်လိုလုပ် နယ်ရောက်သွားပါလိမ့်၊ လုံးကျစ်လေးက အံ့သြ
သွားသလိုပုံစံနဲ့

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာတာဝန်ကျနေတာလဲ”

ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုပြန်ဖြေလိုက်ရင် ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစား
နေတုန်းမှာပင် မိသင်းက

၁၃၂ ကဏ္ဍပုဒ်

မျက်လုံးကလည်း

တွေတွေကြီးနဲ့ စားပွဲပိုင်းကို

ကြည့်နေပေမယ့် စားပွဲပိုင်းလို့

မမြင်တော့ဘူး။ ငရဲပြည်က

ငရဲအိုးကြီးလို့ပဲ မြင်နေရတယ်။

တော်သေးတာပေါ့။ ဒုဿနကို

အားရပါးရကြီး

သောမိတော့မလို့

“သူ့အဖေက တောင်စွန်းမှာလေ၊ တာဝန်နဲ့ကျောက်ထုနေရတာ”

လုံးကျစ်လေး ပထမကြောင်သလို ဖြစ်သွားပြီး နောက်တော့မှ တခစ်
ခစ်နဲ့ရယ်နေ၏။ ဪ အပေါင်းအသင်းကောင်းတော့များ ပြောပါတယ်။
ရပ်ကွက်ထဲ လူရှိသေရှင်ရှိသေနဲ့ အိမ်ဦးခန်းမှာ ခန့်ခန့်ကြီးထိုင်နေတဲ့အဖေ
တောင် တောင်စွန်းမှာ ကျောက်ထုတဲ့ဘဝ ရောက်သွားသေးတယ်။

“ဟို သူ ကျောင်းကရော”

ကျွန်တော် ကျောင်းပြီးမပြီး မေးချင်ပေမယ့် အားနာနေပုံရ၏။ ဒါကို
မိသင်းက သွက်သွက်လက်လက်ပင်

“သူက အလုပ်တွေများလို့ ဘွဲ့တော့မရလိုက်ဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့်
ငယ်ငယ်တုန်းကဆို အရမ်းတော်တာ၊ ဆုတွေများဆိုတာ ခဏခဏရတာ သိလား”
လုံးကျစ်လေးက မျက်လုံးအပိုင်းသားနဲ့

“ဟယ် ဟုတ်လား၊ ဘာဆုတွေလဲ”

“ဆုတွေကတော့ အစုံပဲ၊ သူတို့အိမ်ကို ဆွမ်းခံကြတဲ့ ဘုန်းကြီးက
နွေတိုင်းလိုလို ပေးသွားတာလေ”

မိသင်းစကားကို လုံးကျစ်လေးက ခိုးခိုးခစ်ခစ်နဲ့ရယ်ပြီး

“သင်းသင်းက အရမ်းနောက်တတ်တာပဲနော်၊ လောသီက တကယ်

မှတ်လို့ နားထောင်နေတာ”

မိသင်းက ဆက်ပြီး

“အခု သူက အလုပ်လုပ်နေတာလေ၊ သူ့အလုပ်ကလည်း ကောင်းသလားမမေးနဲ့၊ သင်္ကြန်တွင်းဆိုရင် သူတို့တစ်အိမ်လုံး သူ့အလုပ်ကို ဝိုင်းလုပ်ပေးရတာ နားရတယ်လို့တောင်မရှိဘူး”

လုံးကျစ်လေးက အံ့သြသွားတဲ့ပုံနဲ့

“ဟုတ်လား၊ ဘာလုပ်တာလဲဟင်”

“ဘီယာဗူးခွဲတို့ ရေသန့်ဗူးတို့ လိုက်ကောက်တာလေ”

မိသင်းစကားကို လုံးကျစ်လေးနှင့်အတူ ကျွန်တော်ပါ လိုက်ရယ်မိ၏။ ပြီးတော့မှ

“မိသင်း နင်ပြောပုံအရဆို ကြာရင် ငါက တောင်းစားရမယ့်ဘဝ ရောက်တော့မယ်နော်”

လုံးကျစ်လေးက မျက်နှာလေး ပြုံးစိစိနှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေ၏။

“စိတ်ချပါ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ရောက်ရမှာပေါ့၊ စတက်ဘိုင်စတက်ပေါ့ဟာ၊ သိပ်မလောစမ်းပါနဲ့၊ နင်က တောင်းစားတာတောင် ခိုးခိုးတောင်းစားရမှာ မဟုတ်ဘူး သိလား၊ နင့်ကို”

“မိသင်း တော်တော့ဟာ”

“ဟဲ့ ငါက နင့်ကို အကောင်းနဲ့လည်း မြှောက်ပြောရသေးတယ်”

“ဘာမြှောက်ပြောတာလဲ၊ နင်မြှောက်ပြောနေတာလည်း ကြည့်ဦး၊ ငါက တောင်းစားတဲ့ဘဝ ရောက်နေပြီ”

ဆိုတော့ လုံးကျစ်လေးက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ခုတ်၏။ ခဏကြာတော့ လုံးကျစ်လေးက

“ကေသီလည်း ပြန်လိုက်ဦးမယ်နော်၊ အခုတောင် လှန်လေးအိပ်နားနား ခဏထွက်လာတာ၊ တော်ကြာ သူနိုးနေမှာစိုးလို့ သွားမယ်နော်”

ဆိုပြီး စာအုပ်ကလေးတွေငှားပြီး ပြန်သွား၏။

ဪ ရုပ်ကလေးလှသလောက် ကြင်နာတတ်တဲ့ အသည်းနှလုံး

ပိုင်ရှင် လုံးလုံးကျစ်ကျစ်လေး တိရစ္ဆာန်လေးတွေကိုလည်း ချစ်တတ်ပါလား။

x x x

အဲဒီနောက်ပိုင်း မိသင်းတို့ဆိုင်ကို နေ့တိုင်းလိုလိုသွား၊ လုံးကျစ်လေး လာရင် စကားလေးဘာလေးပြော အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ရင်းနှီးမှုတွေ တိုးလာကြပေမယ့် ချစ်တဲ့ကြိုက်တဲ့ အကြောင်းကတော့ တစ်ခွန်းမှကို မတစ်ခွန်း ရသေးဘူး။

ဒီကြားထဲ ယုန်လေးအိပ်နေတုန်း ခဏထွက်လာတာဆိုတဲ့ စကား ကလည်း နေ့တိုင်းလိုလိုကြားနေရတုန်းပဲ။ အဲဒီလောက်ဖြစ်လှတဲ့ယုန်လေး၊ လုံးကျစ်လေးနဲ့ ညားပြီးလို့ကတော့ ယုန်ကင်လုပ်ပြီး ထန်းရည်နဲ့ မြည်းပစ်လိုက် ပြီးမယ်။

တစ်ရက် လုံးကျစ်လေးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ခွင့်ရဖို့ကြိုးစား ရင်း ခေါင်းထဲမှာ အကြံတစ်ခုရလာတယ်။

“ဟဲ့ မိသင်း၊ မနက်ဖြန် ငါ့မွေးနေ့ဟ၊ နင်ဘယ်ဆိုင်မှာ စားချင်လဲ ပြော၊ ငါလိုက်ကျွေးမယ်”

မိသင်းက ကျွန်တော့်ကို မယုံသလိုကြည့်၏။

“နင်တကယ်ပြောတာလား ကောင်စုတ်”

“တကယ်ပြောတာပေါ့ဟ၊ နင်တစ်ယောက်တည်း မလိုက်ချင်ရင် အဖော်ခေါ်ခဲ့လေ”

ကျွန်တော် မသိမသာလေး နှုပ်ကြောင်းပေးလိုက်တော့ မိသင်းက ဝမ်းသာအားရနဲ့

“ဒါဆို ငါတို့တွေ ကေသို့ကိုပါ ခေါ်သွားရင် မကောင်းဘူးလား”

ကျွန်တော်လည်း မျက်နှာတည်ကြီးနဲ့

“ခေါ်ချင်ခေါ်ခဲ့လေ”

လူကသာ ခပ်တည်တည်ကြီးလုပ်ပြီး ပြောလိုက်တာ။ ရင်ထဲမှာတော့ ဒိန်းတပ်တပ် ဒိန်းတပ်တပ်နဲ့ ကုလားဘုရားပွဲ လှည့်နေပြီ။ ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီအူ ထွင်ထားတာ မိသင်းမှ မသိဘဲကိုး။

လုံးကျစ်လေးလည်း ရောက်လာရော မိသင်းက

“ကေသီ အောင်အောင်က မနက်ဖြန် သူ့မွေးနေ့မို့လို့ ငါတို့နှစ်ယောက်
ကို ကျွေးမွေးချင်လို့တဲ့”

လုံးကျစ်ကလေးက စဉ်းစားသလိုလုပ်ပြီး

“လိုက်တော့လိုက်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်တည်းဆို
အိမ်က လွှတ်ပါမလား မသိဘူး၊ မောင်လေးကို ခေါ်ခဲ့ရမလား”

“ရပါတယ်၊ ခေါ်လာခဲ့ပေါ့”

သူ့မောင်လေး ပါလာတာလောက်ကတော့ သိပ်ပြဿနာမရှိ။ စား
သောက်ပြီးသွားရင် မိသင်းနဲ့သူ့မောင်လေးကို တစ်နေရာရာ ပ,လွှတ်၊ ပြီးရင်
လုံးကျစ်ကလေးကို အိမ်ကလီရိုက်၊ ချစ်ကြောင်းကြိုက်ကြောင်းဖွင့်ပြော၊ တစ်
ထိုင်တည်း အဖြေတောင်း၊ အဆင်ပြေရင် တစ်ခါတည်းခိုးပြေး၊ ပွဲက လှပြီ။

x x x

စားသောက်ဆိုင်ရောက်တာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဈေးအကြီးဆုံးနဲ့
ကောင်းပေညွန့်ပေဆိုတဲ့ ဟင်းပွဲတွေချည်းပဲ ရွေးပြီးမှာလိုက်တယ်။ ဘယ်လောက်
ကုန်ကုန် ကုန်ပလေစေ။ အပေါင်းအသင်းတွေဆီက ချေးငှားလာတဲ့ ပိုက်ဆံ
တွေက အိတ်ထဲမှာအပြည့်။ ဟုတ်တယ်လေ။ လုံးကျစ်လေး ကျွန်တော့်အပေါ်
အထင်ကြီးသွားဖို့က အရေးအကြီးဆုံးပဲဟာ။

ခဏလောက်လည်းကြာရော မှာထားတဲ့ဟင်းပွဲတွေ ရောက်လာတယ်။
အမျိုးအမည်ကတော့ စုံတကာစေ့ရောပဲ။ လုံးကျစ်လေးရဲ့ မောင်လေးဆုံရင်
နှုတ်ခမ်း တပြင်ပြင်ဖြစ်နေပြီ။ ကလေးက ရှိလှမှ ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်လေး
ဝဝတုတ်တုတ်လေးနဲ့ ဆွဲလုံးကတော့ ကောင်းမယ့်ပုံ။

မိသင်းက ဟင်းပွဲတွေကိုကြည့်ရင်း

“ဟဲ့ နင့်မွေးနေ့မှာ ဘိန်းမုန့်မလှီးဘူးလား”

“ကိတ်မုန့်လုပ်ပါဟာ၊ နင်ကလဲ”

ကျွန်တော့်စကားကို မိသင်းက

“မရဘူးဟာ၊ ဘိန်းမုန့်ပဲ၊ ပြီးတော့ ဘိန်းမုန့်ပေါ်မှာ ခြင်္သေ့တိုင်

လေးတွေ စိုက်မယ်လေ”

လုံးကျစ်ကလေးကပါ

၁၇၆ အနုပညာ

“ဖယောင်းတိုင်မဟုတ်ဘူးလား”

မိသင်းက ခြေထောက်ကို ဖတ်ခနဲရိုက်ရင်း

“ဟင့်အင်း ခြင်ဆေးတိုင်ပဲ၊ ဒီမှာက ခြင်ကိုက်တယ်ဟ”

ကျွန်တော်လည်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့

“အဲဒီလို ဘိန်းမုန့် နင့်ရက်လည်ကျမှလို့”

အဲဒီတော့မှ မိသင်းပါးစပ်လည်း ပိတ်သွား၏။

“ကဲ ကျွန်တော့်ရဲ့မွေးနေ့မှာ အားလုံးပဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ အားပါး
တရ သုံးဆောင်ကြပါခင်ဗျား”

“သာဓု သာဓု သာဓု”

မိသင်းရဲ့ဆုတောင်းသံအဆုံး အကုန်လုံး လက်တွေ့ရော ပါးစပ်တွေ
ရော အလုပ်ရှုပ်ကုန်၏။ မိသင်းနှင့်လုံးကျွတ်မောင်လေးဆိုလျှင် ဘယ်တုန်း
ကတည်းက ငတ်နေသည်မသိ။ ခေါင်းပင်မဖော်တော့။ ကေသီက ဟင်းပွဲကို
ခပ်ရင်း

“ကေသီတို့မောင်နှမလည်း ယုန်လေးအိပ်နေတုန်း အသာလစ်ထွက်
ခဲ့ရတာ၊ သိလား”

ကျွန်တော်လည်း ဝက်လက်စတူး တစ်ဖက်ကို ကောက်မြုံ့နေရင်း
ကနေ

“လုံး အဲ ကေသီက တိရစ္ဆာန်လေးတွေကိုလည်း ချစ်တတ်တယ်နော်”

“ရှင်”

လုံးကျွတ်လေးက မျက်လုံးလေးအဝိုင်းသားနဲ့

“ဘာ ဘာကိုပြောတာလဲဟင်”

“ဪ အိမ်မှာ ယုန်လေးမွေးထားတယ်ဆိုတော့ ကေသီက တိရစ္ဆာန်
လေးတွေကိုလည်း ချစ်တတ်တယ်လို့”

လုံးကျွတ်လေးပုံစံက ပျာထွက်သွားပြီး

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ယုန်လေးဆိုတာက ကေသီရဲ့သားလေး အေးချင်
မောင်ကိုပြောတာလေ”

“ဗျာ”

အံ့ဩမှုနဲ့အတူ လူက ချောက်ကမ်းပါးထက်က ပြုတ်ကျသူလို ရင်ထဲမှာ ဟာခနဲဖြစ်သွား၏။

“ဪ ကိုအောင်အောင်တို့ကို ကေသီမှာ အိမ်ထောင်ရှိကြောင်း မပြောဖူးဘူးထင်တယ်”

နားသာထောင်နေရတယ်။ စိတ်နဲ့လူနဲ့က မကပ်။

“ဒီလို ကိုအောင်အောင်ရဲ့ ကေသီတို့က... ”

ပြောပြနေလိုက်တာများဗျာ စိကာပတ်ကုံး။ သူ့မှာအိမ်ထောင်ရှိတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း။ ယုန်လေးဆိုတာ သူတို့သားလေး ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ နာမည်အရင်းရှိပေမယ့် ချစ်စနိုးနဲ့ ယုန်လေးလို့ပဲ ခေါ်ကြတဲ့အကြောင်း၊ ယုန်လေးက နှစ်နှစ်ရှိပြီ ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ သူ့ယောက်ျားက သင်္ဘောသားဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ သင်္ဘောပြန်ထွက်သွားတာ တစ်လလောက်ရှိပြီဆိုတဲ့အကြောင်း

ပြောတာတွေသာ နားထောင်နေတာ ကျွန်တော့်နားထဲမှာလည်း တဝီဝီနဲ့။ မျက်လုံးကလည်း တွေတွေကြီးနဲ့ စားပွဲဝိုင်းကို ကြည့်နေပေမယ့် စားပွဲဝိုင်းလို့ မမြင်တော့ဘူး။ ငရဲပြည်က ငရဲအိုးကြီးလို့ပဲ မြင်နေရတယ်။ တော်သေးတာပေါ့။ ဒုသန ကို အားရပါးရကြီး သောမိတော့မလို့။

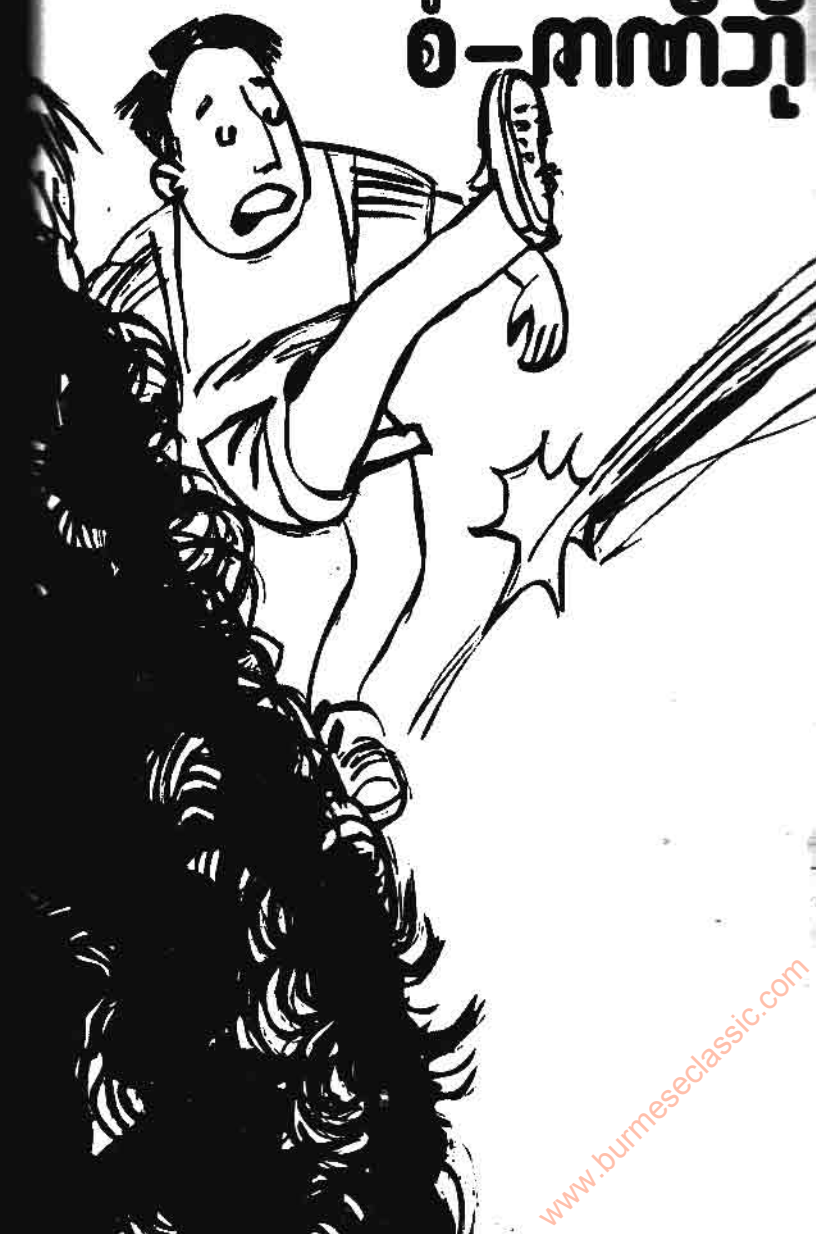
ကြည့်စမ်း ဂန်းနာမ။ (မတတ်နိုင်ဘူး။ ယောက်ျားလေးတွေ အကျင့်လည်း သိတဲ့အတိုင်း၊ ကိုယ်မရနိုင်တော့ဘူးဆိုရင်တော့ ကျိန်ဆဲမှာပဲ၊ ကိုယ့်ဆရာ ဟားစာတိတို့ဆို အဲဒီလိုမျိုး လှည့်ပတ်ကျိန်ဆဲနေတာ နည်းမှတ်လို့)အရင်ကတည်းက ကျွန်မမှာ အိမ်ထောင်ရှိပါတယ်။ ယုန်လေးဆိုတာ ကျွန်မသားလေးပါလို့ အစောကတည်းက ပြောထားပါလား။ ကိုယ့်မှာတော့ အပျိုလေး ထင်လို့ ပိုးကြေးပန်းကြေးအနေနဲ့ လိုက်ကျွေးရတာ အခုတော့နဲ့ပြီ။

ဒီကြားထဲ သူ့ယောက်ျား သင်္ဘောပြန်ထွက်ခါနီး ပေးခဲ့တဲ့လက်ဆောင် ကိုယ်ဝန်တောင် သုံးလရှိပြီဆိုတဲ့ အကြောင်းကလည်း ပါလိုက်သေးတယ်။

အဲဒါကြောင့် ထင်တော့ထင်သား၊ ဗိုက်ကလည်း ပိုပိုပြီး လုံးတကျစ်လုံးကကျစ်ဖြစ်လာပါ တယ်လို့။

စောက်ထိုးနက္ခတ် ဝံ-ကန်ဘို

ဇောက်ထိုးနက္ခတ်

တစ်ခုသောကာလ။ ကျောင်းသားလောကတွင် အားကစားထူးချွန်သူတို့သည် အလွန်နာမည်ကြီးသည်။ လူချစ်လူခင်ပေါများသည်။ သွားလေရာ ရောက်လေရာ၌ မျက်နှာပွင့်လန်းသည်။ မိန်းမပျိုများကြား ရေပန်းစား၍ အလွန်စွဲသည်။ အားကျစရာကောင်းလောက်အောင် နှုတ်ဆက်သူ၊ ခေါ်ငင်သူ၊ အရောတဝင်ပြုသူ၊ ကျွေးမွေးသူများ ပေါများလှသည်။ ဤခေတ်ကာလ ဆယ်ကျော်သက် ရက်ပါများ၊ ရော့ခ်ကာများ၊ ပန်ခ်၊ ဟစ်ဟော့ဂီတသမားများ ကဲ့သို့ ပေါ်ပြူလာဖြစ်လှသည်။ စံ-ဇာဏီဘို့သည် ထိုသို့မြာစွဲသောသူများကို အလွန်အားကျသည်။ ပေါင်ချိန် (၁၀၀)မပြည့်၊ လူပိန်ပိန် အရပ်ပုပု၊ ရှုနာ ချွတ်ကုန်း၊ မျက်မှန်ထူထူနှင့် ဆေးလိပ်ကို မျောက်ပလွေမှုတ်သလို သောက်တတ်သော၊ အလွန်အာပြလှသူဖြစ်သည်။ မြာစွဲရန်နေနေသာသာ သူရှိရာ ကိုက်(၁၀၀)ပတ်လည်အတွင်း မည်သို့သော မိန်းမသားမျိုးမှ ဖြတ်မလျှောက်။ အားကစားသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ရန် နေနေသာသာ ကျောင်းတော်ကြီး၏ အဆောင်(၁)မှ အဆောင်(၈)သို့သွားလျှင်ပင် လမ်းတွင် သုံးလေးခါနားရသော သူဖြစ်သည်။ နေ့စဉ်ကြုံတွေ့နေရသည့် အားကစားလောကမှ ကျော်ကြား၍

မျက်နှာပွင့်လန်းလှသည့် ကျောင်းတော်မှ နောင်တော်ကြီးများ ရွယ်တူသူငယ်
ချင်းများကို အလွန်အားကျကာ

“ငါ ဟစ်နေ အားကစားနဲ့ နာမည်ကျော်ကြား လူသိများပြီး မဒီများ
အကြား ဟန်တဝံ့နှင့် ရေပန်းစားသူတစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်” ဟူသော
မတော်တရော်အတွေးများ ဝင်ရောက်လာသောအခါ၊

ကျောင်းတော်ကြီးတွင် အားကစားနည်းများစွာကို လိုက်စားလေ့လာ
နိုင်သည်။ လှေလှော်ရန်ကြံသော် ရေမကူးတတ်။ ရေကူးရန်အတွက် ကျောင်း
တွင် လွန်ခဲ့သောနှစ်များကစ၍ ရေကူးကန်တူးနေသည်မှာ တစ်နေ့ထက်တစ်
နေ့ ကန်ကြီးကျယ်၍ မိုးတွင်း၌ ရွေးပုဂံခေတ်က မြကန်အလား ကြာဖြူ
ကြာနီများ ပြည့်နေပေရာ ရေကူးသင်ရန် မဖြစ်နိုင်။ ခြေလျင်နှင့်တောင်တက်
အသင်းဝင်ရန်ကလည်း ဝါသနာမပါ။ ထိုကာလ ခုန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ်
တွင် ညနေအခါ၌ ကရာတေးကစားမလား၊ ဟော်ကီရိုက်မလား၊ ကြက်တောင်
ကစားမလား၊ တင်းနစ်၊ ဘောလုံး၊ ဘတ်စကတ်ဘော ကစားမလား၊ ဤနည်း
မျိုးစုံကို ကျကျနန သင်တန်းပို့ချပေးသည်။ ကရာတေးကစားကြည့်သည်။
အဆင်မပြေ။ ကြက်တောင်ရိုက်ကြည့်သည်။ ထိအောင်မရိုက်နိုင်။ တင်းနစ်
ကစားလေသော် ခေါင်းတွင်ဘောလုံးမှန်၍ အီစလံဝေရသည်။ ဘတ်စကတ်
ဘော၊ ဘော်လီဘောကစားခြင်းသည်ကား လူကောင်ထွားလှသည့်ပုဂ္ဂိုလ်များ
ကစားခြင်းဖြစ်ပေရာ ကိုယ်နှင့် လားလားမှမအပ်စပ်။ ဟော်ကီကစားလေသော်
တုတ်ကိုမနိုင်။ နောက်ဆုံး၌ ဘောလုံးအားကစားကိုသာ ဇောက်ချကစားရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဘောလုံးအားကစားနှင့် ပတ်သက်၍ အတော်အတန်
တီးမိ၊ ခေါက်မိရှိသည်။ ဤအသက်အရွယ်အထိ ဘောလုံးအား ထိကန်ခြင်း
မရှိလင့်ကစား ငယ်စဉ်ကာလမှစ၍ အောင်ဆန်းကွင်းမြောက်ဘက်တန်း ၁၆
သတ်နှင့်အတူ ဒိုင်လူကြီးများ၊ အလွဲအချော်ဖြစ်သော ဘောလုံးသမားများ
အား မပြတ်တမ်း အားပေးဟော်ဟစ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ကျောင်းဘောလုံးကွင်းကြီးသည် ဂျီဟောအမည်ရသော အနီးအ
ဆောင်ရှေ့တွင် ရှိသည်။ ထိုကာလ ဂျီဟောသူများသည် ထမင်းစားဆိုင်သော
အခါ အတော်အတန်ကွာဝေးသော ထမင်းစားဆောင်သို့ ဘောလုံးကွင်းဘေးမှ

ပွဲစဉ်သာ ပြီးသွားသည်။

တစ်ဖက်လျှင်

(၁၁)ယောက်၊ ဘောလုံး

ကစားသူ(၂၂)ယောက်အနက်

ဘောလုံးနှင့်ခြေ ယဏ်ပျော်

စံ-ဇာဏီဘိုတစ်ဦးသာ

ရှိပေသည်။

ပတ်၍သွားရသည်။ မိန်းမပျိုများရှေ့ ဟန်ရေး
ပြ၍ အလွန်ကောင်းလှသည်။ ဘောလုံးကစား
ရင်း နောက်ပိုးပိုးခြင်းကိုပါ တစ်ပြိုင်တည်း ပြု
နိုင်ပေရာ အလွန်ကောင်းလှသော အားကစား
နည်းတစ်ခု၊ မိမိနှင့်လွန်စွာမှ အပ်စပ်သော
အားကစားနည်းတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ဆင်ခြင်
ကာ စံ-ဇာဏီဘို ဘောလုံးကန်လေသည်။

လေ့ကျင့်ရေးကား အလွန်ကောင်းလှသည်။
ကွင်းပတ်ပြေးရသည်။ ရှေ့သို့ပြေးရသည်။
နောက်ပြန်ပြေးရသည်။ လိမ်ကာကွေ့ကာ

ပြေးရသည်။ တစ်ပတ်တာအတောအတွင်း ဆေးလိပ်ပြတ်သွားသည်။
ဘောလုံးကို ခြေနှင့်ထိအောင် ကန်တတ်လာသည်။ ဘောလုံးအတတ်ပညာမျိုး
စုံနှင့် စည်းကမ်းများကို စာတွေ့သင်ကြားရပြန်သည်။ ထိုသို့ဖြင့် လူရွေးသော
အချိန်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ အတန်းတွင်းရှိသူအများစုသည် စာကြမ်းပိုးများ
ဖြစ်၍ စံ-ဇာဏီဘိုသည်သာ အတန်းကို ကိုယ်စားပြုသော ဘောလုံးသမား
အဖြစ် အရွေးခံရပေသည်။ အရံဘောလုံးသမားတည်း။

ဘောလုံးပွဲများ စတင်သောအခါ ဝတ်စုံပြည့်ဝတ်။ ကွင်းဘေး၌
တောပြေးတောင်ပြေးပြေး၊ ကိုယ့်လူကို အားပေး၍ တစ်ဖက်အသင်းကို အော်
ဟစ်သရော်၊ ဤသို့ဖြင့် တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ ပြီးသွားသည်။ ကိုယ်တိုင်ဝင်မကန်ရ
သေး။ ပွဲစဉ်အဆင့်ဆင့်သည် အလွန်ကြမ်းလှသည်ဖြစ်ရာ စက်မှုကျောင်းသား
အင်ဂျင်နီယာလောင်းလျာများပီပီ ဘောလုံးမထိလျှင် လူထိအောင် ကန်တတ်
ပေရာ ကျိုးသူကျိုး၊ နာသူနာနှင့် ကစားသမားများ တစ်စစ လျော့နည်းသွား
သည်။

စံ-ဇာဏီဘို ကံကောင်းချိန်သို့ ဆိုက်ရောက်လာပေသည်။ ကွင်းလယ်
ကစားသမားများ မကန်နိုင်သော အနေအထားသို့ ရောက်ရှိပေရာ အချိန်ဘဝ
မှ ကွင်းလယ်သို့ဆင်း၍ ခြေစွမ်းပြရသော ဘောလုံးသမားဘဝ ရောက်ရှိလာ
သည်။ ပွဲစသည်နှင့် ဘောလုံးရှိရာ ပြေးသည်၊ လိုက်သည်၊ အကွက်ဆင်သည်။

အော်ဟစ်ကာ ဘောလုံးတောင်းသည်။ ချွေးတရွဲရွဲနှင့် အသံသာယာသွားသည်။ ပထမပိုင်း (၄၅)မိနစ်လုံးလုံး ခြေနှင့်ဘောလုံးမထိ။ ဒုတိယပိုင်း ထပ်မံကန်ပြန်သည်။ ပွဲစဉ်သာ ပြီးသွားသည်။ တစ်ဖက်လျှင် (၁၁)ယောက်၊ ဘောလုံးကစားသူ(၂၂)ယောက်အနက် ဘောလုံးနှင့်ခြေ မထိသူဟူ၍ စံ-ဇာဏီဘိုတစ်ဦးသာ ရှိပေသည်။ ထိုပွဲတွင် မိမိအဖွဲ့မှနိုင်သည်။ အားလုံး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာနှင့် ကျောင်းကကင်တန်းရှိ 'နွေမိုးဆောင်း'ကြံရည်ဆိုင်တွင် အောင်ပွဲခံကြကုန်သည်။

ပွဲစသည်မှ အဆုံးတိုင် မမောမပန်း ခြေမကျဘဲ ကွင်းလယ်ခေါင်တွင် ဘောလုံးရှိရာ တကောက်ကောက် လှည့်ပတ်ပြေးသော်လည်း ဘောလုံးနှင့်ခြေတစ်ချက်မှ မထိသော စံ-ဇာဏီဘို၏အစွမ်းအစကို အားလုံးက ပိုင်းဝန်းဟားတိုက်ရယ်မောကြသည်။

“ဒီကျောင်းသားဘယ်သူလဲ၊ တော်တော်ရှားတဲ့ footballer တစ်ယောက်ပဲ”

အားကစားကို ဝါသနာပါပြီး ကျောင်းသားပွဲမှန်သမျှ အားပေးနေသည့် Textile မှ ဆရာကြီးဦးမောင်မောင်သန်းက မေး၏။

“ဒီလိုပြေးနိုင်လွှားနိုင်ပြီး ဘောလုံးနဲ့ခြေမထိတာ ဒိုင်လူကြီးပဲ လုပ်ဖို့ကောင်းတယ်”

ကျောင်းသားများအပေါ် အလွန်ချစ်ကြည်ရင်းနှီးသည့် ဘောလုံးခွဲဝါသနာကြီးသူ မော်ကွန်းထိန်းဆရာဦးသက်လွင်က ဆိုပြန်သည်။ အားလုံးဝိုင်းဝန်းရယ်မောကြသည်။

ဆရာများပြန်လေသော်

“အေးကွ၊ ဒီကောင့်ကို ဒိုင်လူကြီးခန့်ရမယ်”

ကိုသာဒင်က ဆို၏။ သူသည် electrical ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထိုကာလ မြန်မာ့လက်ရွေးစင် ဘတ်စကက်ဘော အားကစားအားတစ်ဦးဖြစ်၏။ ယခု ဘောလုံးပွဲတွင် ဒိုင်လူကြီးအဖြစ် ကူညီဆောင်ရွက်လေသူဖြစ်သည်။

“ကောင်းတယ်၊ ဒီချာတိတ် လိုတာအားလုံး ငါ့သင်ပေးမယ်ကွာ”

ကျောင်းသံယောဇဉ်ဖြင့် 'ပ. လ. က'တွင် အင်ဂျင်နီယာအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေဆဲ အားလပ်ချိန်များတွင် ကျောင်းသားများကို နည်းပြအဖြစ် ဘောလုံးနည်းပညာများ လာရောက်သင်ကြားပေးနေသော မြန်မာ့လက်ရွေးစင် ဘောလုံးသမား(ဦး)အောင်ခင်က ထောက်ခံလိုက်သည်။ ကိုသာဒင်က ၎င်းကိုင်သော ဝီစီကို ပေးသည်။ စံ-ဇာဏီဘိုက ကားစပယ်ယာတစ်ဦးကဲ့သို့ ဝီစီကို ရှည်လျားစွာ မှတ်သည်။ ကျောင်းသားများက

“ဒိုင်လူကြီးကွ”

ဝိုင်းဝန်းအော်ဟစ်ကာ လက်ခုပ်တီးကြသည်။

ထိုကာလကျောင်းပွဲများတွင် မည်သူမှ ဒိုင်လူကြီးမလုပ်လို့၊ ဝိုင်းဝန်း ဆဲဆိုခံရခြင်း၊ ပြောင်းဖူးရိုးနှင့် ပေါက်ခဲရခြင်းများ ရှိပေရာ၊ လူမုန်းများလှ၍ မည်သူမှ မလုပ်ချင်သော ဒိုင်လူကြီးအဖြစ် နေရာပေးခြင်းဖြစ်သည်။ စံ-ဇာဏီဘိုသည်ကား ဘောလုံးပွဲဒိုင်လူကြီးအဖြစ် လိုလိုချင်ချင် လက်ခံခဲ့သည်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဒိုင်လူကြီးဖြစ်ရသည်မှာ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာတည်း။ ဘောလုံးကောက်ရခြင်း၊ အလံကိုင်၍ ကွင်းဘေးတစ်လျှောက် ပြေးရခြင်းထက် ကွင်းလယ်ဒိုင်လူကြီးအဖြစ် ဝီစီကိုင်လုပ်ရမည်ဖြစ်ပေရာ အဆဲခံရလျှင်ခံရ ပြောင်းဖူးရိုးနှင့် ပစ်လိုက် ပစ်စေ၊ ဒိုင်လူကြီးလုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ ငယ်စဉ်က အောင်ဆန်းကွင်းတွင် အော်ဟစ်ခဲ့သောဝဋ်ကား ချက်ချင်းလည်လေသည်။ လူချစ်လူခင်ပေါ်၍ မိန်းမပျိုများအကြား ရေပန်းစား၊ ကျော်ကြားသော အားကစားသမားတစ်ဦးဖြစ်စေရန် ဘောလုံးလောကထဲ ဝင်ရောက်လာသည့် စံ-ဇာဏီဘိုသည်ကား ပွဲကြည့်ပရိသတ်၏ ဆဲဆိုအော်ဟစ်မှုမှန်သမျှ ပြုံးပြုံး ကြီးခံယူရသည့် ဒိုင်လူကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဤသို့ဖြင့် တတိယနှစ်သို့ ရောက်လေသော် အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဒိုင်လူကြီးအဖြစ်မှ ရပ်တန့်ခဲ့သည်။ ဆက်လက်တာဝန်ယူရလေသော် နိုင်ငံတကာအဆင့်မီ ဒိုင်လူကြီးတစ်ဦးဘဝ ရောက်လေမည်လား မသိ။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာသော ကာလတစ်ခုတွင် နေမျိုးဆေး'အမည်ရှိသော ဆရာဝန်၊ ပန်းချီဆရာ၊ အဆိုတော်၊ တေးရေးဆရာ စွယ်စုံ အနုပညာရှင်တစ်ဦးက ဘောလုံးဂျာနယ်ထုတ်ဝေမည်ဟုဆိုသည်။ 'Olym-

pic' အမည်ရှိသော ဘောလုံးကျာနယ်၌ ဆောင်းပါးရေးပေးရန် စံ-ဇာဏီဘို အား အပ်နှံလာသည်။ အားသွန်ခွန်စိုက်ရေးသည်။ တစ်ခုမှမမှန်။ ဂဏန်းများ ပေါင်း၊ ပွဲစဉ်ဇယား ကြည့်ရသည်မှာ အမော၊ ဟောလိုက်တိုင်း တလွဲ။ ဗေဒင် ဟောကိန်းမျိုးစုံ၌ လက်မတထောင်ထောင်နှင့် အပွဲပွဲနွဲ့လာသော စံ-ဇာဏီဘို သည်ကား ပရီးမီးယားလိဂ်နှင့်တွေ့မှ ဟောသမျှမမှန်၊ ပြောသမျှတလွဲ အကွဲ ကြီးကွဲခဲ့ရလေတော့သည်။

ဘောလုံးသည်ကား အကျိုးပေးလှပေသည်။

ငယ်စဉ်အခါကလည်း ဘောလုံးကိုပင် အကြောင်းပြု၍ အားလုံးက ဆဲဆို၊ ပြောင်းဖူးရိုးနှင့် ပေါက်ခဲရဖူးသည်။

ကိုယ်တိုင်မပါဝင်၊ ဘေးမှရေးသောအခါတွင်လည်း အများက ချီးကျူးဩဘာပေးကြသည်မှာ အံ့မခန်း။ မီဒီယာများက ဆော်ကြသည်။ ကာတွန်း များက တီးကြသည်။

ပရီးမီးယားလိဂ်ရာသီ ကုန်၍ ရပ်ခဲ့ရသည်မှာ အလွန်ကံကောင်းလှ သည်။ နောက်နောင် မရေးတော့ဟုဆုံးဖြတ်ကာ ဘောလုံးလောကအား ကျော ခိုင်းလိုက်သည်။

ဤသို့ ရပ်တန့်ပြီးကာမှ ဘောလုံးပွဲမေးပရိသတ်များ အခါတိုင်းထက် ပို၍များလာသည်ဆိုပါက ယုံမည်လော။ အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် ပင်။

“ဆရာ ဘာကြောင့် ဘောလုံးပွဲ မရေးတော့တာလဲ”

“ဒီနေ့ ဘယ်အသင်းဘက်က နေရမလဲ”

ပရိသတ်များက တားမရ။ သူငယ်ချင်းများကလည်း အမြဲတမ်း နန်း ဆက်၍မေးသည်။ သောကြာ၊ စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် ဖုန်းသံ တဝှံခွက် နှင့်။

“မည်သည့်အဖွဲ့မှ နိုင်မည်”ဟုပြော၊ နောက်တစ်နေ့ သတင်းပေး ကြည့် တလွဲ၊ ဒီကြားထဲ ဘောလုံးပွဲ အနိုင်အရှုံးဆုံးဖြတ်ချက်ကို တောင်းနေဆဲ။ တနင်္လာနေ့များတွင် မုန့်ခြင်းများ၊ မုန့်ပုံးများ၊ ဆေးလိပ်အတောင့်လိုက် ပေး သူကပေးနှင့်။ “ဘာကြောင့်လဲ”ဟု မေးသောအခါ

၁၈၆ ကျဉ်းလမ်း

“ဘောလုံးပွဲနိုင်လို့ပါ။ နောက်အပတ်လေးလည်း ပြောပါဦး”

ဤသို့ဖြင့် အပတ်ပေါင်းများစွာ ဖြစ်လာသောအခါ စံ-ဇာဏီဘို မနေနိုင်တော့၍ ပရိသတ်အား မေးမြန်းရလေတော့သည်။

“ဒီလောက်ပြောင်းပြန်ဇောက်ထိုး လွဲချော်နေတဲ့ကြားက ဘာလို့ မေးကြတာလဲဗျာ”

“မေးမနေပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ဆရာပြောသမျှ အားလုံးပြောင်းပြန်သာ လုပ်၊ အားလုံးအဆင်ပြေရော”

“ဆရာနိုင်မယ်ဆိုတဲ့အသင်းက အရှုံး၊ ဆရာရှုံးမယ်ဆိုရင် အနိုင်၊ ပြောင်းပြန်လှန်ရတယ်လေ၊ သိဝယ်မဟုတ်လား”

တဖန် အားရပါးရ ပြောပြန်သည်။

“ဘောလုံး Focus လုပ်ရင် မှန်ရင် အပြည့်မှန်၊ မှားရင်အပြည့်မှား၊ ဒါမျိုးကိုမှ ကျွန်တော်တို့က သဘောကျတာ၊ တစ်ခါတလေ မှန်လိုက်၊ တစ်ခါ တလေ မှားလိုက်ဆိုရင် လက်ခံဖို့ ခပ်ခက်ခက်၊ ဆရာ Focus က စိတ်ချရ တယ်လေ၊ အမြဲမှားနေတာကိုး၊ အရပ်ထဲမှာတောင် ပြောနေကြသေးတယ်၊ စံ-ဇာဏီဘို ဘောလုံးဟောကိန်းဆိုရင် ပြောင်းပြန်သာယူ၊ ဆရာက ဒီလိုကျော် တာ ဆရာရဲ့”

ဤသို့ဆိုလေသော် စံ-ဇာဏီဘိုသည် ဘာပြောရမှန်းမသိ၊ ဆံပင် မရှိသော ခေါင်းကိုသာ ကုတ်ရလေတော့သည်။ ယနေ့ထက်တိုင် ဘောလုံးပွဲ ဟောကိန်းမေးသော ဖုန်းများမြည်နေဆဲ။

ချမ်းမြေ့မေတ္တာ တုံ့ပြန်ပါသည်။

■စံ-ဇာဏီဘို

ဆွေဦးပေါက်

“ဆရာဝန်တွေရဲ့ ဆေးခန်းထဲမှာ ဘာလို့ အရိုးစုကြီးတွေ ချိန် နေကြရတာလဲ”

“အင်း သူတို့ရဲ့ဈေးဦးပေါက်လူနာတွေ ဖြစ်မယ်လင်တယ်”

မျက်လှည့်ပတ်

ကောင်လေးနှင့်ကောင်မလေးတို့ အမှတ်မထင်ဆုံကြရင်း မိတ်ဆွေ
ဖြစ်သွားကြသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ နှစ်ယောက်လုံးတွင် ဖုန်းမရှိကြချေ။ ကောင်
လေးကပြောသည်။

“အေး ငါ့ကိုတွေ့ချင်ရင် ငါ့အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ဆပ်ကပ်ရုံကဖုန်း
တော့ ရှိတယ်၊ အဲဒီဖုန်းကို ဆက်လိုက်ပေါ့”

“ကောင်းသားပဲ၊ ဒါနဲ့ ရှင့်ကို ဘယ်လိုမေးရမလဲ”

“လွယ်ပါတယ်၊ လူတိုင်းကို မျက်လှည့်ပြနေတဲ့လူကို ခေါ်ပေးလို့
ပြောလိုက်”

လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကောင်မလေးက ကောင်လေးပေးခဲ့သောဖုန်း
နံပါတ်ကို လမ်းဘေးဖုန်းမှဆက်၍ခေါ်သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ နံပါတ်မှာဖြို
ဝန်ကြီးရုံးသို့ ရောက်သွားသည်။ ရုံးစာရေးက ဖုန်းကိုင်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အမိန့်ရှိပါရင်၊ ဘယ်သူနဲ့ပြောချင်တာလဲ”

ကောင်မလေးက မရဲတရဲဖြေသည်။

“လူတိုင်းကို မျက်လှည့်ပြနေတဲ့လူနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

စာရေးမက ဖုန်းကို ရှိသေစွာ ကမ်းပေးရင်းပြောသည်။

“ဝန်ကြီးနဲ့ စကားပြောချင်လို့တဲ့”

အုတ်လင်နောက်လိုက်သွားပြီ
ပိုးဒီလွန်

အူဝဲ လင်နောက်လိုက်သွားပြီ

ဒီအဖြစ်အပျက်လေးက ကြာပြီ။ ဒီအကြောင်းကို မရေးခင် ကျွန်တော်နေတဲ့ တည်နေရာလေးကို အရင်ပြောမှရမှာပေါ့။ ကျွန်တော်နေတာကတော့ ပဲခူးမြစ်ရဲ့တစ်ဖက်လယ်ကွင်းတွေရဲ့ အစွန်အစပ်၊ ကွန်ကရစ်တုံးတွေကို အပေါက်ဖောက်ထားတဲ့ ရပ်ကွက်မှာနေတယ်။ မုခ်ဦးမှာ လောကနတ်ရုပ်နှစ်ရုပ်နဲ့ ခန့်ခန့်ညားညားတည်ထားတဲ့နေရာ။ တစ်ခါ နာဂုဏ်တုန်းကတောင် ယုဇနဥယျာဉ်မြို့တော်ဆိုတဲ့ စာလုံးကြီး ပြုတ်ကျခဲ့သေးပေါ့။ အဲဒီမှာနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆီကိုလာရင် တိုင်းရင်းသားကျေးရွာဆိုတဲ့နေရာကို ဖြတ်ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်က ခုဆို တော်တော်စည်နေပါပြီ။ ပန်းချီဆရာတွေ၊ စာရေးဆရာတွေ၊ လစ်ရင်တွယ်တတ်တဲ့ဂျာနယ်လစ်တွေ၊ တော်တော်များများနဲ့ တပျော်တပါးကြီးပါ။

ကျွန်တော် ရောက်စကတည်းက သတိထားမိတာက ရခိုင်၊ ချင်း၊ ကချင် အဲဒီလိုတိုင်းရင်းသားညီအစ်ကိုတွေများတယ်။ တိုင်းရင်းသားရပ်ကွက်လို့ အမည်ပေးရင်ရတယ်။ နောက် သတိထားမိတဲ့အချက်က မိန်းမကြီးတွေ

ကစပြီး Hot Shot ညဝတ်ဝတ်ရုံတွေဝတ်ပြီး မနက်စောစောလမ်းလျှောက်
နေကြတယ်။ အဲဒါကပဲ စတိုင်လ်လားမသိဘူး။ နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြီးသတိ
ထားမိတာက ခွေးလေးတွေကို ကြိုးနဲ့ဆွဲပြီး လမ်းသလားစတိုင်လ်ထုတ်တယ်။
ခွေးမွေးတာကလည်း စတိုင်လ်ပေါ့။ တချို့ဆို ခွေးလေးလိုကြိုးနဲ့ဆွဲကာ ခေါ်
သွားမလားဆိုတဲ့ သီချင်းလိုမျိုးပေါ့။ အမေပြောတဲ့ စကားလေးကိုလည်း မှတ်
မိနေတယ်။ အိမ်မရှိခွေးမွေးဆိုသလို အိမ်ငှားတွေလည်း ခွေးမွေးကြပေါ့။
အဲဒီလိုစတိုင်လ်တွေနဲ့နေတဲ့အရပ်ဆိုတော့ ဒါက ရိုးရာဖြစ်ဟန်တူပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့သမီးငယ်ကလည်း

“ပါပါ သမီးခွေးမွေးချင်တယ်”

“အောင်မယ်လေး အလုပ်ရှုပ်ကရှုပ်နဲ့၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တောင်
မအားရတဲ့ကြားထဲ မလုပ်နဲ့”

သူ့အမေ ကျွန်တော့်မိန်းမက ကန့်ကွက်တယ်။ ကျွန်တော် အရင်က
ဆို အေးတဲ့ဆောင်းတွင်းဘက်တွေမှာ မနက်စောစောထပြီး ပဲခူးမြစ်ဘေးမှာ
လမ်းလျှောက်တယ်။ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ပိုက်ဆံမပေးရဘဲ ဘယ်သူ့မျက်နှာ
မှလည်း ထောက်ထားစရာမလိုတဲ့ အလကားရတဲ့လေကို အားရပါးရ မနက်
ဆို ထထရှူတယ်။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ခင်တာမကြာသေးတဲ့မိတ်ဆွေက ခွေးလေး
တစ်ကောင်နဲ့ လမ်းလျှောက်ထွက်တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆုံတော့ လက်ဘက်
ရည်တိုက်တယ်။ သူ့ခွေးလေးလည်း ပါတာပေါ့။ ခွေးလေးက အမွှေးပွပွလေးနဲ့
ချစ်စရာ

“ကိုသိန်းရွှေ၊ ဒီကောင်က ချစ်စရာလေး၊ ဘယ်လောက်ပေးရလဲ”
လို့ ကျွန်တော်က စဗျူတော့

“ကိုမြကြီးရေ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ခွေးလေးပါ။
သူ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ နယ်သွားလို့၊ ခဏကျွန်တော့်အပ်ခဲ့တာ”

ခွေးလေးကလည်း ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကိုယ်ပေါ်တက်လို့ ပါးလျက်
နားလျက်ပေါ့။

“ဒီကောင် လက်ဘက်ရည်ကြိုက်တယ်ဗျ”

“ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်လည်း အံ့သြသွားတာပေါ့။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကလည်း ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ သောက်နေတဲ့ပန်းကန်ပြားထဲ လက်ဘက်ရည်ထည့်ပြီး တိုက်ပါလေရော။ ကျွန်တော်ကလည်း ဒါသင့်တော်တဲ့ အပြုအမူမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တော့ထင်တယ်။ တားမြစ်ဖို့ကိုတော့ မပြောရက်ဘူး။ သူတို့မေတ္တာက ဘယ်လောက်စူးနေလဲ မသိတာ။ ခဏနေတော့ ဆိုင်ရှင်က

“နောင်ကြီးဗျာ၊ ခွေးကို လူသောက်တဲ့ပန်းကန်နဲ့ မတိုက်ပါနဲ့”

ဆိုပြီး လာပြောပါလေရော။ ကျွန်တော်လည်း ကြားထဲက မျက်နှာပူရရော။ တစ်ဖက်ကလည်း တိရစ္ဆာန်လေးကိုချစ်တတ်၊ ဆိုင်ပိုင်ရှင်ပြောတာလည်း လမ်းကျ၊ ခက်သားလားဗျာ။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက တောင်းပန်ပါတယ်။

“ဆောရီးဗျာ၊ အဲဒီလက်ဘက်ရည်ခွက်ကို ကျွန်တော်ပိုက်ဆံပေးပါမယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

ဆိုင်ရှင်က ကျေနပ်လိုက်ရတာပေါ့။ ခွေးချစ်တတ်သူများကလည်း ချစ်တာကိုး။

x x x

တစ်ခါကျတော့ သမီးငယ်က

“ပါပါ၊ ကောင်းမှာခွေးလေးတွေမွေးထားတယ်၊ ချစ်စရာလေး”

ပြတင်းပေါက်ကနေ အောက်ကိုကြည့်ရင်းပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်တိုက်ရှေ့ မြေညီထပ်ကအခန်းမှာ ခွေးဖြူလေးတစ်ကောင်နဲ့ အဖြူနဲ့မီးခိုးစပ် အမွှေးပွခွေးလေးတစ်ကောင် နှစ်ကောင်မွေးထားတယ်။ သူတို့က ထင်မယားနှစ်ယောက်တည်း။ သားသမီးမယူကြသေးတာလား၊ ဘာလားတော့ မသိဘူး။ အင်္ဂလိပ်နဲ့မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးလေးတွေရောင်းတယ်။ မီးခွေးလည်း အဆင်ပြေကြပါတယ်။ အဖြူနဲ့မီးခိုးစပ်ခွေးလေးကတော့ တောက်တောက်နဲ့ အိမ်ထဲဝင်လိုက် အပြင်ထွက်လိုက် အဖြူဆွတ်ဆွတ် ခွေးလေးတွေတော့ သံကြိုးလေးချည်ထားတယ်။ ဆိုင်ကို ဆေးလာဝယ်တဲ့သူတွေနဲ့ သမီးခွေးလေးတွေနဲ့ တစ်ခါတစ်ခါ မိတ်ဖွဲ့မိတ်ဆက် ဟောင်သံညစ်စိ ပြောကြားနေရတယ်။

“အမေ သူတို့က အူဝဲကျတော့ ကြိုးချည်ထားတယ်”

တိပိဗ္ဗင်ထားရင်း ထမင်းစားနေတုန်း
သမီးငယ်က ကောက်ကာငင်ကာ ပြောလိုက်
တော့ ကျွန်တော်လည်း ဘာကိုဆိုလိုမှန်းမသိ
ဖြစ်သွားတယ်။ သမီးကြီးက

“ဘယ်သူလဲ အူဝဲဆိုတာ”

“အခုဟောင်နေတာ အူဝဲပေါ့”

သမီးကြီးက ရယ်တော့ မအေက ရှင်း
ပြတယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီခွေးမလေးနာမည်
က အူဝဲလေ”

ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားရင်း ရယ်ကြ
တာပေါ့။ ဒီတော့မှပဲ ခွေးဖြူမလေးရဲ့နာမည် အူဝဲ
ဆိုတာ သိရတယ်။ ကျွန်တော်တို့လင်မယား
လည်း ခွေးလေးတွေချစ်တတ်ပါတယ်။ သံယောဇဉ်
ဆိုတာ တွယ်တတ်တယ်လေ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်
နေတာက (၄)လွှာဆိုတော့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒီ
ကောင်တွေကလည်း ကရိကထကလည်းများပါ။

ကျွန်တော့်ဇနီးပြောသလို အချိန်ပိုအချိန်အားလေး
ရှိရင်တော့ အကောင်းသား။ အဲဒီလိုမဟုတ်တော့
ခွေးမွေးတဲ့ကိစ္စက မလွယ်ဘူးလေ။ ညဘက်
ပြတင်းပေါက်ထွက်ရပ်ဖို့ အချိန်အားလေးရှိရင်
တော့ ကျွန်တော်နဲ့သမီးငယ်နဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော့်
ဇနီးနဲ့ဖြစ်ဖြစ် bird Eye View အပေါ်စီးမြင်
ကွင်းကနေ ရောက်တတ်ရာရာ စဉ်းစားရင်း
တောင်တောင်အီအီ ငေးမောရင်းနဲ့ အခုတော့
မျက်စိတည့်တည့်က ကြိုးချည်ထားတဲ့ အူဝဲဆီ
ရောက်သွားတော့တာပဲ။

ရှင်လေ ခြင်ရိုက်တာက

တရားခံနိမ့်ဝက်နေတာ

ကျနေတာပဲ၊

တဝန်းဝန်းနဲ့ ပြီးတော့

ခွေးတွေကိုလည်း

သနပ်ခါးတုံးနဲ့

လှမ်းပစ်သေးတယ်မို့လား

“မောင် အူဝဲက တော်တော်လှလာတယ်နော်”

အလဲ ကျွန်တော့်ဇနီးသည်ရဲ့ ချီးမွမ်းခန်းကြောင့် ကျွန်တော်လည်း အူဝဲဆို မျက်စိရောက်သွားတယ်။ ပိုင်ရှင်တွေကလည်း သေသေချာချာမွှေးထားတော့ ဟုတ်သားဗျ။ အူဝဲလေးက ၀၀စီစီနဲ့ တော်တော်လေးတောင် ကြီးလာပြီပဲ။

ညညဆို တော်တော်နဲ့ မအိပ်ဖြစ်ဘူး။ ပန်းချီကားရေးရင်းပေါ့။ လူခြေတိတ်မှလည်း အာရုံငြိမ်ပြီး ရေးရတာအရသာရှိတာလေ။

ဒါတောင်မှ အဖျတ်အမှောင့် သွေးစုတ်အမှောင့်ခို အချောင်နှိတ် ခြင်မိုက်တွေရဲ့ရန်က မှီသေးတယ်။

နောက်ပြီး မြိုင်ထနေတဲ့ ခွေးကျဦးတွေရဲ့ မာန်ထူရန်ဆူသံတွေကလည်း ပန်းချီဆွဲရတာ အာရုံနောက်တတ်သေးရဲ့။

“ညကကွာ ခွေးတွေသောင်းကျန်းလို့တာ”

“ကျွန်မသိသားပဲ၊ ရှင်က ပန်းချီဆွဲနေလို့ မအိပ်တာ၊ ကျွန်မက အိပ်ရာထဲကနေ အိပ်မရတာ”

“မင်းက ဘာလို့ အိပ်မရတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ အိပ်မရသလဲ ဟုတ်လား၊ ရှင်လေ ခြင်မိုက်တာက တရားခံနှိပ်စက်နေတာ ကျနေတာပဲ၊ တဝုန်းဝုန်းနဲ့ ပြီးတော့ ခွေးတွေတို့လည်း သနပ်ခါးတုံးနဲ့ လှမ်းပစ်သေးတယ်မို့လား”

“အေးလေ၊ ဒီခွေးဆတ်ဆလူးတွေက တဆိတ်သောင်းကျန်းလွန်းတာကိုး”

“ရှင်က ခွေးထတ်မိုက်တာပေါ့”

မျက်စောင်းထိုးပြီး လှမ်းပြောတဲ့ဇနီးသည်ရဲ့ဟန်က ရယ်ရော ကောင်းတာနဲ့ ကျွန်တော်က ရယ်မိတော့တယ်။ ဇနီးသည်က ဆယ်ပြီး

“ခွေးတွေက ဟောင်မှာပေါ့၊ အခုက တော်သလင်းလေ”

ဪ ဟုတ်သားပဲ၊ သူတို့လရာသီရောက်ပြီပဲ။ ဒီတော့မှ မအိပ် အခါကို သတိထားမိတာ။ အရင်ညတွေက ပန်းချီဆွဲတော့ အိပ်မရတာပဲ ရတယ်။

ဒီညတော့ နည်းနည်းစောစောအိပ်မှလို့ စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်ပြီး အိပ်ရာ
ဝင်ဖို့ ပြင်ဆင်ချိန်မှာပဲ စီခနဲညနေတဲ့ ခွေးဟောင်သံတွေကြားရတော့

“အင်း ဒီကောင်တွေကလည်း မိုးတောင်မချုပ်သေးဘူး”

လို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ တွေးမိသေးရဲ့။ ခဏကြာတော့ ခွေးကိုရိုက်သံ
တွေ၊ ခွေးကနာလို့အော်သံတွေကြားတယ်။ အိပ်ရာက ပြန်ထွက်ပြန်တယ်။
ကျွန်တော့်ဇနီးနဲ့သမီးငယ်က ပြတင်းဝကနေ အောက်ကိုကြည့်နေတာနဲ့

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ပါပါ၊ အူဝဲကို သူ့သခင်က ချိန်နေတာ”

“ဘာလို့ရိုက်တာလဲ”

ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်တော့ ဟောဗျ အူဝဲက သံကြိုးတန်းလန်းနဲ့
ခွေးလေးဂျိုပိုးတစ်ကောင်နဲ့ညားနေတာဗျ။ သူ့သခင်ကလည်း တုတ်နဲ့ကို
ကောင်းကောင်းနှက်သဗျ။ သမီးငယ်ကလည်း ဘာဖြစ်လို့ရိုက်တာလဲ၊ ဘာ
ကြောင့်လဲ ဆိုပြီး မောင်လူအေး မေးခွန်းတွေထုတ်တာပေါ့။ သူ့အရွယ်နဲ့သိဖို့
မလိုအပ်သေးတဲ့အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာတွေဆိုတော့ ရှင်းမပြတတ်
ဘူး ဖြစ်နေတာပေါ့။

“ကဲကဲ အိပ်မယ် သမီး လာလာ”

ဇနီးသည်က သမီးကိုအတင်းဝင်ခိုင်းတယ်။

“အိပ်တော့သမီး၊ ပါပါလည်းအိပ်တော့မယ်”

လို့ ကျွန်တော်ပြောလိုက်မှ သမီးက သူ့အမေနဲ့ အိပ်ရာဝင်တော့
တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဆက်ကြည့်နေတယ်။ သခင်က တုတ်နဲ့နာနာ
နှက်တော့ အူဝဲတို့လည်း ပူးရာကခွာသွားပြီ။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ပျက်စွာ
နဲ့ အိပ်ရာထဲဝင်မိတယ်။ ဇနီးက ရယ်မောပြီးမေးတယ်။

“မောင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ”

ကျွန်တော်က စဉ်းစားနေတယ်။ ခဏနေတော့ အူဝဲအသံကိုကြား
တော့ ကျွန်တော်တို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူပြန်ထွက်ကြည့်
ကြတယ်။ ခွေးမလေးက

“သမီးမှားသွားပါတယ်၊ သမီးနဲ့အဆင့်အတန်းချင်းမဟုတ်သူကို ချစ်

မိတာ သမီးအပြစ်ပါ။ သမီးကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ သမီးကို အိမ်ထဲဝင်ခွင့်ပြုပါ။ အမေ အဖေကို ကူပြောပါဦး။ သမီးကို တံခါးဖွင့်ပေးပါ။”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အူဝဲရဲ့အော်ဟစ်သံတွေကို အခုလို ဘာသာ ပြန်ပြီး ကြားနေရတယ်။ သခင်တွေကတော့ မီးမှိတ်လိုက်ပြီ။ တံခါးတွေပိတ်၊ ဆိုင်လည်းပိတ်လိုက်ပြီ။

“အူဝဲလေး သနားပါတယ်နော်၊ သူတို့ကလည်း တံခါးမဖွင့်ပေး တော့ဘူး။”

“ကဲ လာလာ ကိုယ့်အိမ်ထဲသို့သော်လည်း အိပ်မယ်”

“အေးပါ သွားနှင့်၊ မောင် ခဏကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်တော့်ဇနီးကတော့ အိပ်ရာဝင်နှင့်ပြီ။ ကျွန်တော်ကတော့ အူဝဲ ကို ကြည့်နေမိတုန်းပဲ။

အူဝဲကတော့ သခင်အိမ်ဝမှာငုတ်တုတ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဆက် ကြည့်မနေတော့ဘဲ အိပ်ရာထဲဝင်လိုက်တယ်။ ဇနီးသည်ကတော့ တစ်ဘက် ကိုစောင်းပြီး အိပ်ပျော်သွားပြီ။ အိပ်ပျက်ညတွေများလို့ စောစောအိပ်မယ့် ကျွန်တော်ကတော့ မျက်နှာကျက်ကိုကြည့်ရင်း မျက်လုံးက အကြောင်သာ၊ ခဏအကြာ ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်းက ခွေးဟောင်သံတွေညစ်နေတာနဲ့ ခြင်ထောင် အပြင်ဖက်ပြန်ထွက်ပြီး အူဝဲကိုလှမ်းကြည့်တော့ အူဝဲက မရှိတော့ပြီပဲ။ တို့ အဝေးက ခွေးတစ်အုပ်စုထဲမှာ အူဝဲပါသွားပြီထင်ပါရဲ့။ ဪ အူဝဲ ထင် နောက်လိုက်သွားပြီပဲ။ နောက်ထပ်လင်တွေ ထပ်ရဦးမှာပဲ။ ဖြူဆွတ်ဆွတ် အူဝဲတော့ မွဲစုတ်စုတ်ခွေးသအုပ်မ ဖြစ်တော့မှာပဲ။ နောက်ထပ်ပိုင်ခွင့်တစ် ယောက် ကောက်ယူမွေးစားလိုက်ရင်တော့ ကောင်းမှာ။ သေလွန်ပြီးတဲ့ အခွေ စကား ပြန်ကြားယောင်မိသေးတော့တယ်။ “မွဲချင်တဲ့ခွေး ပြာပုံတို့”လို့ ခေါ် မလား။

ဒီညလည်း တော်တော်နဲ့ အိပ်မပျော်တဲ့အိပ်ပျက်ညတစ်ညတို့ သွားပြန်ပါရောလား။

တောက်ပိုင်းမှာနေသည့်
ရင်သျှိုသက်

တောလိဝုဒ်မှာ နေသည်

“အစ်မရေ မွေးနေ့ဖိတ်စာတဲ့”

“ဪ အေးအေး ထားခဲ့ သင်းသင်းရေ”

“အမည်ပေးကင်ပွန်းတပ် မွေးနေ့မင်္ဂလာ”

မွေးနေ့ရှင်ကလေးရဲ့ပုံလေးနဲ့ ဖောင်းကြွဖိတ်စာ မွေးမွေးပျံ့ပျံ့ လှလှ လေးကို ကျွန်မယူကြည့်မိလိုက်သည်။ နှစ်ဖက်ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတို့၏ ကြီးကြပ်သော ဂုဏ်ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ မိဘနှစ်ပါး၏ များပြားလှသောရာထူးများ၊ မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပမည့် ခမ်းနားသောအိမ်ဂေဟာ၊ ရုံးအဲဆွဲထဲရှိ အပုံလိုက်စုနေသော ဒီလိုဖိတ်စာ ဒီဇိုင်းစုံများထဲ အခုထပ်ရသည့်ဖိတ်စာလေးထည့်လိုက်ရင်း ကျွန်မ ပြောမိသည်။

ရုံးသက်တမ်း အနှစ်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်အတွင်းမှာ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ တစ်ကြိမ်ထက်တစ်ကြိမ် ငွေကြေးပေါ်မူတည်ပြီး လှပသောသစ် တန်ခိုးကြီးဖိတ်စာတွေ များပြားစွာ ကျွန်မရဖူးပေမယ့် မြို့သစ်ရပ်ကွက်မှာနေတဲ့ သစ်ဆယ့်ငါးနှစ်သက်တမ်းမှာတော့ တစ်ခါမှ အခုလောက် လှပသော ငွေကြေးဖိတ်စာ အပျံ့စားလေးမျိုး မရဘူးပါ။

တတ်နိုင်သူ ကြာငံချက်ကျွေး၊ ဆန်တစ်အိတ်ခုတ် ပြောင်းပြော၊ ပဲကုလားဟင်းချက်၊ နှုတ်နဲ့လိုက်ဖိတ်ကျွေး၊ အဲ ရံဖန်ရံခါတော့ အသန်ဖိတ်စာ လေးရိုက်ဖိတ်၊ ဒါတော့ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ရှားတယ်၊ များသောအားဖြင့်

၁၉၈ ကျွန်ုပ်တို့

အများစု ကိုယ်ဝန်ရှိပြီဆိုကတည်းက ကိုယ်ဝန်ဆောင်တို့ စိတ်ကူးယဉ်ပြင်ဆင်မှု ဘာမှမရှိ။

နာမည်ကြီးမည့်တာမျိုး၊ ကဗျာဆန်ဖို့ဆိုတာကတော့ ဝေးရော။ အလုပ်အကိုင်မပျက် မွေးချိန်တန်မွေး၊ မွေးချင်တာမွေး၊ ပြီး နာမည်အတွက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ခပ်ပျော်ပျော်လေး ပေးလိုက်တာပါပဲ။ သူတို့ကြိုက်တဲ့မင်းသား မင်းသမီး နာမည် ဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ မဖြစ်ရင် တရုတ်နဲ့တူရင် တရုတ်ကြီး၊ အနီးကုန်းကြီးဆိုတာတောင် ပါသေး။ ကုလားနဲ့တူရင်ကုလား၊ အခု ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတို့တွေ ခေတ်စားလာပြန်တော့ အွန်စော၊ ဂျွန်စော၊ ချိုဝမ်၊ ထယ်စောက်၊ လီယောင်ကျေး ဆိုတာတွေတောင် မနည်းရှိသေးရဲ့။ ပြီးရင် ဂုဏ်ယူသေး၊ သူ့အဘွားပေးထားတာလေ၊ ယောက္ခမကြီး မှည့်သွားတဲ့ နာမည်လေနဲ့။

ကျွန်မတို့ခေတ်မှာတော့ ခုခေတ်လို အခကြေးငွေပေးနိုင်ရင် ပေးနိုင်သလို နာမည်မှည့်ပေးတဲ့ ဗေဒင်ဆရာတွေ မရှိတာမို့ အနည်းဆုံးတော့ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးတွေဆီ ဆွမ်းချိုင့်ပို့၊ လှူဖွယ်နဲ့ နာမည်မှည့်ကြတာ။ ဆရာတော်က ဘယ်နေ့သားတုန်းမေး။ တနင်္ဂနွေဆို မောင်အုံးပေါ့ဆိုလည်း အုံးထည့်လိုက်ရတာပဲ။ တနင်္လာသားမောင်ခွေးဆိုလည်း ခွေးဖြစ်ရပြန်တာပဲပေါ့။

x x x

ခု ကျွန်မတို့ မြို့သစ်ရပ်ကွက်က လူတွေကတော့

“အမယ်လေး အစ်မရယ်၊ နာမည်တစ်လုံး အတွက်နဲ့များ”

ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့အိမ်ရှေ့က အေးသွယ်ဆို ပထမသားဦး၊ သူ့အဘိုးနဲ့တူသတဲ့၊ ဒီတော့ ဝင်းဦးကြိုက်တဲ့ သူ့အဘိုးအမှတ်တရ ဝင်းဦး။ ဒုတိယသမီး သူ့ကြိုက်တဲ့မင်းသမီးမေသန်းနု။ တတိယသမီး မိုးယုစံ။ ကဲပြီးပါလေရော၊ အလုပ်မပျက် အချိန်မကုန်၊ ငွေမကုန်၊ မှည့်လိုက်တဲ့ နာမည်။

“နောက်တစ်ယောက် စဉ်းစားပြီးပြီလား” ဆိုတော့

“မွေးမှ စဉ်းစားမယ်အစ်မ”တဲ့။

အဲဒီပုံစံက သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ အတော်များများ ဒီလိုပဲ။ ဒါကြောင့် မိုးဒီ၊ နေတိုး၊ ကစ်ကစ်၊ ဂွမ်းပုံ၊ ရဲလေး၊ ဟိန်းဝေယံ၊ ဟန်ဇာမိုးဝင်း၊ ဖိုးချစ်၊ ကျွန်မတို့မြို့သစ်မှာ အကုန်ရှိသည်။

“ရဲလေးနဲ့နေတိုး ထိုးကြတာ တစ်ယောက်က မျက်ကွင်းညှိပြီး တစ်
ယောက်က သွားကျိုးသွားသတဲ့၊ သူတို့ဖြစ်တာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ရဲလေး
အမေမိကြွက်နဲ့ နေတိုးအမေ ဘုတ်ဆုံမ နှပ်နီးချကြတာ ထင်နဲ့လူ အတူမနေ
တွေ့ပါ ဖြစ်ကုန်တယ်”

“ဟယ် အင်တာနက်ပေါ် ရောက်ကုန်မှဖြင့်”

ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဒီလိုစကားမျိုးတွေ ကြားရသလို

“မြင့်မြတ်တစ်ယောက် လမ်းဘေးမှာ သူပုဆိုးလေးသူဆုပ်ပြီး ငိုနေ
တာတွေ့လို့ မေးလိုက်တာ သက်မွန်မြင့်က ကတ်ကြေးနဲ့ ဖြတ်သွားလို့တဲ့တော်”

“ဟင် ဘာကိုဖြတ်လိုက်တာလဲ”

“ဪ ပုဆိုးကိုဆုပ်ထားပါတယ်ဆိုမှ ပုဆိုးကိုပေါ့၊ သူကလည်းသူပဲ၊
သက်မွန်မြင့်ဆမူဆာကို သွားပြီး အတင်းလုစားတာလေ”

ဒါမျိုးကြီးတွေလည်းရှိသေး။

နှစ်ပေါက်တစ်ပေါက်ရှိက်ပြီး ဂျာနယ်ထဲထည့်လိုက်ရင် ရောင်းကောင်
လိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း။

ကျွန်မတို့ငယ်ဘဝ ကျွန်မတို့ခေတ်က အမည်ပေးနည်း၊ ကျွန်မ
ကျင်လည်နေတဲ့ အရာရှိ ဂုဏ်သရေရှိ လူကုံထံအသိုင်းအဝိုင်း အမည်ပေး
နည်း၊ အခု ကျွန်မနေထိုင်တဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက ပြီးလွယ်စီးလွယ် နာမည်ပေး
နည်းတွေကို ယှဉ်တွေးပြီး ပြုံးနေမိတုန်း

“အစ်မ ဘာတွေပြုံးနေတာလဲ”

“ဪ တင်တင်မျိုးရေ ဒီလိုလေ”

ကျွန်မတို့ရပ်ကွက်ထဲက ဖွေးသမိခင်၊ ဖွေးသဖခင်တို့၏ မဟာအမည်
ပေးနည်းအကြောင်းတွေ ပြောပြပြီး ရယ်ဖြစ်ကြသည်။

“ဒါဆို တို့အစ်မက မင်းသား မင်းသမီးတွေရှိတဲ့ ရပ်ကွက်မှာ နေတာ
ပေါ့”

“အေး အေး ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ မင်းသား မင်းသမီးသား
သလဲ မမေးနဲ့၊ ကိုရိုးယားမင်းသား မင်းသမီးတွေပါ တစ်ထပ်ပြန်မယ်”

“ဒါဆိုရင် ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုလောကမှာ မင်းသားမင်းသမီးများပါလို့

၂၀၀ ကျမ်းဂန်

စိတ်ညစ်နေတဲ့ ဒါရိုက်တာတွေ အစ်မတို့ ရပ်ကွက်ထဲလွှတ်လိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား၊ အမေရိကန်မှာ ဟောလိဝုဒ်၊ အိန္ဒိယမှာဘောလိဝုဒ်၊ ကိုရီးယားမှာ ကောလိဝုဒ်တို့ရှိသလို တောကျတဲ့အစ်မတို့ရပ်ကွက်လေးမှာလည်း တောလိဝုဒ်ဆိုတာ ရှိတဲ့အကြောင်း သတင်းကောင်းပါးလိုက်စမ်းပါ အစ်မရာ”

အင်း သူပြောမှပဲ ကိုယ့်ရပ်ကွက်လေးလည်း တောလိဝုဒ်အမည်တွင်တော့တယ်။ သည်တော့ ကျွန်မက တောလိဝုဒ်မှာ နေသည်ပေါ့။

အချုပ်ဆိုရရင်တော့ လွယ်လွယ်ကူကူ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ငွေမကုန်လက်တမ်းစွဲမိစွဲရာပေးတဲ့နာမည်ပဲမရှိမည်။ လူတွေအများကြီးဖိတ်၊ အကောင်းစားတွေ အလှူပယ်ကျွေး၊ ဂုဏ်များစွာခြံရံ အတိတ်နိမိတ်များစွာယူပြီး ပေးထားတဲ့နာမည်ပဲ မရှိမည်။ မိုးနဲ့မြေလို ဘယ်လိုပဲ အမည်ပေးနည်းကွာကွာ၊ သားသမီးအပေါ်ထားတဲ့ မိဘရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားကတော့ လုံးဝတစ်ထပ်တည်း အလျော့မပေးစတမ်း တူညီနေမှာ မလွဲဧကန်ပါပဲ။

■ ဇင်ချိုသက်

အရင်းကြီးတွေ

မိမိချစ်သူဆေးရုံတက်နေသည် ဆိုသဖြင့် ကောင်မလေး ဆေးရုံသို့ လိုက်လာသည်။ ချစ်သူ၏အခန်းရှေ့တွင်ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးကို မေးလိုက်သည်။

“ဒီအခန်းထဲက လူနာကို ဝင်ကြည့်လို့ရမှာလားဟင်”

“ဆွေမျိုးသားချင်းတွေပဲ ဝင်ကြည့်လို့ရမယ်တဲ့”

“ကျွန်မက လူနာရဲ့ ညီမလေးပါ”

“ဪ သူညီမ ဟုတ်လား၊ ခုမှမြင်ဖူးတော့တယ်၊ အေး အေး အန်တိုကိုလည်း မှတ်ထား၊ လမ်းတွေ့ရင်လဲခေါ် ဟုတ်ပြီလား”

“အန်တိုက”

“အန်တိုက သူ့အမေပါ”

အုပ်လွှဲ

ပဏ္ဍိတိုးနုပီ အပီနုပီ

ပင်မမျိုးနွယ် ဘယ်နသွယ်

တစ်ခါက ဉာဏ်ပညာကြီးမားလွန်းပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝလှတဲ့ မနုဿဗေဒ ပညာရှင်ကြီးတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီဂုဏ်ကြီးဟာ ကမ္ဘာမြေ အနှံ့ ခြေဆန့်ပြီး လူသားမျိုးနွယ်တို့ရဲ့ ဖြစ်တည်မှုအစကို သိပ္ပံနည်းကျ ဖွဲ့စည်း ဖွဲ့စည်းလေသတဲ့။ သူက ရှေးရိုးစွဲအတွေးအခေါ်တွေဖြစ်တဲ့ လူဆိုတာ အာဒံ ဧဝက ဖြစ်လာတာ။ ဗြဟ္မာကြီးလေးဦး ဖန်ဆင်းလို့ပေါ်လာတာဆိုတဲ့ အတွေး အခေါ်တွေကို လက်သင့်ခံတဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး။

သူဟာ မတူကွဲပြားခြားနားတဲ့ နေရာပေါင်းစုံကို အချိန်အတော်ကြာ

လေ့လာပြီးတဲ့အခါမှာတော့ ပင်မလူသားမျိုးနွယ်ဟာ တစ်ခုမက ရှိလာတာကို သိလာခဲ့တယ်။ မနုဿဗေဒပညာရှင်ကြီးဆိုမှာ အလွန်တရာ ချောမောလှပ လွန်းတဲ့ သမီးကညာလေးတစ်ယောက်လည်း ရှိသတဲ့။ သူက သမီးလေး အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ ပင်မလူသားမျိုးနွယ် ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ အတွင်းကျကျသိတဲ့သူနဲ့မှ ပေးစားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တယ်။

အခုတော့ သူ့သမီးလေး အရွယ်ရောက်ပါပြီ။ ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ချင်တဲ့ သူတွေကလည်း ပေါ်မှပေါ်ပေါ့။ ပညာဂုဏ် နေဂုဏ် အလှဂုဏ်တွေနဲ့ ဝင့်ထည်တောက်ကြွားသူမို့ မြှောက်စားချင်သူတွေများတာ ဆန်းတော့မဆန်းလှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပညာရှင်ကြီးကတော့ သူဆုံးဖြတ်ထား တဲ့အတိုင်း ပင်မလူသားမျိုးနွယ် ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ သိတဲ့သူနဲ့မှပဲ လက်ထပ်ပေးမှာပါ။

ကဲ အဲဒီအဖြေလေးကို သိကြပါသလား။ အဖြေပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် တော့ မနုဿဗေဒပညာရှင်ကြီးရဲ့ သမီးကို မပေးနိုင်ပေမယ့် ဟားခလုတ် စာအုပ်လက်ဆောင်လေးတွေကိုတော့ ရမှာအသေအချာပါ။ ဖြေကြည့်နော်။

■ အုပ်လှကြီး

အိမ်စာ

ယခုလ အိမ်စာကို ဆရာ အုပ်လှကြီးက ပင်မမျိုးနွယ် ဘယ်နှသွယ် ပုံပြင်နှင့် နှိုက်ဆက်ပါတော့မည်။ ဤ ပုံပြင်ကို စေ့ငုသေချာစွာဖတ်ရှုပြီးပါ က ဟားစာတိအဖွဲ့မှ စာဖတ်သူ၏ အမြင်ကို သိလိုလှပါသည်။

(၁) ပင်မလူသားမျိုးနွယ် ဘယ်လောက်ရှိလဲ။

-စာဖတ်သူများ၏ အညွှန်း နေရပ်လိပ်စာကို ဖော်ပြပေးဖို့စေ လိုသည်။

-ဟားစာတိအဖွဲ့လိပ်စာ ကို စာမျက်နှာ(၅)တွင် ဖော်ပြထား ပါသည်။

-အဖြေမှန်သူများ၏ အဖြေများကို ဟားခလုတ်(၂၆)တွင် ဖော်ပြပေးပါမည်။

၂၀၄ ကဏ္ဍ

ဟားခလုတ်အမှတ်စဉ်(၂၄)သခင်ငတိုး ဘာကြောင့်အရှက်ကွဲ
တာလဲအဖြေမှန်ကို ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။ စာဖတ်သူတို့၏ အမြင်များ
ကို ပေးပို့ကြသည့်အတွက် များစွာအားရကျေနပ်မိပါသည်။ ယခုလတွင်
လည်း စိတ်ပါဝင်စားစွာ ပေးပို့ကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်နေပါသည်။

အမှတ်စဉ်(၂၄)အတွက် ရင်ခုန်ပေးပို့ကြသူများ အနက်မှ
အယ်ဒီတာအဖွဲ့၏သဘောနှင့် တိုက်ဆိုင်သော အဖြေပေးပို့နိုင်သူကို
အောက်တွင် ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

ရှင်သုနန္ဒ

အရှေ့ဆောင်အပေါ်ထပ်၊

အောင်မင်္ဂလာပါဠိတက္ကသိုလ်တိုက်သစ်၊ သစ်တောလမ်း၊

အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်

အဖြေ။ ။ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ခိုးခဲ့တဲ့ သူခိုးငတင်ဟာ သခင်ငတိုး
အဖြစ် ဘယ်လောက်ဟန်ဆောင်ထားပလေစေ၊ မကောင်းမှုဆိုတာ ဆိတ်ကွယ်
ရာမရှိ ဆိုတဲ့အတိုင်း ပုပ်လို့ပေါ်သွားခဲ့တာပါ။ သူ့အရှက်ကွဲအောင် အဓိက
လုပ်ခဲ့သူကတော့ သူကိုယ်တိုင်ပါပဲ။ ဟုတ်တယ်ဟုတ်။

ရှင်သုနန္ဒအတွက် ဟားခလုတ်(၂၅)စာအုပ်လက်ဆောင်
စာတိုက်မှတစ်ဆင့် ပေးပို့လိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

အိမ်စာများ ပေးပို့လိုလျှင်ဖြင့်
ဟားစာတို

အမှတ်(၁၁၃)၊ ကန်သာယာလမ်း၊

၂၆ရပ်ကွက်၊ တောင်ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့သို့
လိပ်မူ၍ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

၂၀၄ ကရုဏာ

ဟားခလုတ်အမှတ်စဉ်(၂၄)သခင်ငတိုး ဘာကြောင့်အရှက်ကွဲ
တာလဲအဖြေမှန်ကို ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။ စာဖတ်သူတို့၏ အမြင်များ
ကို ပေးပို့ကြသည့်အတွက် များစွာအားရကျေနပ်မိပါသည်။ ယခုလတွင်
လည်း စိတ်ပါဝင်စားစွာ ပေးပို့ကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်နေပါသည်။

အမှတ်စဉ်(၂၄)အတွက် ရင်ခုန်ပေးပို့ကြသူများ အနက်မှ
အယ်ဒီတာအဖွဲ့၏သဘောနှင့် တိုက်ဆိုင်သော အဖြေပေးပို့နိုင်သူကို
အောက်တွင် ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

ရှင်သုနန္ဒ

အရှေ့ဆောင်အပေါ်ထပ်၊

အောင်မင်္ဂလာပါဠိတက္ကသိုလ်တိုက်သစ်၊ သစ်တောလမ်း၊

အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်

အဖြေ။ ။ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ခိုးခဲ့တဲ့ သူခိုးငတင်ဟာ သခင်ငတိုး
အဖြစ် ဘယ်လောက်ဟန်ဆောင်ထားပလေစေ၊ မကောင်းမှုဆိုတာ ဆိတ်ကွယ်
ရာမရှိ ဆိုတဲ့အတိုင်း ပုပ်လို့ပေါ်သွားခဲ့တာပါ။ သူ့အရှက်ကွဲအောင် အဓိက
လုပ်ခဲ့သူကတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပါပဲ။ ဟုတ်တယ်ဟုတ်။

ရှင်သုနန္ဒအတွက် ဟားခလုတ်(၂၅)စာအုပ်လက်ဆောင်
စာတိုက်မှတစ်ဆင့် ပေးပို့လိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

အိမ်စာများ ပေးပို့လိုလျှင်ဖြင့်

ဟားစာတို

အမှတ်(၁၁၃)၊ ကန်သာယာလမ်း၊

၂၆ရပ်ကွက်၊ တောင်ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့သို့
လိပ်မူ၍ပေးပို့နိုင်ပါသည်။